

Misiunea lui Dumnezeu – misiunea mea

**Autori: Directorii Centrelor Adventiste de Ziua a Șaptea
pentru Misiunea Globală**

**Școala de Sabat și Lucrarea Personală
Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea**

evs
editura viață și sănătate
Pantelimon 2023

©2023 General Conference of Seventh-day Adventists®

Toate drepturile rezervate.

Studiile biblice pentru Școala de Sabat majori, ediția instructori, integral sau parțial, nu pot fi editate, modificate, adaptate, traduse, reproduse sau publicate de nicio persoană sau instituție fără un acord scris în prealabil al Conferinței Generale.

Logoul și numele „Adventist de Ziua a Șaptea” și „Adventist” sunt mărci înregistrate ale Conferinței Generale a Adventiștilor de Ziua a Șaptea și nu pot fi folosite fără autorizarea acesteia.

Studiile Școlii de Sabat pentru majori, ediția instructori, sunt pregătite de Departamentul Școala de Sabat al Conferinței Generale, sub îndrumarea generală a Comitetului Mondial al Școlii de Sabat. Ele reflectă contribuția comitetului și nu reprezintă în exclusivitate punctele de vedere ale autorului/autorilor.

Cu excepția situațiilor în care este altfel specificat, textele biblice au fost redate din *Biblia, sau Sfânta Scriptură*, trad. Dumitru Cornilescu, Casa Bibliei, 2015, prescurtare: **VDC**.

Celelalte versiuni și traduceri ale Bibliei folosite și precizate în text pot fi consultate pe site-ul **bible.com/ro**.

La citatele din lucrările lui Ellen G. White, numărul paginii este cel din ediția de referință din limba engleză, număr care apare în edițiile online, precum și în unele ediții tipărite, între paranteze pătrate. Toate cărțile acestei autoare (inclusiv cele traduse în limba română) se găsesc pe site-urile **ellenwhite.ro** și **egwwritings.org**. Traducerea unor citate a fost îmbunătățită.

Pentru ediția în limba română:

Traducere: Loredana-Andreea Weiss   **Redactare:** Delia-Mirela Buciuman

Referent: Daniel Brînzan   **Grafică și tehnoredactare:** Irina Toncu

Corectură: Lavinia Goran   **Copertă:** Liliana Dincă

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Misiunea lui Dumnezeu - misiunea mea : studii biblice - Școala de Sabat și Lucrarea Personală : Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea

/ autori: Directorii Centrelor pentru Misiunea Globală. - Ediția instructori - octombrie - noiembrie - decembrie 2023. - Pantelimon : Viață și Sănătate, 2023

ISBN 978-606-087-390-7

2

Cuprins

<i>Introducere</i>	4
<i>Apel</i>	6
1. Misiunea lui Dumnezeu pentru noi (I)	11
2. Misiunea lui Dumnezeu pentru noi (II).....	23
3. Apelul lui Dumnezeu pentru misiune	35
4. Părtași la misiunea lui Dumnezeu	47
5. Scuze pentru evitarea misiunii.....	59
6. Motivația și pregătirea pentru misiune.....	71
7. Misiunea pentru aproapele meu	84
8. Misiunea în beneficiul celor în nevoie	96
9. Misiunea în beneficiul celor influenți	108
10. Misiunea în beneficiul celor greu de abordat (I) ..	120
11. Misiunea în beneficiul celor greu de abordat (II)..	132
12. Estera și Mardoheu	143
13. Sfârșitul misiunii lui Dumnezeu	154

Lasă vorba, treci la fapte!

Cu ani în urmă, una dintre revistele noastre adventiste a publicat o parabolă despre o mlaștină înfricoșătoare. Trecând pe lângă ea, oamenii erau adeseori acaparați și cădeau în ea. Strigătele lor de agonie puteau fi auzite până în satul învecinat. Era îngrozitor.

Oamenii din sat au ținut o adunare. De fapt, au ținut mai multe astfel de adunări. S-au prezentat diferite teorii și lucrări care analizau cauza și uneori chiar propuneau soluții. Dar nu s-a făcut niciodată nimic, în afara faptului că sătenii au continuat să se întâlnească și să discute. De-a lungul anilor, discuțiile au continuat. Unii au scris disertații pe acest subiect. Au fost invitați conferențieri. S-au organizat târguri de vechituri, pentru a se aduna banii necesari asigurării meselor pentru cei care sacrificau atât de multe ore pentru a participa la aceste întâlniri. În cele din urmă s-au adunat banii necesari construirii unei săli de întâlniri izolată fonic, pentru ca strigătele celor pierduți și muribunzi să nu întrerupă discuțiile aflate în desfășurare. Dar nimeni nu a făcut nimic pentru a-i ajuta pe cei aflați în necaz. Și nimeni nu a făcut nimic pentru a încerca să-i împiedice pe alți oameni să se piardă în mlaștină. Nimeni nu a făcut nimic, decât cu toții au vorbit.

Biserica, în general, și grupa ta de la Școala de Sabat, în particular, nu doresc să fie ca oamenii din acel sat. Ne place timpul petrecut împreună în rugăciune, planuri, părtașie și discuții. Dar tânjim să trecem dincolo de acestea și să facem cu adevărat ceva pentru cei din jurul nostru și împreună cu ei. Vrem să producem o schimbare decisivă în comunitățile noastre și în jurul lumii. Vrem ca lucrarea să se încheie și vrem ca Isus să se întoarcă.

Studiile biblice ale Școlii de Sabat din acest trimestru urmăresc să ne aducă în atenție nevoia de a ieși în lume și a face ceva. Vom analiza multe istorii biblice minunate. Vom citi experiențe și ilustrații captivante. Vom afla care sunt resursele pe care le avem la dispoziție pentru a reuși să comunicăm cu aproapele nostru (în special cu cei care nu au un fundament creștin). Dar acestea nu vor fi decât modalități de ilustrare și de motiva-

re. Adevăratul punct culminant, adevăratul miez al fiecărui studiu este conținutul prezentat la ziua de joi a fiecărei săptămâni – o provocare de a ieși și de a face cu adevărat ceva.

Vom expune informații teologice și îți vom oferi instrumente și idei cu care să lucrezi. Și fiecare zi de joi din studiu va veni cu o succesiune bine gândită de provocări progresive. Vom începe cu ceva ușor și, de-a lungul trimestrului, provocările vor deveni un pic (sau mai mult decât un pic) mai dificile. Scopul este ca fiecare dintre noi să accepte chemarea la practică, să ceară călăuzire de la Duhul Sfânt, să aplice ceea ce a învățat și apoi să petreacă câteva minute din săptămâna următoare discutând despre cum a fost. Nu, nu va fi o ocazie de ne lăuda, ci de a ne împărtăși unii altora ce a mers bine și ce nu a mers bine. Pe măsură ce discutăm, grupa va veni cu idei. Listele de rugăciune (personale și comune) vor crește.

În cele din urmă, dorința noastră este ca acest trimestru să fie unul de care să ne aducem aminte, dar nu pentru gândurile memorabile, povestirile captivante sau conceptele teologice profunde. Acestea au și ele locul lor, și încă din belșug. Dar dorința noastră este ca toți să privim în urmă la acest trimestru și să îl considerăm acel trimestru în care Duhul Sfânt a folosit eforturile noastre umile și a făcut minuni misionare spre slava și onoarea numelui Său.

Centrele Globale pentru Misiune au fost înființate de Conferința Generală a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, în 1980. Ele operează sub conducerea Biroului Conferinței Generale pentru Misiunea Adventistă. În prezent există șase astfel de centre. Scopul lor este să ajute biserica să creeze într-un mod mai eficient grupuri noi de credincioși în principalele comunități mondiale necreștine.

Directorii acestor centre (Petras Bahadur, Richard Elofer, Kleber Gonçalves, Clifmond Shameerudeen, Doug Venn, Amy Whitsett, Greg Whitsett), ajutați de Gary Krause (director, Misiunea Adventistă), Homer Trecartin (fost director, Centrele pentru Misiunea Globală) și de Jeff Scoggins (director de planificare la Misiunea Globală), formează colectivul de autori al studiilor biblice din acest trimestru. Pentru mai multe informații, vezi www.GlobalMissionCenters.org.

”

Vă îndemn, fraților,
pentru Numele Domnului nostru
Isus Hristos,
să aveți toți același fel de vorbire,
să n-aveți dezbinări între voi,
ci să fiți uniți în chip desăvârșit
într-un gând și o simțire.

(1 Corinteni 1:10)

”

Lipsa de interes față de conversație sau față de activitatea din grupă ascunde o lipsă de relație între membrii grupei mici.

Vă invit să punem deoparte un timp în fiecare săptămână pentru a crește calitatea relațiilor dintre noi, cei care studiem Biblia cu regularitate.

Recomandări generale pentru îmbunătățirea Școlii de Sabat în trimestrul al IV-lea din anul 2023:

- Reînființați, în fiecare biserică locală, ora instructorilor, având o întâlnire săptămânală!
- Pănuțiți în cadrul grupelor să vizitați în timpul săptămânii credincioșii care frecventează rar serviciile divine ale bisericii!
- Acordați atenție întrebărilor finale și sugestiilor de implicare de la secțiunea de joi, atât în timpul pregătirii acestor teme acasă, cât și în cadrul dezbaterilor!
- Pastorii și prezbiterii să fie prezenți la ora instructorilor și să slujească în calitate de instructori!
- Diriginții Școlii de Sabat să viziteze în Sabat grupele de copii și de tineri!
- Alegeți o localitate sau un cartier mai puțin evanghelizat și începeți acolo 2-3 studii biblice cu persoanele interesate!

*Daniel Brînzan,
Director, Departamentul Școala de Sabat
și Lucrarea Personală, Uniunea de Conferințe*

NU UITA!

PĂRTĂȘIE (5-10 minute)

1. Fiecare membru al grupei Școlii de Sabat și toți vizitatorii se vor bucura de un salut, de un zâmbet, de un bun-venit rostit cu simpatie și căldură.

2. Sugerăm ca participanții să se încurajeze unii pe alții prin relatarea unui răspuns primit la o rugăciune sau prin descrierea unei activități recente de voluntariat în care au fost implicați (pentru anul misionar 2022-2023, detalii la departamentele Familie și Educație).

3. Fiecare participant poate împărtăși nume de pe lista sa de rugăciune, de la pagina următoare, iar grupa poate înălța o rugăciune pentru persoanele respective.

DEZBATERE (20-25 de minute)

1. Se poate dezbate ideea principală a fiecărei zile, căutându-i semnificația practică. Se recomandă deschiderea Bibliei și lecturarea textelor de bază ale fiecărei lecții.

2. Este de dorit ca fiecare participant să se implice în dezbateri, dar fără să acapareze discuția.

3. Citirea zilnică a Bibliei și a Spiritului Profetic, cu ajutorul celor cinci întrebări de la finalul fiecărui studiu, poate menține vie viața spirituală.

MISIUNE (5-10 minute)

1. Recomandăm ca dezbateri de studiu să se încheie întotdeauna cu decizii de ordin practic.

2. Fiecare grupă este încurajată să planuiască o activitate misionară în care să se poată implica un număr cât mai mare de membri.

3. Știrile video ale Școlii de Sabat conțin idei misionare valoroase și aplicabile. Aceste știri misionare pot fi vizionate și descărcate de pe canalul YouTube „Școala de Sabat”, playlistul „Știri Misionare Video 2023”, sau scanând codul QR alăturat.

LISTĂ de RUGĂCIUNE, POST și SLUJIRE

Mă rog, mă dedic și lucrez pentru:

Cineva din familie _____

Cineva dintre rude _____

Cineva dintre prieteni _____

Cineva dintre vecini _____

Cineva din biserică _____

Cineva dintr-o localitate fără prezență adventistă _____

Cercetați Scripturile

„Dacă Biblia ar fi citită mai mult, dacă adevărurile ei ar fi înțelese mai bine, noi am fi un popor mult mai luminat și mai inteligent. Sufletul capătă putere prin cercetarea paginilor Scripturii” (Ellen G. White, *Sfaturi pentru biserică*, p. 113).

Octombrie

- 1 Psalmii 142
- 2 Psalmii 143
- 3 Psalmii 144
- 4 Psalmii 145
- 5 Psalmii 146
- 6 Psalmii 147
- 7 Psalmii 148
- 8 Psalmii 149
- 9 Psalmii 150
- 10 Proverbele 1
- 11 Proverbele 2
- 12 Proverbele 3
- 13 Proverbele 4
- 14 Proverbele 5
- 15 Proverbele 6
- 16 Proverbele 7
- 17 Proverbele 8
- 18 Proverbele 9
- 19 Proverbele 10
- 20 Proverbele 11
- 21 Proverbele 12
- 22 Proverbele 13
- 23 Proverbele 14
- 24 Proverbele 15
- 25 Proverbele 16
- 26 Proverbele 17
- 27 Proverbele 18
- 28 Proverbele 19
- 29 Proverbele 20
- 30 Proverbele 21
- 31 Proverbele 22

Noiembrie

- 1 Proverbele 23
- 2 Proverbele 24
- 3 Proverbele 25
- 4 Proverbele 26
- 5 Proverbele 27
- 6 Proverbele 28
- 7 Proverbele 29
- 8 Proverbele 30
- 9 Proverbele 31
- 10 Eclasiastul 1
- 11 Eclasiastul 2
- 12 Eclasiastul 3
- 13 Eclasiastul 4
- 14 Eclasiastul 5
- 15 Eclasiastul 6
- 16 Eclasiastul 7
- 17 Eclasiastul 8
- 18 Eclasiastul 9
- 19 Eclasiastul 10
- 20 Eclasiastul 11
- 21 Eclasiastul 12
- 22 Cânt. cânt. 1
- 23 Cânt. cânt. 2
- 24 Cânt. cânt. 3
- 25 Cânt. cânt. 4
- 26 Cânt. cânt. 5
- 27 Cânt. cânt. 6
- 28 Cânt. cânt. 7
- 29 Cânt. cânt. 8
- 30 Isaia 1

Decembrie

- 1 Isaia 2
- 2 Isaia 3
- 3 Isaia 4
- 4 Isaia 5
- 5 Isaia 6
- 6 Isaia 7
- 7 Isaia 8
- 8 Isaia 9
- 9 Isaia 10
- 10 Isaia 11
- 11 Isaia 12
- 12 Isaia 13
- 13 Isaia 14
- 14 Isaia 15
- 15 Isaia 16
- 16 Isaia 17
- 17 Isaia 18
- 18 Isaia 19
- 19 Isaia 20
- 20 Isaia 21
- 21 Isaia 22
- 22 Isaia 23
- 23 Isaia 24
- 24 Isaia 25
- 25 Isaia 26
- 26 Isaia 27
- 27 Isaia 28
- 28 Isaia 29
- 29 Isaia 30
- 30 Isaia 31
- 31 Isaia 32

30 septembrie – 6 octombrie

Misiunea lui Dumnezeu pentru noi (I)

Sabat după-amiază

De memorat: „Domnul Dumnezeu a chemat pe om și i-a zis: «_____
_____?»” (Geneza 3:9).

Dumnezeu stă la originea și scopul misiunii. Aceasta nu a început prin chemarea lui Avram (Geneza 12:1-4) sau cu exodul (Exodul 12:31-42). Nu a început nici cu venirea lui Isus Hristos pe pământ (Matei 1:18-25) sau cu călătoriile misionare ale lui Pavel (Faptele 13:4 – 14:26). Această misiune a început când Dumnezeu Însuși a creat universul și mai apoi omenirea (Geneza 1:26,27).

În Scripturi vedem un Dumnezeu care Se îndreaptă spre copiii Săi și Își dorește să fie cu ei. De la bun început El stabilește o relație cu Adam și cu Eva. Chiar și după intrarea păcatului în lume, El Își continuă misiunea, dar acum aceasta este aceea de a-Și reface relația cu omenirea. În final, misiunea lui Dumnezeu va fi îndeplinită (Apocalipsa 21; 22), lucru care ar trebui să ne motiveze în lucrarea de proclamare a Evangheliei veșnice înaintea lumii (Apocalipsa 14:6,7).

Prin urmare, baza oricărui efort misionar trebuie să aibă în centru o relație cu Creatorul și o înțelegere corespunzătoare asupra naturii și caracterului Său misionar. Însă, înainte să înțelegem misiunea lui Dumnezeu, este esențial să Îl înțelegem mai bine pe Dumnezeul misiunii.

7-14 octombrie: Săptămâna de Consacrare Personală

Dumnezeu ne-a creat după chipul și asemănarea Lui. El ne-a dat o lume desăvârșită, iar scopul Lui era ca noi să trăim într-o legătură desăvârșită cu El, o relație care să aibă în centru cel mai de preț atribut al Său: iubirea. Dar, pentru ca iubirea să fie reală, Dumnezeu ne-a dat un alt dar prețios: liberul-arbitru – libertatea de a alege ce cale să urmăm. Desigur, Dumnezeu le-a oferit lui Adam și Evei indicații clare cu privire la pericolele și consecințele mortale ale neascultării (Geneza 2:16,17). Satana, în schimb, a amăgit-o pe Eva spunându-i că poate mânca din fructul pomului cunoștinței binelui și răului, fără rezultate negative. Mai mult chiar, el a pretins că ea și Adam aveau să fie „ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul” (Geneza 3:5). Din nefericire, Eva a ales să mănânce și i-a dat fructul și lui Adam, care a făcut aceeași alegere. Creația desăvârșită a fost atunci pătată de păcat.

Acel moment a schimbat planul original al lui Dumnezeu pentru planeta recent creată, Pământ. Misiunea de salvare, care fusese gândită „înainte de întemeierea lumii” (Efeseni 1:4), intra acum într-o nouă etapă.

1 Citește Geneza 3:9-15. Cum a reacționat Dumnezeu după ce Adam și Eva au căzut în păcat? De ce acea declarație este atât de importantă din punct de vedere teologic și în zilele noastre?

Bineînțeles că Dumnezeu știa exact unde se aflau. Stăpâniți de frică, Adam și Eva aveau nevoie să își dea seama singuri ce se întâmpla. Dar în același timp trebuiau trași la răspundere pentru a înțelege consecințele îngrozitoare ale păcatului lor. Totodată, Satana trebuia să fie învins. Din aceste motive, Dumnezeu a început atunci să le prezinte misiunea Sa: planul de răscumpărare (vezi Geneza 3:14,15) – singura speranță de împăcare a lumii cu Sine (vezi 2 Corinteni 5:19).

Trebuie să acordăm însă o atenție deosebită faptului că, înainte de confruntare și de făgăduința împăcării, Dumnezeu a venit să caute ființele umane căzute. În ciuda situației aparent fără speranță, Dumnezeu abordează, de fapt, două elemente în întrebarea adresată lui Adam: starea noastră căzută și natura Lui misionară. Noi suntem pierduți și avem o disperată nevoie de salvare. El este Cel care ne găsește, hotărât să ne salveze și să fie cu noi.

De-a lungul istoriei, Dumnezeu continuă să întrebe: „Unde ești?” Ce înseamnă în experiența ta personală lucrul acesta și ce răspuns I-ai oferit?

2 Citește Geneza 17:6,7; Geneza 26:3 și Geneza 28:15. Ce promisiune concretă le-a făcut Dumnezeu lui Avraam și urmașilor săi?

Pe tot cuprinsul Vechiului Testament, Dumnezeu continuă să acționeze conform naturii Lui misionare pentru a-Și atinge scopurile. De exemplu, după potop oamenii de la Babel au decis să se adune într-un loc pentru a construi o cetate și un turn care să ajungă la cer. Dumnezeu a intervenit și le-a încurcat limba, cu scopul de a-i împrăștia în toată lumea (Geneza 11:1-9). Apoi Și-a extins misiunea chemându-l pe Avram (care ulterior a devenit Avraam) să fie un canal al binecuvântărilor Sale pentru întreaga lume (Geneza 12:1-3). Dumnezeu le-a făcut lui Avraam și urmașilor săi multiple făgăduințe, însă una se ridică deasupra tuturor. De câte ori, Dumnezeu a promis: „Eu voi fi Dumnezeul tău”; „Eu voi fi Dumnezeul lor”; „Eu voi fi cu tine”; „Eu sunt cu tine” (Geneza 17:7,8; 26:3; 28:15).

Istoria continuă, Iosif ajunge în Egipt, dar ca instrument de salvare a poporului Său. La fiecare pas al experienței lui Iosif – chiar și în cele mai dificile momente ale vieții sale – Biblia afirmă că „Domnul a fost cu Iosif” (Geneza 39:2,21,23). Câteva generații mai târziu, ca împlinire a promisiunii Sale, Dumnezeu l-a trimis pe Moise la faraon ca eliberator al poporului Său din robia egipteană. În timpul misiunii lui Moise, Dumnezeu i-a spus: „Eu voi fi negreșit cu tine” (Exodul 3:12). Din nou și din nou, Iahve Și-a confirmat dorința profundă de a fi cu poporul Său.

Citește **Exodul 29:43,45**. Care era unul dintre scopurile principale ale sanctuarului din Vechiul Testament? Dumnezeu a decis să fie cu copiii Săi într-un mod diferit. El i-a confirmat lui Moise dorința Lui de a locui în mijlocul copiilor lui Israel în ansamblul tabernaculului și de a institui un sistem precis și strict orientat care avea să facă trimitere la instrumentul suprem al misiunii divine: Isus Hristos. „Jertfele și sistemul iudaic al preoției au fost instituite pentru a reprezenta moartea și lucrarea lui Hristos de mijlocire. Toate acele ceremonii nu aveau nicio semnificație și niciun merit dacă nu erau raportate la Hristos” (Ellen G. White, în *The Advent Review and Herald of the Sabbath*, 17 decembrie 1872).

Care sunt modurile în care simți prezența lui Dumnezeu în viața ta?

Vechiul Testament prezintă modul în care Creatorul a început să implementeze un plan printr-un popor care trebuia să reprezinte în lume natura și scopul Lui. Tot ceea ce a făcut Dumnezeu a fost în concordanță cu strategia Lui misionară. Prin profetul Isaia, Dumnezeu a spus: „Eu sunt Dumnezeu, și nu este niciunul ca Mine. Eu am vestit de la început ce are să se întâmple și cu mult înainte ce nu este încă împlinit. Eu zic: «Hotărârile Mele vor rămâne în picioare și Îmi voi aduce la îndeplinire toată voia Mea»” (Isaia 46:9,10). În Noul Testament însă, dorința lui Dumnezeu de a fi cu omenirea capătă o nouă dimensiune. Prin întruparea lui Hristos, ceea ce era doar o făgăduință în grădina Edenului (Geneza 3:15) devine realitate.

3 Citește în Matei 1:18-23 despre vestirea nașterii lui Isus. Care sunt lucrurile esențiale despre misiunea lui Dumnezeu prezentate în acest pasaj?

„Dumnezeu este cu noi.” Emanuel. Dumnezeu locuise în mijlocul poporului Său prin intermediul sanctuarului, iar acum locuia cu oamenii prin intermediul persoanei fizice a lui Isus din Nazaret. Fără îndoială, prin nașterea lui Isus, Dumnezeu Și-a prezentat în moduri concrete dorința Lui continuă de a fi cu noi în natură și misiune: Fiul lui Dumnezeu era pe deplin uman și pe deplin divin și El este Cel care a afirmat: „Eu sunt Calea, Adevărul și Viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine” (Ioan 14:6).

4 Citește Ioan 1:14-18. Ce poți afla din întruparea lui Hristos cu privire la misiunea lui Dumnezeu pentru noi?

Dumnezeu Și-a continuat misiunea, apoi, prin Isus Hristos, a fost prezent în trup în mijlocul copiilor Săi. „[Singurul] născut din Tatăl”, „plin de har și de adevăr” (Ioan 1:14), a împlinit profețiile Vechiului Testament și, în concordanță cu planul divin, a devenit una cu noi, Dumnezeu în trup uman. Dumnezeul misiunii continua să Își îplinească planul.

Gândește-te ce înseamnă faptul că dragostea lui Dumnezeu pentru noi este atât de mare încât El a venit la noi în natura noastră umană. Cum ar trebui să răspundem la această iubire, mai ales în ce privește misiunea pentru alții?

Viața și lucrarea lui Isus au constituit revelația supremă din partea lui Dumnezeu. În aproximativ trei ani, Dumnezeu a reușit să ne dezvăluie mai multe despre Persoana Lui și despre misiunea Lui decât reușise prin oricare altă metodă din generațiile anterioare. Hristos a fost cu desăvârșire „chipul Dumnezeului celui nevăzut”, Cel în care „Dumnezeu a vrut ca toată plinătatea să locuiască [...], făcând pace prin sângele crucii Lui” (Coloseni 1:15,19,20). Prin Hristos, natura misionară a lui Dumnezeu s-a făcut pe deplin cunoscută. Isus Însuși Și-a prezentat misiunea, spunând: „Fiul omului a venit să caute și să mântuiască ce era pierdut” (Luca 19:10).

- 5 Citește Ioan 3:16 și meditează adânc asupra acestui verset. Cum observi aici interacțiunea dintre iubirea și misiunea lui Dumnezeu?**

Spre sfârșitul lucrării Sale, când Isus a intrat în ultima săptămână din viața Lui, soarta finală a omenirii era în joc. Evenimentele care au avut loc în acele zile au legat așteptările din trecut cu speranța pentru viitor. În timpul sărbătorii Paștelui – care făcea trimitere la eliberarea de asupra egipteană – Isus Hristos, Dumnezeul întrupat, Și-a dat viața pentru a ne elibera din robia păcatului. Apostolul Pavel a scris: „El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El” (2 Corinteni 5:21).

- 6 Citește Matei 28:18-20. Ce făgăduință găsim în Marea Trimitere? Ce siguranță ne dă ea atunci când ne implicăm în misiunea lui Dumnezeu?**

Moartea lui Hristos era parte a procesului de împăcare, nu sfârșitul acestuia. Prin învierea Lui, Isus a cucerit moartea și a primit „toată puterea [...] în cer și pe pământ”. Pe baza acestei realități, El și-a trimis apoi toți urmașii să facă ucenici pretutindeni în lume, cu o incredibilă promisiune: „*Iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului*” (Matei 28:20, subl. ad.).

Cum ai văzut promisiunea lui Isus de a fi cu noi „în toate zilele” împlinindu-se în viața ta atunci când te-ai implicat în acțiuni dezinteresate pentru alții?

7 Citește Ioan 14:1-3. Ce satisfacții spirituale găsești aici în legătură cu sfârșitul timpului?

Una dintre cele mai prețioase promisiuni ale lui Hristos – binecuvântata noastră speranță – reflectă dorința Creatorului de a fi cu noi pentru totdeauna. Isus a afirmat: „Mă voi întoarce și *vă voi lua cu Mine*, ca, acolo unde sunt Eu, să fiți și voi” (Ioan 14:3, subl. ad.). Potrivit apostolului Ioan, făgăduința va deveni, în sfârșit, realitate. Citește **Apocalipsa 21:3** pentru a vedea cum.

„Lucrarea de răscumpărare va fi încheiată. În locul unde păcatul s-a înmulțit, harul lui Dumnezeu se înmulțește și mai mult. Pământul însuși, chiar locul pe care Satana îl pretinde al lui, urmează să fie nu numai răscumpărat, ci și înnobilit. [...] Aici, unde Fiul lui Dumnezeu a sălășluit în corp omenesc, unde Împăratul slavei a trăit, a suferit și a murit – aici, când El va face toate lucrurile noi, cortul lui Dumnezeu va fi cu oamenii. [...] Iar de-a lungul veacurilor nesfârșite, când cei răscumparați vor umbla în lumina Domnului, Îl vor preamări pentru darul Său nepus de mare: Emanuel” (Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii/Viața lui Iisus*, p. 26). Aici găsim cea mai frumoasă imagine a răscumpărării. Dumnezeu misiunii Își va împlini în sfârșit dorința de a fi pentru totdeauna împreună cu copiii Săi. Ce privilegiu extraordinar să fim parte din această realitate!

Misiuni săptămânale: Pe parcursul acestui trimestru vei fi invitat să te implici în mod special în misiunea lui Dumnezeu. Aceasta va fi o oportunitate de a-L vedea și a-L simți pe Dumnezeu misiunii la lucru în propria viață. Profită de acest moment pentru a medita profund și a te pregăti să împărtășești cu grupa ce ai învățat în fiecare săptămână. În plus, vei fi încurajat să te implici și mai mult în lucrarea lui Dumnezeu.

Implică-te!

Roagă-te în fiecare zi din săptămâna următoare ca Dumnezeu să îți deschidă inima pentru a fi parte din misiunea Sa.

Implică-te și mai mult!

Află numele sau mai multe detalii despre o persoană cu care intri în contact din când în când – un vecin, un coleg de serviciu, un client sau un casier de magazin, un șofer de autobuz, o rudă, un șef de la serviciu, un agent de pază, un lucrător de la salubritate etc. Începe să te rogi zilnic pentru acea persoană.

„De la început, Dumnezeu și Hristos au știut de apostazia lui Satana și de căderea omului prin puterea înșelătoare a celui apostat. Dumnezeu n-a ordonat ca păcatul să ia ființă, dar i-a prevăzut existența și a luat măsuri ca să întâmpine această teribilă situație de urgență. Atât de mare a fost iubirea Sa pentru lume încât S-a hotărât să Îl dea pe unicul Său Fiu, «pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică» (Ioan 3:16)” (Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii/Viața lui Isus*, p. 22).

„Hristos nu le-a spus ucenicilor Săi că lucrarea lor avea să fie ușoară. [...] Însă ei nu aveau să fie lăsați să lupte singuri. El i-a asigurat că avea să fie cu ei și că, dacă vor merge înainte prin credință, vor progresa sub scutul Celui Atotputernic. [...] Atâta timp cât aveau să asculte de Cuvântul Său și să lucreze în strânsă legătură cu El, nu aveau să dea greș. «Mergeți la toate popoarele!», le-a poruncit El. Mergeți până la cele mai îndepărtate regiuni locuite ale globului și fiți siguri că prezența Mea va fi cu voi chiar și acolo! Lucrați cu credință și încredere, pentru că nicio dată nu va exista vreun moment în care să vă uit! Voi fi întotdeauna cu voi, ajutându-vă să vă aduceți la îndeplinire datoria, călăuzindu-vă, îmbărbătându-vă, sfințindu-vă, sprijinindu-vă și dându-vă succes în rostirea cuvintelor care să îndrepte atenția altora spre cer” (Ellen G. White, *Faptele apostolilor*, p. 29).

Studiu zilnic: Psalmii 141 – 147; Ellen G. White, *Divina vindecare*, Prefața și secțiunea „Adevăratul medic misionar”, cap. „Un exemplu pentru noi”.

1. Ce cunoaște Domnul când duhul este mâhnit?

---

2. Cum ni se înmulțesc turmele în câmpiile noastre?

---

3. Lângă cine este Domnul?

---

4. Cum dă Dumnezeu zăpada?

---

5. Ce prezenta Domnul în orice anturaj S-ar fi aflat?

Material pentru instructori

Privire generală

Dumnezeul Bibliei este un Dumnezeu misionar. Natura Lui misionară și caracterul Lui misionar au fost inițial înrădăcinate în inițiativa Sa de a crea omenirea după chipul Său și în dorința Lui de a fi într-o relație cu omenirea creată. Relația lui Dumnezeu cu Adam și cu Eva înainte de cădere era caracterizată de părtășie zilnică în grădina Edenului (Geneza 3:8). Ellen G. White notează: „Atâta timp cât ei rămâneau loiali Legii divine, capacitatea de a cunoaște, de a se bucura și de a iubi avea să le crească permanent. Ei aveau să dobândească mereu noi comori de cunoștințe, descoperind noi izvoare de fericire și ajungând să înțeleagă din ce în ce mai clar iubirea nemăsurată și de nesecat a lui Dumnezeu” (*Patriarhi și profeți*, p. 51). Din nefericire, păcatul a întrerupt această interacțiune față către față.

Căderea nu a pus capăt misiunii lui Dumnezeu pentru omenire. Căderea doar a transpus misiunea într-o nouă dimensiune. După cădere, misiunea lui Dumnezeu a ajuns să fie înrădăcinată în inițiativa Lui de răscumpărare a omenirii căzute. Datorită făgăduinței Sale de răscumpărare din Geneza 3:15, Scriptura, ca întreg, se constituie într-o narațiune a diferitelor eforturi misionare întreprinse de Dumnezeu pentru salvarea omenirii și pentru readucerea ei la starea inițială intenționată de El. Pentru că misiunea este un atribut al lui Dumnezeu (adică misiunea este înrădăcinată în natura și în caracterul Lui), Dumnezeu nu vrea să renunțe la noi.

Comentariu

Misiunea ca atribut al lui Dumnezeu

De la Geneza la Apocalipsa, Biblia are un mesaj unitar: Dumnezeu este hotărât să elimine consecințele căderii în păcat. Dacă Scriptura ca întreg vorbește despre neîncetata lucrare a lui Dumnezeu pentru omenire, textul din Geneza 3:9 ar putea constitui întrebarea care generează această lucrare. Geneza 3 prezintă încercarea tragică a lui Adam și a Evei – într-o atitudine de autoafirmare și autodeterminare – de a fi independenți față de Dumnezeu. Acest capitol este în același timp o reamintire a realității păcatului și a consecințelor acestuia. Urmările alegerii făcute de Adam și de Eva i-au făcut să se ascundă de Dumnezeu. Reacția

inițială a lui Dumnezeu la situația dificilă a omenirii a venit sub forma întrebării adresate lui Adam: „Unde ești?” Înțelegerea scopului acestei întrebări este esențială pentru înțelegerea scopului întregii Scripturi.

Mai întâi de toate, „Unde ești?” nu este o întrebare teologică. Este o întrebare misiologică. Această întrebare transmite ideea că, în ciuda alegerii lor greșite, Dumnezeu nu i-a părăsit pe Adam și pe Eva. Răzvrătirea umană nu scade cu nimic dorința lui Dumnezeu de a avea o legătură profundă cu oamenii. Dumnezeu încă Își iubește și Își caută copiii rătăcitori.

Întrebarea „Unde ești?”, prima din Biblie atribuită lui Dumnezeu, vizează mai mult o stare decât un spațiu. Prin urmare, întrebarea nu urmărește aflarea locului exact unde se ascundeau Adam și Eva de Dumnezeu. Dumnezeu nu pune niciodată întrebări cu scopul de a aduna informații. Omnisciența Lui este o sursă de cunoaștere fără margini, o cunoaștere chiar și a ceea ce nu există încă. Fiind atotcunoscător, Dumnezeu știa exact unde se ascundeau Adam și Eva, ce făcuseră și care era starea în care se aflau.

Absența lui Adam din locul lui obișnuit de întâlnire cu Dumnezeu era o dovadă clară că ceva nu era cum trebuie. Prin urmare, întrebarea pe care Dumnezeu i-o adresează lui Adam în Geneza 3:9 nu este „Unde ești?” cu referire la localizarea geografică a lui Adam. Întrebarea „Unde ești?” trimite la relație: „Unde ești din punctul de vedere al relației noastre?” Date fiind primele consecințe ale păcatului, exprimate în versetele anterioare, întrebarea lui Dumnezeu căuta în primul rând să îi facă pe Adam și pe Eva să se gândească la relația lor cu Dumnezeu. Întrebarea căuta să îi facă să se gândească la consecințele neascultării lor de Dumnezeu. Lui Adam și Evei li se dăduse oportunitatea să se cerceteze și să își recunoască vinovăția. Întrebarea lui Dumnezeu este echivalentul următoarei serii de întrebări: „De ce nu vă aflați la locul nostru obișnuit de întâlnire? Ce s-a schimbat în relația noastră, de încercați să stați departe de Mine? Ce înseamnă aceste frunze de smochin cu care v-ați acoperit?” Promisiunea falsă făcută de Satana lui Adam și Evei era că, prin neascultare, aveau să devină ca Dumnezeu. Soluția găsită de ei la noua lor stare a fost să coasă frunze de smochin pentru a-și ascunde goliciunea. Dacă această soluție le-ar fi rezolvat situația, nu ar fi căutat să se ascundă de prezența lui Dumnezeu. În schimb, L-ar fi tras pe Dumnezeu la răspundere că nu le dorea bunăstarea supremă.

Mai mult, „Unde ești?” era strigătul arzător al unui Dumnezeu misionar, a cărui întrebare plină de durere trăda conștientizarea divină a

prăpastiei care se crease între El și oameni. Întrebarea era, de asemenea, invitația adresată copiilor Săi pierduți de a se întoarce la o relație de iubire și încredere în El. În lumina promisiunii din Geneza 3:15, întrebarea lui Dumnezeu poartă perspectiva speranței. Deși în relatarea neascultării lui Adam și a Evei păcatul își aruncă umbra asupra planului divin pentru omenire, păcatul avea să fie înfrânt. În mijlocul judecății, se promite un Răscumpărător.

Geneza 3 nu este doar o narațiune despre realitatea păcatului și a consecințelor sale. În miezul ei se află și un instantaneu al misiunii lui Dumnezeu de salvare. Existau cel puțin trei opțiuni pe care Dumnezeu le avea la dispoziție când Adam și Eva L-au nesocotit de bunăvoie. În primul rând, ar fi putut pur și simplu să renunțe la ei; adică, Dumnezeu i-ar fi putut lăsa să moară în urma păcatului lor și apoi ar fi putut să creeze noi ființe umane. În al doilea rând, Dumnezeu i-ar fi putut lăsa pe Adam și pe Eva să sufere continuu consecințele alegerii greșite pe care o făcuseră. A treia variantă, cea pe care Dumnezeu a și ales-o, a fost cea a răscumpărării: prin jertfa Lui avea să creeze o punte peste prăpastia relațională creată de neascultarea voită a lui Adam și a Evei. Deși aveau să sufere consecințele păcatului lor, nu aveau să trăiască pentru totdeauna în starea lor căzută. Salvarea omenirii nu a fost promisă doar prin cuvinte; s-a văzut, de asemenea, în fapte: „Domnul Dumnezeu a făcut lui Adam și nevestei lui haine de piele și i-a îmbrăcat cu ele” (Geneza 3:21). Această îmbrăcare este o exprimare atât a dreptății, cât și a harului lui Dumnezeu. Deși păcatul, sub orice formă, este o ofensă la adresa lui Dumnezeu, El Se oferă, în bunătatea Lui, să ne spele de toate mizeriile cărnii și să ne acopere goliciunea cu neprihănirea Sa.

Întruparea ca misiune

Întruparea Domnului Isus a fost vitală pentru îndeplinirea misiunii lui Dumnezeu. În timp ce în Geneza 3:21 venirea Răscumpărătorului promis a fost întruchipată de Adam și Eva îmbrăcați în haine făcute din pielea animalelor jertfite, în Noul Testament promisiunea s-a materializat prin nașterea lui Isus. Prin întrupare, Dumnezeul Creator transcendent a devenit imanent pentru a Se revela în modul cel mai clar cu putință în termeni omenești.

În persoana lui Isus Hristos, Dumnezeu S-a identificat pe deplin cu omenirea, cu scopul expres de a dezvălui nu numai iubirea lui Dumnezeu, ci și intenția Lui de a salva omenirea. Dumnezeu nu a păstrat distanța

față de omenire în eforturile Sale de a o salva. În schimb, a făcut un pod peste prăpastie, luând natura umană și trecând prin suferințele și ispițele omeniești. Prin diferitele aspecte ale lucrării Sale, Hristos nu doar a anunțat, cu urgență profetică, domnia lui Dumnezeu, ci a și întruchipat-o, conferind misiunii divine răscumpărătoare chip, glas și brațe. Prin vindecarea bolnavilor, curățirea leproșilor, redarea vederii orbilor și învierea celor morți, Domnul Hristos demonstra puterea lui Dumnezeu de a anula pe deplin blestemul căderii. Procedând așa, Hristos a reformulat conceptul iubirii lui Dumnezeu astfel încât oamenii să îl poată înțelege, să îl poată simți în propria experiență și să fie atrași la Dumnezeu. Moartea înlocuitoare a lui Hristos a fost modul suprem al lui Dumnezeu de a împăca omenirea îndepărtată cu Sine (Ioan 3:16). Lucrarea lui Hristos și jertfa lui Hristos sunt misiune prin excelență.

A doua venire: misiunea lui Dumnezeu îndeplinită

Ultimele cuvinte ale lui Isus în Biblie sunt: „Da, Eu vin curând” (Apocalipsa 22:20). A doua venire a lui Isus va pune capăt misiunii lui Dumnezeu post-cădere și va deschide faza noului pământ în cadrul misiunii lui Dumnezeu. Venirea lui Isus pentru a revendica pământul drept împărăția Sa este concretizarea promisiunii Mântuitorului din Geneza 3:15.

Faza noului pământ din cadrul misiunii lui Dumnezeu marchează anularea totală a consecințelor căderii: Dumnezeu va fi din nou în mijlocul poporului Său, suferința și moartea nu vor mai fi (Apocalipsa 21:3,4), iar ființele umane vor avea acces la pomul vieții (Apocalipsa 22:2).

Aplicație

Întrebarea primordială a lui Dumnezeu, „Unde ești?”, ne este adresată și fiecăruia dintre noi astăzi. Biblia spune: „Toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu” (Romani 3:23). În loc să încercăm să fugim de Dumnezeu din cauza vinii păcatului nostru, așa cum au făcut, fără succes, Adam și Eva, trebuie să examinăm obiectiv punctul în care ne aflăm în relația noastră cu El și să Îi mărturisim păcatele pe care le-am făcut, oricare ar fi acestea. Avem asigurarea că, „dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire” (1 Ioan 1:9). Fără această asigurare, nu am putea niciodată să ne schimbăm cursul vieții spirituale. Fiecare încercare de a ne acoperi goliciunea înaintea lui Dumnezeu este la fel de

neînțeleaptă ca încercarea lui Adam și a Evei de a-și acoperi goliciunea cu frunze de smochin. Fiecare soluție omenească la problema păcatului este insuficientă și complet lipsită de valoare. Frunzele de smochin ale faptelor noastre bune, ale reputației și slujbelor noastre din biserică nu sunt suficiente pentru a ne îmbrăca spiritual. Numai Dumnezeu ne poate oferi haina spirituală potrivită. Singura soluție de durată este haina pe care El ne-o oferă prin Isus Hristos. Dumnezeu nu ne acoperă păcatul și vina. El le îndepărtează mai întâi, apoi ne acoperă cu neprihănirea lui Hristos.

La fel cum a ieșit să îi caute pe Adam și pe Eva, Dumnezeu a ieșit să ne caute și pe noi, nu ca să ne pedepsească, ci ca să ne ofere împăcarea, pentru a ne scuti de judecata pe care o merită păcatele noastre.

7 – 13 octombrie

Misiunea lui Dumnezeu pentru noi (II)

Sabat după-amiază

De memorat: „Duceți-vă și _____ din toate neamurile, _____ în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh” (Matei 28:19).

Tema pe care o studiem în acest trimestru se regăsește în întreaga Scriptură. Este firul care leagă istoria omenirii și demonstrează planul lui Dumnezeu pentru creația Sa. Mai mult, consolidează revelația divină printr-un obiectiv principal: restaurarea chipului lui Dumnezeu în copiii Săi căzuți (compară cu Coloseni 3:9,10; 1 Ioan 3:2).

Misiunea lui Dumnezeu funcționează, de asemenea, drept cadrul în care ar trebui să vedem și să înțelegem Cuvântul lui Dumnezeu pentru noi. Când citim Biblia putem identifica un Dumnezeu care caută ferm o relație cu noi. În ciuda despărțirii provocate de păcat (Isaia 59:2), prin misiunea Sa Dumnezeu continuă să refacă relația cu omenirea până la momentul glorios când El va face „toate lucrurile noi” (Apocalipsa 21:5).

Până atunci, Dumnezeu a ales să Se manifeste față de noi într-un mod prin care să Îi putem înțelege natura și scopul și, mai presus de toate, prin care să putem avea o relație adevărată și de durată cu El. Cu alte cuvinte, ajungem nu doar să Îl cunoaștem, ci și să le împărtășim altora experiența noastră cu El și dragostea Lui salvatoare.

Prin urmare, în Scripturi, Dumnezeu ne oferă elementele de bază a ceea ce înseamnă misiunea Lui.

7-14 octombrie: Săptămâna de Consacrare Personală

14 octombrie: Dar pentru construcții, bugetul Conferințelor (colectă)

14 octombrie: Ziua Administrării Creștine a Vieții

Misiunea lui Dumnezeu în Scriptură Îl are în frunte și în centru pe Isus, ca singura cale de mântuire. Hristos Însuși a declarat: „Eu sunt Calea, Adevărul și Viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine” (Ioan 14:6). Dar Isus ne ajută să înțelegem și locul central pe care îl are în misiunea Sa faptul că Dumnezeu este trinitar.

Tot ce a făcut Hristos a fost fie *pentru* Tatăl Său ceresc, fie *de la* Tatăl Său ceresc (vezi Ioan 4:34; 5:30; 12:45). Trebuie să ne amintim întotdeauna că misiunea lui Isus nu a început odată cu intrarea Lui în această lume. El primise misiunea de la Tatăl înainte de crearea lumii noastre (compară cu Efeseni 1:4; 1 Petru 1:20). Deci, chiar dinainte să fi pus bazele planetei noastre, Dumnezeu a plănuțit modul Lui de relaționare cu omenirea și a intrat de bunăvoie în istoria omenirii pentru a îndeplini acest scop. Fiul a creat lumea (Ioan 1:3) și, la „împlinirea vremii” (Galateni 4:4), Dumnezeu Și-a demonstrat iubirea prin faptul că L-a trimis pe Fiul Său aici (Ioan 3:16,17). Fiul a venit, a murit pe cruce și a biruit moartea. Apoi, trimis de Tatăl, Duhul a venit aici (Ioan 14:26; 16:7), dovedind lumea vinovată (Ioan 16:8-11), iar astăzi continuă misiunea Tatălui și a Fiului prin faptul că le conferă putere oamenilor și îi trimite în misiune (Ioan 14:26; 16:13,14).

1 Citește Ioan 20:21,22. Cum ar trebui să ne schimbăm modul de a vedea misiunea noastră, după ce am înțeles că misiunea se întemeiază pe Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt?

Deși cuvântul „Trinitate” nu se găsește în Biblie, sunt numeroase dovezi legate de misiune care implică cele trei Persoane ale Dumnezeirii. De exemplu, după înviere, Hristos le-a promis ucenicilor: „Voi trimite peste voi *făgăduința Tatălui Meu*, dar rămâneți în cetate până veți fi îmbrăcați cu putere de sus” (Luca 24:49, subl. ad.). Aici găsim, într-o frază, realitatea misiunii Dumnezeirii: **(1)** făgăduința Tatălui, **(2)** asigurarea dată de Fiul cu privire la împlinirea făgăduinței și **(3)** făgăduința în sine: venirea Duhului (vezi Luca 2:16; Faptele 1:4,5,8).

Învățăm de aici că această misiune nu este a noastră. Ea aparține Dumnezeului trinitar. Prin urmare, nu va da greș.

Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt sunt cu toții implicați în lucrarea de salvare a sufletelor. Care sunt cele mai apropiate persoane cu care tu câștigi suflete? Care este mica ta grupă în care găsești suport pentru misiune?

2 Citește Matei 28:16-20. Ce elemente ale uceniciei poți identifica?

Matei 28:16-20 exprimă mandatul biblic, sau împuternicirea biblică, de obicei denumită Marea Trimitere/Însărcinare (Matei 28:18-20), prin care Isus Își instruiește urmașii să se împrăștie și să facă ucenici, pentru a-i învăța cele ce țin de credință și a-i iniția în ce înseamnă părtășia (vezi și Marcu 16:15,16; Luca 24:44-49; Ioan 20:21-23; Faptele 1:8).

Componentele de bază din Matei 28:16-20 sunt: **(1)** Isus le poruncește ucenicilor să meargă în Galileea ca să fie cu El acolo (Matei 28:16,17); **(2)** Isus vine la ei și Își declară autoritatea și suveranitatea (Matei 28:18); **(3)** Isus le încredințează apoi ucenicilor o anumită sarcină – mai precis, să facă ucenici (Matei 28:19,20) și, în cele din urmă, **(4)** Isus promite să fie cu ucenicii Săi până la sfârșit (Matei 28:20).

Literal, în originalul grecesc, Matei 28:19 începe așa: „Duși fiind, faceți prin urmare ucenici.” Locuțiunea „prin urmare” pune bazele trimiterii pe ceea ce tocmai se prezentase (Matei 28:18) – adică pe puterea, autoritatea și suveranitatea lui Isus, toate acestea provenind din victoria pe care o obținuse la învierea Sa. Este important să subliniem că singurul verb de acțiune cu nuanță imperativă din Marea Trimitere este „faceți ucenici”. Faptul de a-i învăța pe toți oamenii, faptul de a-i boteza și cel de a împărtăși învățăturile lui Isus cu întreaga lume sunt caracteristici ale procesului de ucenicie. Aici Isus Își îndrumă clar ucenicii spre un singur scop: facerea de ucenici. Acesta este categoric unul dintre cele mai importante pasaje despre misiune din întreaga Scriptură. Se încheie cu promisiunea prezenței continue a lui Isus printre urmașii Săi.

Evident, Marea Însărcinare nu le-a fost dată doar primilor ucenici, care se adunaseră în acele împrejurări speciale. Nu puteau să meargă la „toate neamurile” de unii singuri pentru a împlini noua misiune dată lor, aceea de a face ucenici. Prin urmare, trimiterea are acoperire universală: fiecare urmaș adevărat al lui Isus Hristos ar trebui să se implice în facerea de ucenici. Mai mult, mesajul care trebuie transmis – Evanghelia veșnică a lui Isus Hristos – este destinat întregii lumi, fără limite geografice, sociale sau etnice.

Misiunea este aceea de a face ucenici. Cum influențează această însărcinare modul în care trăiești și lucrezi pentru alții? Ce poți face ca să fii mai implicat în ceea ce ai fost chemat să faci?

3 Citește Apocalipsa 14:6,7. Ce aspecte ale misiunii lui Dumnezeu poți identifica în „Evanghelia veșnică” prezentată de primul înger în cadrul soliei celor trei îngeri?

Acesta este singurul loc din Scriptură în care cuvintele „Evanghelie” și „veșnică” sunt legate. Evanghelia este vestea bună cu privire la harul oferit tuturor prin Isus Hristos. El a venit în lumea noastră pentru a ne arăta harul și adevărul (Ioan 1:14). A trăit o viață fără păcat și a murit pe cruce ca jertfă înlocuitoare, a purtat pedeapsa pentru păcatele noastre (Isaia 53:4,5; 1 Petru 3:18). A înviat, S-a întors în cer, a fost înălțat de către Tatăl, iar astăzi mijlocește pentru noi în sanctuarul ceresc (Apocalipsa 1:18; Faptele 2:33; Evrei 7:25). Curând Își va îndeplini cea mai mare promisiune – aceea de a Se întoarce în slavă și, în cele din urmă, după încheierea mileniului, de a întemeia împărăția lui Dumnezeu pe pământ (Ioan 14:1-4; Faptele 1:11; Apocalipsa 21:1-4). Toate acestea sunt realități esențiale ale Evangheliei veșnice.

Acest mesaj este veșnic. Există o singură Evanghelie care ne poate mântui. Va rămâne aceeași până când misiunea lui Dumnezeu va fi în totalitate îndeplinită. Nu va exista niciodată o altă evanghelie. Învățăturile și doctrinele înșelătoare vin și pleacă (Efeseni 4:14), dar mesajul mântuirii, Evanghelia veșnică, nu se va schimba, iar cei care îl cred și îl trăiesc în ascultare vor fi răsplătiți (vezi Deuteronomul 5:33; Romani 2:6).

Aceeași însărcinare dată primilor ucenici ne este dată și nouă astăzi. Trebuie să continuăm în întreaga lume misiunea de a face ucenici pentru Hristos. Dar ce fel de ucenici? Buni, sinceri, complet devotați, iubitori de oameni? Aceste trăsături sunt esențiale, dar nu sunt îndeajuns. Trebuie să facem ucenici având în vedere toate elementele biblice ale uceniciei. Citește **Luca 9:23; Ioan 13:24,35; 2 Corinteni 5:17**. Scopul suprem este acela de a fi pregătiți și de a-i pregăti pe alții pentru a doua venire a Stăpânului, Isus Hristos. „Proclamarea judecății [Apocalipsa 14:6,7] constituie un anunț privind faptul că a doua venire a Domnului Hristos este aproape. Iar această proclamare este numită Evanghelia veșnică. Prin urmare, predicarea celei de a doua veniri a Domnului Hristos, anunțarea apropierii ei, este prezentată drept o parte esențială a mesajului Evangheliei” (Ellen G. White, *Parabolele Domnului Hristos*, p. 227, 228).

În solia primului înger, de ce trebuie ca Evanghelia să fie în centrul ideii de judecată?

De-a lungul istoriei, Dumnezeu a avut întotdeauna oameni care I-au reprezentat cu fidelitate caracterul și, ascultători, I-au urmărit scopurile. Copiii lui Dumnezeu, poporul Lui, sunt aceia care au fost chemați și care I-au acceptat invitația de a fi părtași la harul Său. Toți au fost – și continuă să fie – instrumentele lui Dumnezeu de împlinire a misiunii Sale.

4 Citește Geneza 12:1-3 și Deuteronomul 7:6,11,12; Amos 9:7; Isaia 19:24,25. Care a fost scopul lui Dumnezeu cu națiunile din Vechiul Testament?

Legământul lui Dumnezeu cu Avraam și urmașii săi avea un scop precis. Ei erau chemați, făcuți și trimiși să fie agenți ai misiunii lui Dumnezeu – mijloace de binecuvântare a popoarelor (compară cu Deuteronomul 28:10; Isaia 49:6). Totodată, ei au fost aleși în cadrul unei relații de legământ cu Dumnezeu, cu condiția implicită a credinței și ascultării (Geneza 22:16-18; Exodul 19:5,6; Deuteronomul 28:1,2; 2 Cronici 7:14). Acest proces, acela de a atrage la Israel popoarele din jur, a fost „strategia misionară” a lui Dumnezeu în Vechiul Testament.

În Noul Testament, misiunea lui Dumnezeu continuă. Domnul și Mântuitorul înviat lansează acum o reînnoită „strategie misionară” (vezi Matei 28:18-20; Faptele 1:8), în care ucenicii lui Hristos – care alcătuiesc biserica – pleacă în misiune în întreaga lume, în loc ca lumea să vină la ei, ca în cazul poporului Israel din vechime. Misiunea nu își are originea în biserică. Dimpotrivă, biserica există pentru că Dumnezeu mai are încă o misiune de îndeplinit și Își folosește biserica pentru a o îndeplini.

Care este misiunea bisericii? Este aceeași cu misiunea Celui care a chemat-o la existență: „Pentru că Fiul omului a venit să caute și să mântuiască ce era pierdut” (Luca 19:10). Deși niciunul dintre noi cei din biserică nu poate mântui pe nimeni, putem și trebuie să îi îndreptăm pe alții spre singurul care poate mântui, iar Acela este Isus Hristos.

„Misiunea bisericii lui Hristos este aceea de a-i salva pe păcătoșii care sunt gata să piară, de a le face cunoscută oamenilor dragostea lui Dumnezeu și de a-i câștiga la Hristos prin manifestarea acesteia” (Ellen G. White, *Mărturie pentru biserică*, vol. 3, p. 381). Ce privilegiu și ce responsabilitate imensă!

Misiunea este pentru biserică ceea ce este aerul pentru viața noastră. Fără aer, murim. Fără misiune, biserica locală moare. Ce poți face, personal, pentru a susține viața bisericii tale?

5 Citește Apocalipsa 7:9,10. Ce sugerează aceste texte despre succesul lui Dumnezeu în marea anvergură geografică a misiunii?

Studiul din această săptămână a luat în discuție în mod special două importante texte misionare. Este interesant că aceste texte au cel puțin un punct comun esențial: cine sunt beneficiarii misiunii, adică pe cine vizează – „Duceți-vă și faceți ucenici *din toate neamurile*” (Matei 28:19); „locuitorilor pământului, *oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui norod*” (Apocalipsa 14:6, subl. ad.).

Cu alte cuvinte, Evanghelia lui Hristos trebuie să ajungă la toate clasele sociale, la toate națiunile, toate limbile și toate popoarele. Avem un singur model de urmat, iar acela este Hristos. Dacă acceptăm adevărul așa cum este în Isus, prejudecățile și invidiile naționale vor fi nimicite, iar duhul adevărului va uni inimile noastre.

Când a spus: „Și-Mi veți fi martori” (Faptele 1:8), Isus a avut în minte trei zone geografice:

Zona 1 – „în Ierusalim”: Ucenicii erau foarte aproape de Ierusalim. Isus practic ne spune: „Începeți să vă împărtășiți experiența cu oamenii care sunt aproape de voi!” Misiunea începe acasă, cu familia, cu vecinii, cu prietenii. Acesta este locul suprem de misiune.

Zona 2 – „în toată Iudeea și Samaria”: Misiunea noastră îi vizează și pe cei care sunt în anumite privințe aproape de noi, dar la o oarecare distanță față de noi. Din această categorie fac parte oamenii care poate vorbesc aceeași limbă cu noi – oameni care au o cultură asemănătoare, dar nu trăiesc ca noi sau nu împărtășesc aceeași realitate cu noi. Acesta este următorul nostru loc de misiune.

Zona 3 – „până la marginile pământului”: Dumnezeu ne cheamă să ajungem în final la oameni din toate locurile, națiunile, populațiile, limbile și etniile. Acesta este locul nostru inițial de misiune.

Implică-te!

Roagă-te în fiecare zi din această săptămână pentru oamenii între care trăiești (din comunitatea, satul sau cartierul tău). Dumnezeu te-a pus acolo cu un scop.

Implică-te și mai mult!

Cercetează datele demografice privind zona ta (ce fel de oameni trăiesc în jurul tău) – ce etnii, ce religii au oamenii; câți sunt bătrâni, tineri, săraci, bogați etc. Observă ce interese au, ce obiceiuri, care sunt nevoile lor cele mai mari. Cere-I lui Dumnezeu să îți arate cum să fii pentru ei un canal al dragostei Lui.

Vineri, 13 octombrie

„Cuvintele Mântuitorului: «Voi sunteți lumina lumii» evidențiază faptul că El le-a încredințat urmașilor Săi o misiune mondială. După cum razele soarelui pătrund până în cele mai îndepărtate colțuri ale lumii, tot astfel Dumnezeu plănuiește ca lumina Evangheliei să ajungă la fiecare locuitor al pământului. Dacă biserica lui Hristos și-ar îndeplini obiectivul avut în vedere de Domnul nostru, lumina ar străluci peste toți cei care se află încă în întuneric, în ținutul morții și al umbrelor ei. În loc de a se grupa în comunități sociale închise, evitând astfel să-și asume responsabilitatea și să poarte crucea, membrii bisericii ar trebui să se răspândească în toate țările, lăsând lumina lui Hristos să strălucească prin ei, lucrând asemenea Lui pentru salvarea sufletelor, iar «Evanghelia aceasta a Împărăției» ar fi dusă cu repeziciune în toată lumea. [...] Orbi într-adevăr trebuie să fie ochii care nu văd lucrarea Domnului și surde urechile care nu aud chemarea adresată de adevăratul Păstor oilor Lui. [...] Fiecare inimă sfințită să răspundă acum, căutând să proclame solia dătătoare de viață. Dacă oamenii vor accepta [...] lucrarea încredințată de Dumnezeu, puterea divină se va face cunoscută în convertirea multora la adevăr» (Ellen G. White, în *The Advent Review and Sabbath Herald*, 14 noiembrie 1912).

Studiu zilnic: Psalmii 148 – Proverbele 4; Ellen G. White, *Divina vindecare*, capitolul „Zile de slujire”.

1. Cine trebuiau să fie legați cu lanțuri și obezi de fier?

---

2. Câte feluri de instrumente apar în Psalmul 150?

---

3. Ce este un lanț de aur la gât?

---

4. Ce este un pom de viață pentru cine o apucă?

---

5. Care era hrana zilnică a pescarilor din Galileea?

Material pentru instructori

Privire generală

În cuvântarea de rămas-bun înainte de înălțarea Lui la cer, Domnul Isus le-a dat o sarcină ucenicilor Săi, spunându-le: „Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ. Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit. Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului” (Matei 28:18-20). Această indicație a ajuns să fie cunoscută drept Marea Însărcinare sau Marea Trimitere. Prin aceasta, Domnul Isus a stabilit agenda bisericii din toate erele și împrejurările. Pe lângă faptul că a indicat clar responsabilitatea ucenicilor de a răspândi învățăturile Sale în toate popoarele lumii, Isus i-a asigurat pe urmașii Săi de faptul că această sarcină intimidantă putea fi îndeplinită datorită omnipotenței și omniprezenței Sale, pe care avea să le manifeste în favoarea lor.

Comentariu

Deși la început au existat neînțelegeri intense cu privire la unele aspecte ale Marii Însărcinări (Faptele 15:1-29; Galateni 2:11-14), în general biserica primară a înțeles că identitatea ei și misiunea ei se axau pe porunca lui Hristos de a face ucenici din toate popoarele. Faptul că fiecare dintre cele patru evanghelii se încheie cu o versiune a Marii Însărcinări este o mărturie puternică în favoarea caracterului ei central (Matei 28:18-20; Marcu 16:15-20; Luca 24:45-49; Ioan 20:21-23). De atunci, Marea Trimitere a fost interpretată și aplicată în diverse feluri de-a lungul secolelor.

Componentele uceniciei

La o cercetare a literaturii despre ucenicie se remarcă trei dimensiuni sau procese esențiale care caracterizează orice abordare eficientă a uceniciei: dimensiunea rațională, dimensiunea relațională și dimensiunea misionară.

Dimensiunea rațională (de învățare) a uceniciei este procesul prin care un credincios caută voit să învețe de la Domnul Isus. În contextul original, cuvântul „ucenic” (*mathetes*) făcea referire la cineva care făcea ucenicie pe lângă un meseriaș, maistru, maestru sau învățător.

Acea persoană se atașă de cel care îl învață cu scopul de a dobândi atât cunoștințe teoretice, cât și practice. Dimensiunea rațională evidențiază nevoia de continuă metamorfoză și creștere, chiar și a celor care au devenit deja ucenici. Pentru că îndemnul de a face ucenici, din Matei 28:19, sugerează un proces continuu, dimensiunea rațională a uceniciei presupune un proces de învățare și creștere care durează toată viața. Cu toate acestea, scopul acestei învățări continue nu este doar acela de a transmite cunoștințe, ci și de a imprima un angajament total față de Isus Hristos.

Dimensiunea relațională (de comunitate) a uceniciei se dezvoltă în contextul unei comunități de susținere unde poate avea loc responsabilizarea. Noul Testament descrie o cultură comunitară foarte dinamică în biserica primară, pe baza faptului că primii credincioși înțelegeau facerea de ucenici drept un proces relațional. Datorită rădăcinilor ei veterotestamentare, biserica timpurie a continuat să accentueze rudenianca ca una dintre valorile ei principale. Ceea ce era diferit la această nouă comunitate era că rudenianca nu se mai definea prin legături de sânge și prin etnie, ci prin credința comună și părtășia în Hristos. Biserica a devenit un mediu de includere și acceptare (Galateni 3:28). Calitatea de membru în această comunitate era deschisă tuturor, pe baza mărturisirii credinței în Hristos ca Mântuitor și a demonstrării publice, prin apa botezului, a supunerii complete față de Isus (Faptele 2:37,38).

Biserica timpurie își exprima valorile de solidaritate și rudenie prin intermediul unor motive sau teme recurente, cum ar fi cea a trupului lui Hristos și a familiei lui Dumnezeu, pentru a descrie interdependența dintre membrii ei și pentru a exprima legătura strânsă care îi făcea capabili să se considere unii pe alții membri ai familiei (Romani 12; 1 Corinteni 12; Efeseni 2:19; Efeseni 4; Galateni 6:10; 1 Timotei 3:15; 1 Petru 4:17). O asemenea preocupare a favorizat dezvoltarea unui sentiment trainic de interdependență, de solidaritate și responsabilitate printre membrii bisericii. Interdependența lor sugera că fiecare membru avea un rol unic de jucat, chiar dacă era dependent de toți ceilalți membri.

Prin demonstrarea unui nou mod de viață, mulți au fost atrași la această nouă comunitate de credință (Faptele 2:46,47). Într-un astfel de cadru, a fi ucenic nu este sinonim cu simpla acceptare a unor adevăruri propoziționale abstracte despre Isus. A fi ucenic al lui Hristos însemna a învăța de la Isus și a pune în practică acele cunoștințe dobândite despre El. Acest tip de ucenicie se manifesta atât în ceea ce biserica prima-

ră făcea în numele lui Hristos, cât și în modul în care Îl reprezenta pe Hristos în lume. Această cultură comunitară a Noului Testament, în care credincioșii erau membri integrați în grupuri-suport, a devenit terenul fertil pentru ca sămânța Evangheliei să fie semănată și cultivată.

Dimensiunea misionară a uceniciei (de împărtășire a credinței) presupune înțelegerea chemării de a face ucenici (*mathēusate*), din Matei 28:19, drept o chemare eminentă la implicarea în misiune și la aducerea de roade. Acest îndemn este principala poruncă din Marea Însărcinare și trebuie să rămână principala responsabilitate a bisericii în orice împrejurare. Credincioșii din Noul Testament au legat noțiunea de apartenență la o comunitate de responsabilitate de a promova valorile urmărite de respectiva comunitate. Misiunea, în contextul Marii Trinitari, este mai mult decât o chemare la a împărtăși Evanghelia cu cei care nu Îl cunosc pe Hristos. Misiunea este o chemare atât la a ne împărtăși credința cu alții, cât și la a-i învăța pe cei interesați, cu scopul de a-i elibera din prinsoarea lui Satana, astfel încât să se poată consacra pe deplin și fără oprire domniei lui Isus Hristos.

Prin urmare, Noul Testament folosește termenul „ucenic”/„a face ucenici” pentru a indica o relație cu Hristos și un angajament total față de El, care vor apărea: ca rezultat al însușirii și internalizării învățăturilor Sale; ca rezultat al schimbării datorate progresului continuu în procesul de cunoaștere a lui Isus Hristos (2 Petru 3:18); ca rezultat al trăirii unei vieți de supunere totală față de domnia Sa prin puterea Duhului Sfânt (Filipeni 3:8) și ca rezultat al ajutorării altora să înceapă să aibă o experiență personală cu Isus, să se încreadă în El și să Îl urmeze (2 Timotei 2:2). Din această perspectivă, ucenicia nu trebuie înțeleasă ca un program al bisericii, pentru că nu este un eveniment punctual pe axa timpului. Ucenicia este mai degrabă un proces continuu de creștere în Hristos care durează toată viața și care transformă perspectivele cognitive, afective și evaluative pe care credinciosul le are asupra vieții.

Câteva perspective asupra stării curente a uceniciei

Există consens printre cercetătorii creștini care studiază problematica uceniciei din zilele noastre că, în comparație cu Noul Testament, practica prezentă a uceniciei și-a pierdut în mare parte rolul prioritar printre creștini. Facerea de ucenici a fost redusă la o simplă adăugare a convertiților creștini la numărul membrilor bisericii. Creșterea actuală a bisericii este percepută în mare parte ca o creștere numerică și statistică,

fără o prea mare profunzime spirituală, din păcate. Cu alte cuvinte, creștinii se pricep în general mult mai bine la a-i converti pe oameni decât la a-i ajuta pe convertiți să devină ucenici ai lui Hristos. Din nefericire, acest fenomen implică faptul că oamenii pot deveni creștini fără a deveni neapărat ucenici ai lui Hristos.

Facerea de ucenici este responsabilitatea fiecărui credincios

Porunca lui Isus de a face ucenici din toate neamurile nu a fost adresată doar primilor 12 ucenici. Aceasta este o responsabilitate care îi revine fiecărui creștin. La Petru, acesta este motivul existenței fiecărui creștin: „Voi însă sunteți o seminție aleasă, o preoție împărătească, un neam sfânt, un popor pe care Dumnezeu Și l-a câștigat ca să fie al Lui, ca să vestiți puterile minunate ale Celui ce v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată” (1 Petru 2:9). De notat, de asemenea, și următoarele declarații din Spiritul Profetic:

„Fiecare ucenic adevărat este născut în împărăția lui Dumnezeu ca misionar. Acela care bea din apa vie devine un izvor de viață. Primitorul devine un dătător. Harul lui Hristos în suflet este ca un izvor în pustiu, curgând pentru a-i răcori pe toți și pe cei gata să piară făcându-i doritori să bea din apa vieții” (Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii/Viața lui Iisus*, p. 195).

„Dumnezeu așteaptă slujire personală din partea fiecăruia dintre cei cărora le-a încredințat cunoașterea adevărului pentru această vreme. Nu toți pot merge misionari în teritorii străine, dar toți pot fi misionari acasă, în propria familie și în propria vecinătate” (Ellen G. White, *Mărturii pentru biserică*, vol. 9, p. 30).

„Nu numai asupra predicatorilor consacrați stă răspunderea de a merge și a împlini această însărcinare. Oricine L-a primit pe Hristos este chemat să lucreze pentru mântuirea semenilor săi” (Ellen G. White, *Faptele apostolilor*, p. 110).

Oriunde se înființează o biserică, toți membrii ar trebui să se angajeze activ în lucrarea misionară. Ei ar trebui să viziteze fiecare familie din vecinătate și să îi afle situația spirituală” (Ellen G. White, *Mărturii pentru biserică*, vol. 6, p. 296).

Participarea activă la împlinirea Marii Însărcinări este o condiție obligatorie permanentă pentru a fi ucenici ai lui Hristos.

Aplicație

În virtutea însărcinării Evangheliei, toți creștinii sunt chemați să își împărtășească credința, fiecare în măsura capacității proprii. Mai jos sunt trei moduri în care credincioșii își pot duce la îndeplinire mandatul misionar, în fiecare domeniu al vieții, inclusiv cel profesional:

Etica profesională înaltă trebuie să facă parte din mărturia fiecărui creștin. Scriptura le poruncește creștinilor să dea dovadă de un caracter care să Îl onoreze pe Dumnezeu în viața lor profesională și în același timp să depună cele mai mari eforturi în ceea ce fac, de parcă ar lucra direct pentru Dumnezeu (Coloseni 3:23,24). Când își văd locul de muncă drept o parte din chemarea lui Dumnezeu pentru viața lor, credincioșii dau un sens nou mărturiei creștine. Menținerea integrității, căutarea excelenței, încrederea, cinstea și tratarea altora cu respect la locul de muncă sunt calități care le pot oferi creștinilor un punct de plecare pentru a-și împărtăși credința.

Prin mentori orientați spre misiune, bisericile îi pot călăuzi pe membrii mai tineri în privința modului în care își pot îmbina profund visurile profesionale cu credința în Hristos și cu mandatul Lui misionar.

Printr-o abordare corectă a uceniciei și prin sprijin continuu, părinții pot spori potențialul misionar al copiilor lor. Prin urmare, bisericile ar trebui să investească în activități prin care copiii să devină ucenici cu ajutorul părinților, care sunt ajutați în felul acesta de biserică să reinterpreteze responsabilitatea de a-și crește copiii, într-o chemare de a-i face ucenici.

14 – 20 octombrie

Apelul lui Dumnezeu pentru misiune

Sabat după-amiază

De memorat: „Ci voi veți primi _____, când Se va coborî _____
_____ peste voi, și-Mi veți fi _____ în Ierusalim,
în toată Iudeea, în Samaria și până la marginile pământului”
(Faptele apostolilor 1:8).

Dumnezeu poate uneori să ne scoată din zona noastră de confort și să ne facă martori ai Săi. Uneori această schimbare poate fi folosită pentru a-Și atinge scopurile, cum este cazul împrăștierii oamenilor de la Turnul Babel. „Împrăștieria aceasta a fost mijlocul de populare a pământului și în acest fel s-a realizat planul lui Dumnezeu chiar prin mijloacele folosite de oameni spre a-l împiedica” (Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, p. 120). După o vreme, Avraam a plecat din țara lui natală într-o alta (Geneza 12) pentru a sluji ca mărturie. Ucenicii lui Isus au trecut de la a lucra în mijlocul poporului lor (Faptele 3) la a lucra și pentru alții (Faptele 8:1-4). În Faptele 1:8, Isus a stabilit un principiu al evanghelizării: aveau să înceapă local, cu Ierusalimul și Iudeea, apoi regional, în Samaria și, în cele din urmă, internațional, până la marginile pământului.

Dar chiar dacă nu ne părăsim țara, Dumnezeu tot vrea ca noi să ne îndreptăm spre cei din jurul nostru. Când biserica din Ierusalim a ajuns să fie mulțumită de sine, membrii au fost risipiți. Persecuția a devenit un mijloc de răspândire a veștii bune în întreaga lume.

---

21 octombrie: Sabatul Spiritului Profetic

Ca să ajungem la alții, Dumnezeu dorește ca noi să ieșim din zona de confort. Dorința de a rămâne numai printre cei de același neam și etnie ori stare socială cu noi poate duce la egoism și chiar răutate. Acest pericol este una dintre lecțiile care reies din situația de la Babel.

1 Citește Geneza 11:1-9. Cât de bune erau intențiile oamenilor? Ce voiau să facă și de ce a vrut Dumnezeu să le zădărnicească planurile?

Această istorie a oamenilor de la Turnul Babel le demască ambiția supremă. Plănuiau să facă o structură monumentală – o cetate și un turn așa cum nu mai existau nicăieri în lume: „un turn al cărui vârf să atingă cerul și să ne facem un nume” (Geneza 11:4).

Cât de des oamenii din zilele noastre caută să facă aceleași lucruri? Nu contează dacă prin politică, prin artă, afaceri sau chiar și religie. Peste tot există oameni care vor să-și facă un nume. La sfârșit, cât de inutile și nesemnificative vor fi eforturile lor! (Vezi Eclesiastul 2:1-11.)

Biblia spune în Geneza 11:4 că acești oameni au vrut să construiască un turn pentru a nu fi împrăștiați pe întregul pământ. Voiau să rămână împreună din motive egoiste. Dar Dumnezeu a avut un alt plan.

În același timp, acești oameni erau uniți pentru această lucrare. Însă „Domnul a zis: «Iată, ei sunt un singur popor și toți au aceeași limbă, și iată de ce s-au apucat; acum nimic nu i-ar împiedica să facă tot ce și-au pus în gând»” (Geneza 11:6). Acest plan ambițios al oamenilor a fost de fapt dăunător.

Ellen White spune că oamenii de la Babel nu au avut încredere în făgăduința lui Dumnezeu că nu avea să mai distrugă vreodată pământul prin apă (Geneza 9:14,15). Ei intenționau să atingă prin forțe proprii siguranța percepută de ei, în loc să se încreadă în cuvântul lui Dumnezeu. Oricare ar fi fost motivele lor majore, Dumnezeu știa că intențiile lor nu erau curate și că erau pline de o ambiție egoistă, așa că i-a împiedicat să își atingă țelurile declarate.

Faci parte dintr-un grup sau o comunitate etnică în care oamenii se simt mai bine printre ai lor? Cum poți interacționa cu alții care nu au rasa, etnia sau naționalitatea ta?

- 2 Citește Geneza 12:1-3. În ce sens îndemnul adresat de Dumnezeu lui Avram a fost o chemare la misiune?**

Dumnezeu i-a cerut lui Avram (al cărui nume l-a schimbat ulterior în Avraam) să își părăsească țara și poporul și să se ducă într-un alt ținut. Totul făcea parte din planul divin de a-l folosi pe Avraam ca mijloc de atingere a scopurilor Sale divine pe pământ. Și Avraam s-a dus, după cuvântul Domnului. Dacă Dumnezeu are un plan pentru tine, s-ar putea ca acesta să fie o chemare să îți părăsești familia extinsă și poporul și să slujești într-un loc pe care îl face disponibil, astfel încât să fii o binecuvântare pentru alții.

- 3 Citește următoarele texte. Ce spune fiecare despre legământul lui Dumnezeu, despre făgăduința Lui pentru noi?**

Geneza 3:15 _____

Geneza 17:19 _____

Numeri 24:17 _____

Isaia 9:6 _____

Daniel 9:24-27 _____

Matei 1:21 _____

Din textele de mai sus reiese clar că Dumnezeu avea să Își respecte promisiunea făcută în grădina Edenului, că Cineva va veni ca soluție la problema păcatului. Această soluție, Isus Hristos, Mesia, avea să se tragă din urmașii lui Avraam și ai lui Isaac (prin Sara). Evrei 11:9 declară că Isaac și Iacov erau moștenitori ai făgăduinței binecuvântării pe care Dumnezeu i-a făcut-o lui Avraam.

Nu știm exact cât de multe știa sau înțelegea Avraam despre cum Sămânța promisă avea să vină prin el, dar chiar și așa Avraam a înaintat prin credință. „Prin credință Avraam, când a fost chemat să plece într-un loc pe care avea să-l ia ca moștenire, a ascultat și a plecat fără să știe unde se duce” (Evrei 11:8).

Ce exemplu pentru noi!

Să presupunem că ești chemat de Dumnezeu să te duci undeva fără să știi unde. Cum reacționezi și de ce?

Urmând chemarea lui Dumnezeu, Avraam a intrat în țară așa cum i-a poruncit Dumnezeu. Cu toate acestea, chiar de la început, nu a părut să-i meargă prea bine. A sosit acolo unde i-a indicat Dumnezeu, însă, potrivit Bibliei, „canaaniții erau atunci în țară” (Geneza 12:6) – păgâni cunoscuți pentru cruzimea și violența lor. Nu este de mirare că imediat după ce Avraam a ajuns acolo, Dumnezeu i S-a arătat și i-a spus: „Toată țara aceasta o voi da seminței tale” (Geneza 12:7). Fără îndoială, Avraam avea nevoie de încurajare.

Chiar și așa, *tot* nu i-a mers foarte bine, mai ales la început.

4 Citește Geneza 12:10 – 13:1. Ce lucruri i s-au întâmplat apoi și ce greșeli a făcut acest om al lui Dumnezeu?

Cât de descurajat trebuie să fi fost, să renunțe la o existență comodă și cel mai probabil prosperă în țara natală, numai ca să plece „fără să știe unde se duce” (Evrei 11:8)! Iar unul dintre primele lucruri cu care s-a confruntat a fost o foamete. Această foamete era atât de gravă încât Avraam a trebuit să părăsească locul în care Dumnezeu îi spusese să se stabilească și a mers altundeva. Apoi lucrurile s-au înrăutățit și mai tare.

„În timpul rămânerii sale în Egipt, Avraam a demonstrat că nu scăpa-se de slăbiciunile și imperfecțiunile omenești. Ascunzând faptul că Sara îi era soție, el a manifestat neîncredere în purtarea de grijă divină, o lipsă a acelei credințe alese și a curajului atât de des și de nobil exemplificate în viața lui. [...] Ca urmare a lipsei de credință din partea lui Avraam, Sara a fost pusă într-un mare pericol. Împăratul Egiptului, fiind informat de frumusețea ei, a adus-o în palatul său, având de gând s-o ia de soție. Dar Dumnezeu, în mila Sa, a ocrotit-o pe Sara, trimițând judecățile Lui asupra casei imperiale” (Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, p. 130).

Nimeni nu a spus vreodată că lucrarea misionară este ușoară, iar prin minciună și înșelăciune Avraam nu a făcut decât să înrăutățească lucrurile. Din fericire, Dumnezeu este un Dumnezeu răbdător și nu Și-a părăsit slujitorul din cauza greșelii care, din nefericire, nu avea să fie singura lui greșală. Cât de încurajator este să știm că, în ciuda greșelilor noastre, dacă ne prindem de Domnul cu credință și supunere, așa cum a făcut Avraam, nu numai că greșelile, păcatele și cusururile noastre pot fi iertate, dar Domnul ne poate folosi în continuare pentru misiune.

Ce lecții putem învăța din episodul cu Avram în Egipt?

5 Citește Faptele 8:1-4. Cum s-au răspândit primii creștini dincolo de zona lor de confort?

Până la acel moment, biserica timpurie se aflase în mare parte în Ierusalim (sau în teritoriul iudaic și printre iudei). Când a început persecuția – în care Saul, un iudeu și fariseu devotat, a fost implicat activ –, biserica din Ierusalim s-a împrăștiat în toată Iudeea și Samaria. Isus prezisese în Faptele apostolilor 1:8 că „veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudeea, în Samaria”. Această declarație a devenit realitate – după cum este consemnat în Faptele apostolilor 8:4 – prin faptul că aceia care „se împrăștiaseră mergeau din loc în loc și propovăduiau Cuvântul”.

Chiar și după ce biserica a început să iasă din Ierusalim, creștinii au continuat să predice în zonele evreiești sau în cartierele evreilor din alte cetăți. Faptele apostolilor 11:19 precizează că biserica se răspândise până în Fenicia (Liban) și în Cipru, dar în această etapă nu le predica mesajul decât evreilor. Ucenicii lui Isus și biserica primară nu intenționau să îi vadă venind la Domnul pe neevrei, ci numai pe evrei. Aveau în continuare perspective destul de înguste cu privire la ce trebuia să fie misiunea bisericii.

Petru, un ucenic al lui Isus și una dintre figurile centrale ale bisericii timpurii, se împotriva ideii de a duce mesajul Evangheliei la neamuri/ neevrei, chiar și după ce Pavel începuse să le predice acestora. Petru era cunoscut ca apostol al celor tăiați împrejur (adică al evreilor), iar Pavel, ca apostol al neamurilor (Galateni 2:8). La început, Petru nici măcar nu voia să fie văzut laolaltă cu neamurile (Galateni 2:11,12). Cu toate acestea, Dumnezeu l-a scos pe Petru din zona lui de confort și i-a schimbat inima. Petru a început să învețe ce presupunea cu adevărat trimiterea evanghelică și ce urmărea să realizeze moartea lui Hristos pentru întreaga lume.

Citește Faptele 10:9-15,28,29. Care a fost mesajul pe care Dumnezeu i-l transmitea lui Petru și cum ar trebui noi, în zilele și epoca noastră, să aplicăm acest principiu în efortul misionar?

6. Citește Faptele 1:8. Ce principii a prezentat Isus pentru lucrarea de a-L mărturisi pe El lumii?

Predicarea adevărului nu înseamnă să-i convingem pe alții de cât de greșiți sunt, ci să Îl predicăm pe Isus. Există niște principii în cuvintele lui Isus din Faptele 1:8.

(1) „Îmi veți fi martori în Ierusalim.” După cum am văzut, trebuie să fim martori ai Săi acolo unde locuim fizic, adică în: casa noastră, biserica noastră, strada noastră, cartierul nostru și comunitatea noastră. Trebuie să fim mai întâi martori ai Săi acolo unde El ne-a așezat inițial – acasă sau la serviciu – și să fim martorii Săi pentru oamenii care sunt cel mai aproape de noi. Poate fi vorba despre rudele apropiate sau mai îndepărtate, despre oamenii din biserică sau despre colegii de muncă, vecinii și comunitatea din care facem parte.

Uneori oamenii sunt interesați numai să meargă într-o țară îndepărtată și într-o cultură străină pentru a fi martori ai Săi. Ar trebui să începem de acolo de unde ne aflăm, după care să continuăm în direcția în care ne conduce Dumnezeu.

(2) Apoi „Îmi veți fi martori” „în toată Iudeea, în Samaria și până la marginile pământului” (Faptele 1:8). Din nou, Isus afirmă realitatea că mărturisirea implică traversarea granițelor culturale. Începând cu locul în care suntem, putem fi chemați să ne mutăm în alte zone pentru a ajunge la alte categorii sociale, etnice și religioase. Dacă aparțin unui anumit grup etnic sau sunt vorbitor de o anumită limbă, îmi poate fi mult mai ușor să le fiu martor altora ca mine, pentru că barierele culturale care trebuie depășite sunt minime. În unele zone ale lumii, numai un anumit clan sau trib este reprezentat în componența bisericii. Dar Marea Trimitere a lui Isus ne spune că, în calitate de martori ai Săi, este esențial să ieșim din zona noastră de confort și să ne investim resursele pentru astfel de grupuri etnice. Toți oamenii, inclusiv cei din aceste categorii etnice, au nevoie de mesajul lui Isus.

Implică-te!

Întocmește o listă cu grupurile de persoane cu nevoi speciale din comunitatea ta la care biserica nu a făcut eforturi să ajungă.

Implică-te și mai mult!

Începe să te rogi pentru ocazia ca, în viitorul apropiat, să te implici în misiune pentru oamenii cu nevoi speciale.

Vineri, 20 octombrie

„Înainte de înălțarea Sa la cer, Domnul Hristos le-a dat ucenicilor Săi o însărcinare, spunându-le că ei urmau să fie executorii testamentari prin care El lăsa lumii comorile vieții veșnice. «Voi ați fost martorii vieții Mele de sacrificiu în favoarea lumii», le-a spus El. «Ați văzut strădaniile Mele pentru Israel. Și, deși poporul Meu nu a voit să vină la Mine ca să poată avea viață, deși preoții și conducătorii au făcut cu Mine ce le-a plăcut, deși ei M-au lepădat, ei vor mai avea încă o ocazie de a-L primi pe Fiul lui Dumnezeu»” (Ellen G. White, *Faptele apostolilor*, p. 27, 28).

„În lumea noastră sunt mulți aceia care se găsesc mai aproape de Împărăția lui Dumnezeu decât ne închipuim noi. În această întunecată lume a păcatului, Domnul are multe pietre prețioase la care îi va îndruma pe solii Săi. Pretutindeni se găsesc dintre aceia care vor lua poziție de partea lui Hristos. Mulți vor prețui înțelepciunea de la Dumnezeu mai presus de orice câștig pământesc și vor ajunge credincioși purtători de lumină. [...] Convinși că umblarea lui Petru era întru totul împlinirea planului lui Dumnezeu și că prejudecățile și exclusivismul lor erau cu totul opuse spiritului Evangheliei, ei L-au preamărit pe Dumnezeu” (Ellen G. White, *Faptele apostolilor*, p. 140-142).

Studiu zilnic: Proverbele 5 – 11; Ellen G. White, *Divina vindecare*, capitolul „În natură și cu Dumnezeu”.

1. Cum/Cât timp trebuie să fii îndrăgostit?

---

2. Ce se va întâmpla celui ce se duce la nevasta aproapelui său?

---

3. Al cui rod este mai bun decât aurul cel mai curat?

---

4. Cine se prăpădește singur?

---

5. **Ce s-a întâmplat cu dorința Domnului de a câștiga măcar o oră de odihnă?**

Material pentru instructori

Privire generală

În cele două studii anterioare am văzut că misiunea este, în primul rând și mai presus de toate, înrădăcinată în lucrarea lui Dumnezeu. Misiunea lui Dumnezeu este forța motrice a tuturor celorlalte forme de misiune, dacă se dorește ca acestea să aibă succes. În această săptămână, accentul trece de la misiunea lui Dumnezeu la chemarea omenirii de a se uni cu Dumnezeu în răspândirea iubirii Sale la scară globală. Deși accentul cade pe aspectul uman al misiunii, tot ceea ce urmează ar trebui citit în lumina celor două săptămâni anterioare, care s-au concentrat pe inițiativa și intenția misiologică a lui Dumnezeu.

Scriptura redă numeroase episoade sau situații care fac lumină asupra chemării active a lui Dumnezeu adresată ființelor umane de a răspândi, ca parteneri ai Săi, binecuvântările de care dorește să aibă parte toată omenirea. În această săptămână vom descoperi câteva astfel de exemple. Toate cele din studiul de față trebuie citite în lumina planului inițial de la creație, din Geneza 1 și 2, rezumat cel mai bine în Geneza 1:26-28. Chiar și după cădere, intențiile originale ale lui Dumnezeu pentru omenire au rămas aceleași, dar implementarea acestor intenții s-a schimbat din cauza distrugerii relațiilor ca rezultat al alegerii făcute de Adam și de Eva. Acum, pe lângă dorința inițială a lui Dumnezeu, era nevoie de un plan de răscumpărare. Acest plan începe în Vechiul Testament, este pus în aplicare în viața, moartea și învierea lui Isus și este împărtășit, în restul Noului Testament, de urmașii lui Isus.

Comentariu

Când a creat pământul și a pus omenirea în noua lume creată, Dumnezeu le-a împărtășit lui Adam și Evei intenția Lui originală. Ei erau chemați să aibă grijă de pământ, inclusiv de toate ființele vii, să se dezvolte și să se înmulțească (Geneza 1:26-28). Odată cu acest mandat, prin repetarea constantă a refrenului „bun/bună/bune” de-a lungul săptămânii creației, se transmite implicit ideea că Dumnezeu a plasat omenirea într-o lume înconjurată de lucruri minunate. Faptul de a învăța despre aceste lucruri și a trăi în această lume avea să ducă la prosperitate și abundență. Dumnezeu era îndeaproape implicat în desfășurarea vieții pe pământ; obișnuia să Se plimbe periodic prin grădina Edenului (Geneza

3:8). Oamenilor li s-a dat substanțiala libertate de a-și pune la lucru în moduri creative funcțiile cu care Dumnezeu îi înzestraseră. Aceasta a fost chemarea inițială la misiune adresată de Dumnezeu omenirii.

După căderea omenirii și intrarea păcatului în realitățile acestei lumi, lucrurile s-au schimbat. Dar schimbările nu au anulat chemarea inițială adresată de Dumnezeu omenirii. În mod repetat, celor dispuși să asculte Dumnezeu le amintește că trebuie să se dezvolte, să se înmulțească și să aibă grijă de pământ (Geneza 9:1; 15:4,5; 22:17,18; 35:11). Biblia repetă această temă de la început până la sfârșit, culminând cu pământul creat din nou, temă care se găsește în Apocalipsa 21 și 22.

Păcatul însă a impus necesitatea unui plan de salvare care să facă omenirea în stare de a duce întru totul viața intenționată de Dumnezeu. Răscumpărarea îi era demonstrată omenirii prin ritualul jertfei. Împărtășind acest plan generațiilor următoare, Adam și Eva prezentau acest act de sacrificiu ca parte a demonstrației cu privire la cât de departe mergeau faptele lui Dumnezeu în vederea salvării oamenilor căzuți. Deși probabil mulți s-au chinuit să înțeleagă cum avea să funcționeze răscumpărarea, unii și-au dat seama că Dumnezeu avea un plan care aducea speranță. Acest plan avea să devină parte din ceea ce omenirea era chemată să proclame în lume. Planul lui Dumnezeu avea să deschidă posibilitatea ca oamenii să trăiască realitatea pe care El o avusese inițial în minte pentru ei în Eden.

Chemarea lui Avraam (Geneza 12:1-3)

Studiul din această săptămână scoate în evidență chemarea adresată de Dumnezeu lui Avraam în Geneza 12:1-3. Chemarea are câteva elemente esențiale ce trebuie înțelese pentru a pricepe pe deplin care a fost, este și va continua să fie chemarea lui Dumnezeu la misiune. **În primul rând**, chemarea are la rădăcină narațiunea din Geneza 1:26-28. Această legătură este cel mai clar exprimată de Isaia când se referă la chemarea adresată lui Avraam și Sarei de a împărtăși lumii bucuria Edenului (Isaia 51:1-3). Când Dumnezeu l-a chemat pe Avraam să fie o binecuvântare pentru popoare, binecuvântarea presupunea adoptarea unui mod de viață caracterizat de libertate profundă și de creativitate, așa cum intenționase Dumnezeu de la început. La o citire rapidă a versetelor din Geneza 12:1-3 este greu de înțeles pe deplin binecuvântarea, însă semnificația ei devine mai clară când o citim în contextul mai larg al Scripturii. Geneza 22 adaugă detalii la ceea ce Avraam a fost chemat

să împărtășească, anume, planul lui Dumnezeu de a oferi un înlocuitor pentru omenire, prin moarte și apoi înviere. Acest plan i-a dat omenirii speranța că efectele păcatului și ale morții puteau fi biruite. I-a oferit de asemenea speranța că făgăduințele din Geneza 1:26-28 puteau să se împlinească pe deplin în viitor.

Un alt element al chemării lui Avraam care este trecut cu vederea se găsește în Geneza 12:1-3. Avraam a fost chemat să fie o binecuvântare pentru popoare. Și noi suntem chemați să facem la fel. Adeseori nu observăm că și celelalte popoare aveau să fie o binecuvântare pentru Avraam (Geneza 12:3). Chemarea lui Dumnezeu la misiune implică întotdeauna o binecuvântare în ambele sensuri. Cei care Îl urmează pe Dumnezeu trebuie să fie pregătiți să primească o binecuvântare și din partea lumii largi care îi înconjoară. Chemarea la misiune este întotdeauna o chemare la a fi o binecuvântare și a beneficia de binecuvântare. Înțelegerea acestei dinamici schimbă atitudinea pe care persoana chemată o are față de alții, precum îi schimbă și abordarea cu privire la împărtășirea veștii bune. Vom explora mai mult această temă săptămâna următoare.

Când citim Scriptura, observăm o tendință în ambele Testamente. Este vorba de faptul că Dumnezeu trebuie ca periodic să îi amintească omenirii de chemarea inițială din Geneza. Nevoia de reamintire este cauzată de două lucruri: **(1)** deseori urmașii lui Dumnezeu au uitat ce i-a chemat Dumnezeu să facă și **(2)** vremurile schimbătoare necesită reactualizări ale chemării. Adică, ideea generală a chemării lui Dumnezeu trebuie să fie contextualizată din când în când, dar chemarea în sine rămâne în esență aceeași.

Spațiul nu permite o cercetare amănunțită a tuturor ocaziilor în care Dumnezeu le-a reamintit oamenilor chemarea Sa la misiune, dar câteva pot fi folosite drept exemplu. Când i-a scos pe israeliți din Egipt și i-a dus în pustiu, Dumnezeu le-a reamintit în mod explicit că ei ca națiune au fost chemați să le slujească, în calitate de preoți, tuturor celorlalte națiuni (Exodul 19:4-6); cu alte cuvinte, poporul Israel a fost chemat să fie o binecuvântare pentru popoarele din jurul lui și să primească binecuvântări din partea respectivelor popoare. Solomon a repetat chemarea în rugăciunea lui de consacrare a templului recent construit (1 Împărați 8:41-43). Atât profeții din Israel, cât și cei din Iuda au repetat această chemare în diverse moduri, după cum putem vedea în Isaia 19:23-25 și Mica 4:2-5. După ce Israel s-a întors din exil, Dumnezeu i-a reamintit din nou această chemare prin profetul Zaharia (8:20-23).

Domnul Isus a transpus în realitate această chemare și a demonstrat-o, ajungând în final să împlinească planul de mântuire prin viața, moartea și învierea Lui. După ce au petrecut câțiva ani cu Isus și au fost martori ai învierii Lui, ucenicii au fost chemați în același mod în care fusese chemat Avraam și apoi Israel, după cum citim în Matei 28:18-20. Apostolul Pavel a conștientizat și el că acea chemare care i se adresase se întemeia pe aceeași chemare adresată lui Avraam, după cum declară explicit în scrisoarea pe care le-a trimis-o creștinilor din Galatia (Galateni 3:8,9,14). Ultima apariție în Scriptură a acestei chemări se găsește în Apocalipsa 14:6, care nu este o chemare nouă, ci mai degrabă o simplă repetare a chemării inițiale din Geneza 1:26-28, care a fost retransmisă de-a lungul istoriei. Credem că această chemare finală se adresează acelorora dintre noi care trăim în această perioadă a ultimelor zile ale istoriei pământului.

Prin urmare, chemarea de a trăi și a prospera, așa cum a intenționat Dumnezeu în grădina Edenului, este chemarea noastră de astăzi. Avem speranța că răspunsul la această chemare și dezvoltarea sunt posibile datorită a ceea ce a făcut Isus Hristos pe pământ și încă face pentru noi acum în ceruri. Este un privilegiu să fim parteneri cu Dumnezeu și să mergem în lumea largă pentru a împărtăși o binecuvântare, așteptându-ne, în același timp, la o binecuvântare din partea celor pe care îi întâlnim.

Aplicație

Adeseori când aud sau proclamă în predici chemarea la misiune, oamenii o reduc la răspândirea veștii bune ca mod de informare. Fără îndoială că împărtășirea binecuvântării prezentate prima dată omenirii în grădină și transmisă prin multe canale de-a lungul istoriei implică, parțial, și împărtășirea informației. Dar chemarea este mai mult decât atât.

Când conștientizăm că această chemare adresată de Dumnezeu nouă oamenilor se întemeiază pe Geneza 1:26-28, ajungem ca, prin diferite talente și abilități, să îi atragem pe oameni la binecuvântarea de a prospera pe care o dorește Dumnezeu pentru noi. Mărturia pe care o dăm altora ar trebui să fie combinată cu prezentarea planului de mântuire, dar, în cele din urmă, viața pe care mântuirea o face posibilă va da sens chemării adresate de Dumnezeu. Prin urmare, chemarea noastră este să transpunem în realitatea vieții noastre binecuvântările lui Dumnezeu în așa fel încât oamenii să vadă și să dorească ceea ce avem noi în Dumnezeu.

Aceasta înseamnă că locul tău de muncă, cercul tău de prieteni și casa ta sunt principalele locuri în care să pui în practică în viața ta chemarea lui Dumnezeu. Deși predicarea și răspândirea de cărți au locul lor, principalul mod de împlinire a chemării adresate lui Avraam și ție presupune modul în care îți vei trăi viața zilnică în raport cu cei care nu s-au predat Domnului Isus sau nu au avut privilegiul de a-L întâlni încă. Amintește-ți însă că această chemare a lui Dumnezeu este o binecuvântare cu dublu sens. În timp ce trăiești binecuvântarea în viața ta de zi cu zi, așteaptă-te la binecuvântări care să îți revină din partea unor oameni la care nici nu te-ai gândi.

21 – 27 octombrie

Părtași la misiunea lui Dumnezeu

Sabat după-amiază

De memorat: „Vă dau o poruncă nouă: Să vă _____ unii pe alții; cum v-am iubit Eu, așa să vă iubiți și voi unii pe alții. Prin aceasta vor cunoaște toți că _____, dacă veți avea _____ unii pentru alții” (Ioan 13:34,35).

De la început, Avraam a acceptat să fie folosit de Dumnezeu pentru misiune. Acest adevăr se poate vedea, de exemplu, în Geneza 18, atunci când Dumnezeu l-a avertizat cu privire la ce avea să se întâmple cu Sodoma și Gomora. „Nu, Domnul Dumnezeu nu face nimic fără să-Și descopere taina Sa slujitorilor Săi, prorociei” (Amos 3:7). Iar în istoria Sodomei și Gomorei, „slujitorul Său, prorocul” a fost Avraam.

Avraam se odihnea în timpul arșiței zilei când a văzut trei călători. „Avraam a văzut în oaspeții săi numai trei călători oboșiți, fără să-i treacă măcar prin minte că printre ei era Unul căruia putea să I se închine fără a păcătui” (Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, p. 138, 139).

Nu după multă vreme însă, Avraam a început să se implice personal în misiunea lui Dumnezeu. Implicarea lui, așa cum se observă în acest capitol, a constat în rugăciune și mijlocire pentru oamenii din Sodoma și Gomora. Adică voia să vadă dacă nu cumva acești oameni, în ciuda lor înșiși, puteau fi salvați. Într-un anumit sens, dacă nu aceasta este misiune, atunci ce este?

În acest capitol sunt rediate trei mari calități spirituale ale lui Avraam: ospitalitatea, iubirea și rugăciunea – calități care pot fi de mare folos și în misiune.

---

28 octombrie: Ziua Sola Scriptura

1 Citește Geneza 18:1-15. Ce elemente ale ospitalității sunt demonstrate în reacția lui Avraam față de străini?

Avraam stătea la ușa cortului său în arșița zilei. Acest comportament era neobișnuit. În acel moment al zilei, vara, când soarele se află la zenit, toată lumea caută umbră și o adiere de vânt. Posibil ca Avraam să îndure căldura pentru a-i ajuta pe cei care ar fi putut trece pe acolo?

Stând acolo, a văzut trei călători. Obiceiul lui, cel mai probabil, era să manifeste ospitalitate față de străini. De aceea inițiativa a venit de la Avraam. În text se spune că a alergat spre ei de la intrarea în cort. Adică – și aceasta este o idee importantă – Avraam a luat inițiativa de a le ieși în întâmpinare dinainte ca aceștia să ajungă la el.

„Îngăduie să se aducă puțină apă, ca să vi se spele picioarele, și odihniți-vă sub copacul acesta. Am să mă duc să iau o bucată de pâine, ca să prindeți la inimă, și după aceea vă veți vedea de drum, căci pentru aceasta treceți pe lângă robul vostru” (Geneza 18:4,5).

Avraam era conștient de misiunea lui, care era aceea de a le împărtăși tuturor cunoașterea de Domnul, într-o lume cufundată în păgânism, idolatrie și politeism. După cum putem vedea în acest episod, modul cel mai la îndemână de a-și împlini misiunea a fost ospitalitatea față de acești străini, care păreau că doar ce apăruseră la orizont.

În același timp, „familia numeroasă a lui Avraam consta din mai bine de o mie de oameni, mulți dintre ei fiind cap de familie și nu puțini nou-converțiți din rândul celor păgâni. O asemenea casă pretindea la cârma ei o mână fermă. Metodele slabe, șovăitoare, nu erau de ajuns. [...] Influența lui Avraam s-a întins dincolo de casa sa. Oriunde își înălța cortul, ridica alături de acesta și un altar pentru jertfă și închinare. Când cortul era strâns, altarul rămânea; și mulți canaaniți rătăcitori, care Îl cunoscuseră pe Dumnezeu prin viața lui Avraam, slujitorul Său, zăboveau la respectivul altar pentru a aduce jertfă înaintea lui Iehova” (Ellen G. White, *Educație*, p. 187).

De la bun început acest om a înțeles că Dumnezeu îl chemase la misiune și că el intrase în Țara Făgăduită nu pentru o vacanță, ci pentru a fi o binecuvântare pentru cei din jurul său și, prin sămânța sa, pentru lume.

Cum aplici metoda ospitalității în lucrarea misionară din casa ta?

- 2 Citește **Geneza 18:16-33**. Cum și-a exercitat Avraam marea calitate de a-i iubi pe toți oamenii, fără a face discriminare între triburi, populații sau popoare?
-
-
-

A doua calitate a lui Avraam extrasă din Geneza 18 este iubirea lui pentru oameni, chiar și pentru aceia pe care nu îi cunoștea personal. Aceasta este o lecție importantă pentru fiecare dintre noi. Oamenii din Sodoma și Gomora erau păcătoși, care nu îi împărtășeau nici pe departe valorile, dar inima lui era plină de dragoste pentru toată lumea, indiferent de culoare, sex, limbă sau religie.

Apoi Dumnezeu îi dezvăluie lui Avraam decizia Lui de a distruge cetățile Sodoma și Gomora. Citește **Geneza 18:20,21**.

Cu mare umilință și reverență, Avraam și-a formulat cererea înaintea lui Dumnezeu: „Să omori pe cel bun împreună cu cel rău, așa ca cel bun să aibă aceeași soartă ca cel rău, departe de Tine așa ceva! Departe de Tine! Cel ce judecă tot pământul nu va face oare dreptate?” (Geneza 18:25).

Prin iubirea sa, Avraam a sperat să salveze toți oamenii din aceste cetăți, nu doar pe cei neprihăniți. Cu siguranță Avraam știa cât de răi și nelegiuți erau oamenii care locuiau acolo. Cine știe ce povești auzise despre ei și practicile lor? Din ceea ce aflăm despre ei în următorul capitol, cu înfiorătorul episod cu Lot și gloata din fața casei lui (vezi Geneza 19:1-11), aceștia erau niște oameni foarte răi.

Cu toate acestea, Avraam, cunoscând el însuși iubirea lui Dumnezeu, a pledat pentru ei în fața Domnului. Avraam știa că ființele umane se pot întoarce întotdeauna la Dumnezeu în pocăință. Salvarea locuitorilor acestor cetăți era pentru Avraam o șansă la pocăință pentru ei.

În final, Avraam și-a bazat cererea pe ceea ce cunoștea personal despre dragostea lui Dumnezeu pentru ființele umane. El însuși avea o dragoste deosebită pentru păcătoși și știa că, atâta vreme cât există viață, există speranță de salvare.

De ce este rugăciunea de mijlocire atât de importantă în propria noastră viață de rugăciune? Faptul că ne rugăm pentru alții în nevoie cum ne poate ajuta să creștem spiritual și să simțim mai bine realitatea iubirii lui Dumnezeu pentru păcătoși?

3 Citește Geneza 18:23-32 și Iacov 5:16. Ce ar trebui să ne învețe aceste texte despre puterea rugăciunii de mijlocire?

Dialogul dintre Avraam și Dumnezeu este un model, o reprezentare a rugăciunii de mijlocire. Avraam este prezentat în acest capitol ca mijlocitor înaintea lui Dumnezeu pentru oamenii din Sodoma și Gomora. El se ruga pentru ei, în numele lor; adică, într-un fel, acțiunea așa cum mijlocește Domnul Isus pentru noi înaintea Tatălui. Misiunea noastră de astăzi va avea succes numai dacă începem cu aceste tipuri de rugăciune.

Avraam învățase să îi iubească pe locuitorii Sodomei, Gomorei și ai altor cetăți învecinate. De aceea rugăciunea lui era sinceră, onestă. Se luptase deja cu câțiva regi care îi învinseseră pe regii Sodomei și Gomorei. După victoria lui Avraam, Bera, regele Sodomei, a venit să îi întâlnească pe Avraam și pe Melhisedec. Apoi Bera a cerut ca oamenilor lui să li se permită să se întoarcă la casele lor: „Dă-mi oamenii și ține bogățiile pentru tine” (Geneza 14:21). Acesta este un semn al iubirii acestui rege pentru poporul său. Pentru că una dintre principalele caracteristici ale lui Avraam era iubirea, el îi iubea pe regii Sodomei și Gomorei și se ruga pentru ei și poporul lor. „Iubirea față de sufletele pieritoare a inspirat rugăciunea lui Avraam” (Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, p. 140).

Avraam a manifestat smerenie și perseverență în rugăciunile sale. De îndată ce Dumnezeu i-a acceptat prima cerere, de a salva cetatea atâta vreme cât 50 de oameni credincioși locuiau acolo, Avraam și-a continuat mijlocirea.

Misiunea noastră nu poate avea succes fără rugăciune, rugăciune de mijlocire. După ce întâlnim pe cineva, după ce ținem o predică sau un studiu biblic, trebuie să ne rugăm pentru oamenii cu care am intrat în contact. Dumnezeu este atent la aceste rugăciuni prin faptul că atinge inima celor pe care i-am contactat. Nu cuvintele sau elocvența noastră sunt cele care ne vor converti prietenii sau cunoștințele, ci Duhul Sfânt. De aceea, în orice misiune în care ne implicăm, trebuie să ne rugăm pentru fiecare persoană în parte.

Citește Romani 8:34 și Evrei 7:25. Ce ne spun aceste texte despre ce face Isus pentru noi și cum ar putea acest adevăr să ne ajute să ne înțelegem mai bine rolul de mijlocitori pentru alții?

4 Citește Geneza 19:1-29. Care a fost rezultatul atitudinii lui Avraam de ospitalitate, iubire și rugăciune?

Textul oferă o informație interesantă cu privire la funcția lui Lot în cetatea Sodoma: „Lot ședea la poarta Sodomei” (Geneza 19:1). Aceasta înseamnă că era un om important în cetate, cu siguranță un funcționar public, pentru că șederea la poarta cetății era un privilegiu al persoanelor publice, judecătorilor și regilor (2 Samuel 19:8; Ieremia 38:7; Rut 4:1).

Capitolul 19 din Geneza este aproape o paralelă la capitolul 18 și la pasajul cu îngerii și Avraam. Atât Avraam, cât și Lot stăteau la o intrare (Geneza 18:1; 19:1); atât Avraam, cât și Lot i-au invitat pe străini să se odihnească în locuința lor (Geneza 18:3,4; Geneza 19:2); atât Avraam, cât și Lot au pregătit mâncare pentru vizitatorii lor (Geneza 18:4-8; 19:3). Oricare ar fi fost defectele lui, se pare că Lot avea și câteva trăsături pozitive.

„Atunci, Domnul a făcut să plouă peste Sodoma și peste Gomora pucioasă și foc de la Domnul din cer. A nimicit cu desăvârșire cetățile acelea, toată câmpia și pe toți locuitorii cetăților, și tot ce creștea pe pământ” (Geneza 19:24,25).

Nu știm câți oameni locuiau în cetățile Sodoma și Gomora la momentul acestei relatări, dar dintre aceste mii de oameni, numai patru au ieșit din cetate și numai trei au fost salvați. La fel a fost și în cazul potopului din Geneza. Nu știm câți oameni trăiau pe atunci, dar știm că majoritatea *nu* au fost salvați.

Numărul mic al locuitorilor Sodomei care au fost salvați are implicații asupra propriei noastre misiuni: nu toți oamenii vor fi salvați, mântuiți. Am vrea ca toată lumea să Îl accepte pe Isus și planul Lui de mântuire, dar fiecare persoană are voință liberă. Sarcina noastră este să invităm cât mai mulți oameni să Îl aleagă pe Isus. În îndeplinirea misiunii noastre, Dumnezeu ne ajută prin Duhul Sfânt, dar nu va acționa niciodată împotriva voii cuiva. Liberul-arbitru înseamnă că, la sfârșit, indiferent ce facem, indiferent cât ne rugăm, mântuirea se rezumă la alegerea pe care o face fiecare persoană.

Cum putem învăța să nu ne descurajăm dacă nu vedem rezultatele dorite când facem lucrare misionară?

5 Citește Geneza 12:1-9. Ce ne învață aceste versete despre supunerea față de voia lui Dumnezeu, chiar și atunci când calea care ne stă în față pare clară?

Chemarea: Avram a primit o chemare provocatoare din cer – „Domnul zisese lui Avram: «Ieși din țara ta, din rudenția ta și din casa tatălui tău și vino în țara pe care ți-o voi arăta»” (Geneza 12:1). Când a auzit o voce din cer, prima lui reacție ar fi putut fi să o ignore, gândindu-se că avea o halucinație. Sau ar fi putut să pună mesajul la îndoială, spunând ceva de genul: *Nu vreau să merg, îmi place aici*. Posibil ca „țara pe care ți-o voi arăta” să fi sunat ca o descriere ciudată a unei destinații. Dar Avram a acceptat chemarea. Și-a supus voia lui voii lui Dumnezeu și a părăsit casa tatălui său și țara lui: „Avram a plecat, cum îi spusese Domnul” (Geneza 12:4).

Alegerea zonei: O ceartă a izbucnit între slujitorii lui Lot și cei ai lui Avram, dar Avram nu era un om care să se certe cu cel care era sânge din sângele lui. El s-a supus voii lui Dumnezeu, care l-a binecuvântat din nou: „Domnul a zis lui Avram după ce s-a despărțit Lot de el: «Ridică-ți ochii și, din locul în care ești, privește spre miazănoapte și spre miazăzi, spre răsărit și spre apus; căci toată țara pe care o vezi ți-o dau ție și seminței tale în veac»” (Geneza 13:14,15).

Distrușgerea Sodomei și a Gomorei: Când Dumnezeu i-a descoperit soarta acestor două cetăți, Avraam, plin de iubire, a încercat să le salveze. Pentru că nu erau nici măcar 10 oameni neprihăniți în ele, cetățile au fost distruse. Avraam s-a supus voii lui Dumnezeu și a acceptat judecata lui Dumnezeu în dreptul acelor cetăți.

Domnul a putut să îl folosească pe Avraam datorită faptului că el i s-a supus în orice împrejurări. Același lucru trebuie să se întâmple și cu noi.

Implică-te!

În orașele noastre, ne confruntăm cu obstacole în predicarea Evangheliei în mod corespunzător și eficient. Trebuie să Îl rugăm pe Dumnezeu să intervină.

Implică-te și mai mult!

Găsește o modalitate să iei legătura cu cineva afectat direct de o situație asemănătoare cu a ta. Spune-i acelei persoane că te rogi pentru ea și cere-I lui Dumnezeu să îți arate ce poți face ca să fii de ajutor. Dacă locuiești sau lucrezi într-un oraș, invită-i la masă pe vecinii sau colegii tăi.

Vineri, 27 octombrie

„Iubirea față de sufletele pieritoare a inspirat rugăciunea lui Avraam. [...] Profundul său interes pentru Sodoma ne înfățișează neliniștea pe care ar trebui s-o simțim pentru cei nepocăiți. Noi ar trebui să cultivăm ură față de păcat, dar milă și iubire față de cei păcătoși. De jur împrejurul nostru sunt suflete care se cufundă într-o ruină la fel de groaznică și lipsită de speranță ca aceea care s-a abătut asupra Sodomei. În fiecare zi, timpul de probă al unora se sfârșește. În fiecare ceas, unii trec dincolo de hotarul îndurării. Și unde sunt oare glasurile de avertizare și de îndemnare care să-l determine pe păcătos să fugă de această îngrozitoare nenorocire? Unde sunt oare mâinile acelea întinse care să-l tragă înapoi de la moarte? Unde sunt oare aceia care, în umilință și cu o credință stăruitoare, să mijlocească la Dumnezeu pentru el?

Atitudinea lui Avraam era atitudinea lui Hristos. Fiul lui Dumnezeu este El Însuși un mare Mijlocitor în favoarea păcătosului. El, care a plătit prețul pentru răscumpărarea omului, cunoaște valoarea sufletului omenesc. Cu o aversiune față de rău care poate exista numai într-o natură lipsită de orice pată a păcatului, Hristos a manifestat față de păcătos o iubire pe care numai bunătatea infinită o poate concepe” (Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, p. 140).

Studiu zilnic: Proverbele 12 – 18; Ellen G. White, *Divina vindecare*, capitolul „Atingerea credinței”.

1. Care e partea celui ce leapădă certarea?

---

2. Care este cununa celor înțelepți?

---

3. Cum se întărește un scaun de domnie?

---

4. Ce iubește cel ce iubește certurile?

---

5. Adevărata credință este opinie personală, tranzacție sau încredere sinceră?

Material pentru instructori

Privire generală

Săptămâna trecută, studiul s-a concentrat asupra chemării lui Dumnezeu adresate ființelor umane de a se uni cu El pentru a împărtăși lumii iubirea Sa. Această misiune și-a avut obârșia la creație și a fost repetată de-a lungul Scripturii. Studiul din această săptămână pune accentul pe participarea la misiunea lui Dumnezeu. Începe cu o chemare, dar nu se încheie aici; fără acțiunea de participare, chemarea nu ar avea mare sens.

În 1 Ioan 4:8 este descrisă dragostea lui Dumnezeu. Aceeași epistolă a lui Ioan declară că aceia care au fost martori la iubirea lui Dumnezeu vor împărtăși acea iubire cu restul lumii. Dacă ceea ce oamenii împărtășesc nu este o demonstrație de iubire, atunci nu este parte din misiunea lui Dumnezeu și nu ar trebui împărtășit deloc. Mai jos sunt câteva exemple de răspândire a iubirii lui Dumnezeu care ne pot demonstra ce înseamnă să împărțim astăzi iubirea lui Dumnezeu cu cei din jurul nostru care nu au avut încă parte pe deplin de iubirea Lui.

Comentariu

Cel mai bun loc de a începe studiul despre împărtășirea dragostei lui Dumnezeu sunt evangheliile. Când Dumnezeu S-a întrupat pe pământ sub forma persoanei lui Isus din Nazaret, întruparea Lui a fost un exemplu profund de iubire. Deși, evident, niciunul dintre noi nu poate imita întruparea, suntem chemați să urmăm exemplul stabilit de Isus, în special modul în care S-a raportat la oameni și Și-a demonstrat iubirea. Chiar și la o citire fugitivă a evangheliilor ies repede în evidență teme repetate care Îl descriu pe Isus. Aceste teme ne ajută să evaluăm modul în care împărtășim iubirea lui Dumnezeu.

Domnul Isus manifesta compasiune atât față de indivizi în nevoie, cât și față de mulțimi întregi de oameni. Uneori această compasiune L-a făcut să atingă o persoană pentru a o vindeca (Luca 5:12,13), alteori L-a făcut să hrănească o mulțime într-un mod inovator (Ioan 6:1-14), iar alteori a luat forma unui cuvânt sau a unei povestiri pline de bunătate (Matei 19:14). În misiunea lui Dumnezeu, compasiunea și acțiunea de împărtășire sunt inseparabile. Dacă, după ce medităm la acest aspect, nu găsim multe momente de compasiune în viața noastră sau în activitățile

bisericii noastre, trebuie să reevaluăm cum – sau chiar dacă – luăm parte la misiunea lui Dumnezeu.

Isus i-a căutat pe oamenii care erau deschiși la primirea unei binecuvântări. Când luăm parte la misiunea lui Dumnezeu, ar trebui să urmăm exemplul Lui. Este privilegiul nostru să Îi căutăm pe cei din comunitatea noastră care sunt neglijați și să le împărtășim într-un mod inovator dragostea lui Dumnezeu pentru ei. Acest tip de slujire înseamnă să călcăm pe urmele Domnului Isus și să dăm curs dorinței Sale așa cum se arată în Matei 25:31-46. Isus a căutat întotdeauna să repare relațiile afectate și Și-a petrecut majoritatea timpului de pe pământ refăcând legături distruse. Deși cu toții suntem păcătoși, cei care au avut parte de iubirea și iertarea Lui au față de restul lumii datoria de a demonstra această iubire și iertare. Această demonstrare face parte din misiunea lui Dumnezeu.

Cercetătorii au dezbătut adeseori dacă principala preocupare a lui Isus a fost lucrarea printre evrei sau pentru întreaga lume. Unii argumentează că, întrucât Isus Și-a petrecut cea mai mare parte a timpului cu evreii și le-a spus ucenicilor Săi să facă la fel, cel puțin atâta vreme cât a fost cu ei evreii au fost principala Lui preocupare (Matei 15:24). Există un oarecare adevăr în această idee, însă există numeroase ocazii în care Dumnezeu a demonstrat că iubirea Lui nu era doar pentru evrei. De câteva ori a citat fragmente din Vechiul Testament care evidențiau credința unor oameni care nu erau iudei, precum văduva din Sarepta, Naaman și împărăteasa din Seba (Luca 4:24-27; Matei 12:42). Isus a petrecut timp în afara Iudeei cu oameni care nu erau iudei, inclusiv câteva nopți într-un oraș samaritan (Ioan 4:40) și o vizită în regiunea Tirului și a Sidonului (Marcu 7:24), pe lângă cea din regiunea Decapolis, unde locuiau neevreii (Marcu 7:31-36).

Isus a transpus în fapte o misiune și o iubire care au pus la încercare gândirea îngustă a multora din poporul Său din vremea aceea. Prin acest tip de iubire și de misiune, El a pregătit scena pentru ceea ce avea să urmeze după moartea, învierea și înălțarea Sa. Isus Se aștepta ca aceia care Îl urmaseră cât timp a fost El pe pământ să aibă parte de iubirea Sa într-un mod care să îi facă să o transmită restului lumii. În acest context al trăirii iubirii a adresat Domnul bine cunoscuta chemare din Matei 28:18-20, însărcinându-i pe ucenicii Săi să se ducă în lume. Această însărcinare nu a fost o simplă chemare la misiune, ci o chemare la a-i învăța pe alții, a face ucenici și a împărtăși iubirea lui Dumnezeu de care fiecare ucenic avusese parte în mod personal. Nu suntem chemați să participăm

la misiunea lui Dumnezeu înainte să fi avut șansa să Îl cunoaștem pe Dumnezeu și să experimentăm personal iubirea Sa. Numai atunci avem ceva demn de împărtășit.

O altă parte importantă din Scriptură utilă în ce privește împărtășirea Dumnezeului iubirii este cartea Faptele apostolilor. Deși în cele mai multe traduceri regăsim această carte cu titlul „Faptele apostolilor”, ar fi mai corect să o numim Faptele Duhului Sfânt. Această carte redă din plin parteneriatul dintre Duhul Sfânt și agenții umani. La fel ca în evanghelii, găsim oameni care au avut o experiență minunată cu Isus și care nu doresc să țină acea experiență doar pentru ei înșiși, așa că primesc putere de la Duhul Sfânt să răspândească această iubire cât mai mult și cât mai departe.

După cum am menționat într-un studiu anterior, misiunea este întotdeauna un drum cu două sensuri, unde cei implicați pot învăța câte ceva unii de la alții. Cartea Faptele ne amintește că noi ca oameni nu ținem locul lui Dumnezeu. Dumnezeu, prin Duhul, merge pretutindeni înaintea noastră. Acest adevăr biblic are câteva implicații la care ar fi înțelept să luăm aminte.

În primul rând, dacă Duhul merge înaintea noastră, ar trebui să ne așteptăm să vedem o oarecare manifestare a Duhului când ajungem la destinație. Petru a avut parte de această realitate la întâlnirea lui cu Corneliu (Faptele 10; 11:1-18). Ca urmare, Petru și-a dat seama nu doar că Dumnezeu era deja acolo la sosirea lui, dar și că el avea câte ceva de învățat de la Corneliu despre iubirea lui Dumnezeu. În multe privințe, episodul cu Petru și Corneliu este în aceeași măsură despre progresul continuu al lui Petru în înțelegerea lui Dumnezeu, cât este despre Corneliu și familia lui. Când ieșim să luăm parte la misiunea lui Dumnezeu, nu ar trebui să mergem cu îngâmfare, de parcă nu am avea nimic de învățat de la cei care vin la noi în căutarea luminii. Mai degrabă, să ieșim așteptându-ne să Îl vedem pe Duhul deja la lucru în moduri la care putem lua și noi parte!

În al doilea rând, avem ceva de împărtășit. Deși este acolo înaintea noastră, Duhul lucrează împreună cu noi. Fiecare dintre noi are o istorie sau o mărturie unică despre parcursul lui cu Isus Hristos. Istoriile noastre trebuie împărtășite. În acest mod, prin experiențele personale relatate, s-ar putea să trezim în inima cuiva o nouă înțelegere cu privire la Dumnezeu sau o nouă dorință de a-L urma pe Mântuitorul. Aceste noi dorințe și noi înțelegeri din inima oamenilor sunt generate de faptul

că noi, prin vorbe și prin fapte, am demonstrat iubirea lui Dumnezeu. Pentru că relațiile sănătoase sunt esența a ceea ce dorește Dumnezeu pentru noi, deseori El Își amână sau Își limitează descoperirea, până când un urmaș al Său va fi prezent pentru a împărtăși vestea bună. Prin urmare, este de datoria noastră să recunoaștem acest privilegiu, să ne rugăm și să ne armonizăm cu cei cu care Dumnezeu lucrează deja, căutând să le vorbim altora despre Dumnezeu cu fiecare ocazie.

Aplicație

Deși liderii bisericii încearcă deseori să îi motiveze pe oameni pentru misiune, este esențial să recunoaștem că există câteva lucruri simple pe care fiecare dintre noi le poate face pentru a se evalua pe sine și biserica sa locală în ce privește capacitatea de implicare în lucrarea lui Dumnezeu. Aceste lucruri simple, realizate în mod conștient, ne pot transforma radical în direcția adoptării unei atitudini umile și a unor schimbări în biserică ce ne vor face să ne concentrăm mai mult pe nevoile lumii.

La nivel individual, trebuie să ne facem timp periodic pentru meditație personală. Acest act necesită o mare sinceritate față de noi înșine, lucru cu care toți ne luptăm în mod regulat. Fiecare dintre noi trebuie să se întrebe: „Am simțit la nivel personal iubirea lui Dumnezeu în ultima vreme? Dacă nu am simțit-o, de ce nu?” Dacă ai simțit-o, pune-ți următoarea întrebare: „Împărtășesc lumii iubirea pe care o trăiesc?” Aceste întrebări simple, formulate cu sinceritate, pot dezvălui multe.

La nivel de comunitate, biserica își poate pune aceleași întrebări. „Este biserica un loc în care comunitatea Îl experimentează pe Dumnezeu? Și, dacă Dumnezeu este experimentat în comunitate, împărtășește biserica acea realitate cu societatea mai largă din jurul ei?” Odată făcut un bilanț al situației, biserica poate face planuri pentru a înainta fie spre experimentarea lui Dumnezeu în moduri noi, fie spre împărtășirea activă a ceea ce a experimentat, cu comunitatea mai largă.

Este esențial să ni se aducă aminte în mod periodic (prin predici, povestiri pentru copii, cărți și articole) care sunt nevoile lumii. Mare parte din ce a făcut Domnul Isus cu ucenicii Săi Dumnezeu face cu noi în ziua de azi. El dorește ca noi să fim cetățeni globali care gândesc dincolo de propriile nevoi. Ar trebui să ne dorim ca Dumnezeul iubirii să fie împărtășit cu întreaga omenire și ar trebui să căutăm în mod activ modalități de a face posibil lucrul acesta. În unele cazuri, acest adevăr

înseamnă redirecționarea unora dintre resursele financiare pentru o lucrare anume. În alte cazuri, acest adevăr înseamnă a răspunde unei chemări din partea lui Dumnezeu care implică poate mutarea într-un loc nou, fie în aceeași țară, fie în jurul globului. De ce? Pentru că Dumnezeu ne-a cerut fiecăruia să ne împărtășim experiența proprie și talanții cu oameni care au nevoie disperată să vadă o demonstrație a iubirii lui Dumnezeu. Indiferent ce te cheamă Dumnezeu să faci, nu uita că ar trebui să rămâi deschis în fața posibilității de a primi tu însuți binecuvântări în timp ce Îl împărtășești pe Dumnezeu altora și că El este deja prezent înaintea ta.

28 octombrie – 3 noiembrie

Scuze pentru evitarea misiunii

Sabat după-amiază

De memorat: „Am auzit glasul Domnului, întrebând: «Pe cine să trimit și cine va merge pentru Noi?» Eu am răspuns: «_____!»” (Isaia 6:8).

Citește **Iona 1 – 4**. Dumnezeu l-a chemat pe Iona să strige împotriva cetății Ninive, capitala Asiriei. Această cetate, aflată în Irakul din zilele noastre, se afla la 900 de kilometri distanță de Ierusalim, o călătorie de o lună cel puțin. Iona nu numai că a refuzat să se ducă, dar a fugit în direcția opusă. Sosind la Iafu, a cumpărat o călătorie spre Tarșiș*, care se află acum în sudul Spaniei. Drumul de 3.200 de kilometri pe mare ar fi durat cel puțin o lună, în funcție de vreme. Nedorind să îl confrunte pe împăratul Asiriei, luna care i-ar fi trebuit să ajungă la Ninive Iona și-a luat-o ca să scape de această confruntare. De ce ar fi făcut așa ceva un om al lui Dumnezeu?

Locuitorii din Ninive erau faimoși pentru nelegiuirile lor, un popor cunoscut pentru răutatea și cruzimea lui, care atacase Israelul și Iuda. Cu toate acestea, Dumnezeu l-a chemat pe Iona să meargă la Ninive și să strige împotriva răutății acestei cetăți (Iona 1:2). Cuvintele folosite aici se aseamănă foarte mult cu cele folosite de Dumnezeu când a vorbit cu Avraam despre Sodoma și Gomora, în Geneza 18:20,21.

Ce putem învăța din atitudinea lui Iona despre scuzele pe care le putem găsi ca să nu ne implicăm în misiune?

4 noiembrie: Ziua Exploratorilor

* Pentru a nu se confunda cu orașul Tars, din Turcia de azi, cunoscut ca orașul natal al apostolului Pavel, vom folosi numele Tarșiș, conform traducerilor Bibliiei: EDCR, NTR, BVA, VBRC – n.red.

- 1** Citește **Naum 1:1; 3:1-4** și **2 Împărați 17:5,6; 19:32-37**. Ce informații transmit aceste versete despre Ninive și despre relația dintre Asiria și Israel? Cum ar fi putut această relație să influențeze decizia lui Iona de a merge la Tarșiș?

Un motiv pentru care s-ar putea ca Iona să nu fi fost dispus să meargă la Ninive este teama. Asirienii erau un dușman formidabil, iar Ninive era capitala imperiului.

„Dintre cetățile lumii antice din zilele când Israel era împărțit, una dintre cele mai mari era Ninive, capitala Imperiului Asirian. [...] În timpul prosperității ei trecătoare, Ninive era un centru al crimei și al negliurii. Inspirația a caracterizat-o ca «cetate vărsătoare de sânge, plină de minciună, plină de tâlhării». Într-un limbaj figurat, prorocul Naum i-a comparat pe niniveni cu un leu crud și lacom: «Peste cine nu s-a abătut cruzimea ta nedomolită?» (Naum 3:1,19, EDCR)” (Ellen G. White, *Profeți și regi*, p. 265).

Ninive era o cetate magnifică. Istoricii ne spun că Sanherib a extins-o foarte mult, inclusiv prin construirea uriașului palat sud-vestic ce măsoara peste 500 de metri lungime și 240 de metri lățime și care avea cel puțin 80 de camere. A construit, de asemenea, 18 canale pentru a aduce apa în cetate chiar și de la 60 de kilometri depărtare. Mărimea cetății ar fi fost ea însăși intimidantă.

Dar asirienii erau și nemiloși. În relatarea cuceririi Babilonului, Sanherib s-a lăudat că a umplut străzile cu trupurile locuitorilor cetății, tineri și bătrâni, iar basoreliefurile descoperite în timpul săpăturilor arheologice descriu scene cu soldați care își trăgeau victimele în țepă. Aceștia nu erau oameni pe care voiai să îi superi; nu se rețineau de la folosirea violenței și cruzimii gratuite față de cei pe care nu îi plăceau. Într-adevăr, Iona probabil tremura de frică la gândul de a umbla printre masele de oameni din Ninive.

În ciuda tuturor acestor lucruri, citim adeseori istoria lui Iona și dezaprobăm faptul că s-a lăsat împiedicat de frică și nu a urmat îndrumările lui Dumnezeu. Ceea ce nu realizăm este că și noi putem face același lucru, adică să ne lăsăm controlați de fricile noastre, și nu de Dumnezeu.

Gândește-te la o situație în care ai simțit cu tărie că Dumnezeu te îndemna să faci ceva ce, de teamă, nu voiai cu adevărat să faci. Ce lecții ai învățat din acea experiență?

Când a venit furtuna, Iona s-a învinovățit (Iona 1:1-12). Atitudinea lui sugerează ce credeau el și alții despre Dumnezeu și zei. Deși, credeau ei, diverși dumnezei stăpâneau în diverse țări, apa era un tărâm haotic al demonilor. În perspectiva corăbierilor, era nevoie de o jertfă pentru a le potoli mânia. Deși era evreu, Iona avea cel mai probabil o perspectivă asupra lumii care era influențată de credințele tradiționale din vremea sa.

2 Citește Iona 2:1-3,7-10. Ce transmit aceste versete despre modul în care Iona a început să înțeleagă providența lui Dumnezeu?

Deși fugea din teritoriul în care oamenii declarau că Iehova este Dumnezeul lor, Iona a învățat (pe pielea lui) că până și atunci când călătorea spre alte culturi Iehova era în continuare suveran. Vântul și valurile îi aparțineau lui Dumnezeu. La fel și peștii. „Al Domnului este pământul cu tot ce este pe el” (Psalmii 24:1). Inima lui Iona s-a întors spre Stăpânul pământului și al mării și astfel a mărturisit și a fost salvat.

Și noi Îl putem înțelege greșit pe Dumnezeu și ceea ce așteaptă El de la noi. O concepție greșită des întâlnită este că Dumnezeu dorește ca noi să ne concentrăm doar pe propria mântuire și să ne îndepărtăm de răutatea lumii din jurul nostru. Deși suntem îndemnați „să ne păzim neîntinați de lume” (Iacov 1:27), ar trebui să ne concentrăm pe modul în care putem să le ducem celor în nevoie speranța și binecuvântările lui Dumnezeu.

O altă concepție greșită este că succesul depinde doar de noi înșine. Chemarea noastră nu este aceea de a salva, ci de a coopera cu Dumnezeu în lucrarea *Lui* de salvare. Noi dăm mărturie prin lauda la adresa lui Dumnezeu pentru modurile în care El ne schimbă, dar numai Dumnezeu îi poate atrage pe oameni la Sine. Putem planta semințele adevărului, dar numai Dumnezeu poate converti inima. Unii își confundă rolul cu cel al lui Dumnezeu, iar alții găsesc scuze să nu dea mărturie. Da, Dumnezeu l-a folosit pe Iona, dar numai Dumnezeu, nu Iona, a făcut ca Ninive să își schimbe comportamentul.

Câștigarea de suflete este un lucru greu, prea greu pentru ca oamenii să îl facă singuri. Cum putem învăța, în schimb, să Îl lăsăm pe Dumnezeu să câștige suflete, dar prin intermediul nostru și al vieții și mărturiei noastre?

Experiența lui Iona în burta peștelui (vezi Iona 2) a fost o manifestare dramatică a iubirii și milei lui Dumnezeu, iar rugăciunea lui Iona arată că mesajul iubirii lui Dumnezeu nu a trecut pe lângă el. Dar faptul că a avut o incredibilă interacțiune cu Dumnezeu nu însemna că vechile lui obiceiuri de gândire sau vechile atitudini aveau să se schimbe cu ușurință, chiar dacă a mers la Ninive.

3 Citește Iona 3. Cum au răspuns oamenii la ceea ce predicase Iona? Ce lecții putem vedea aici cu privire la mărturia noastră?

Ninivenii au fost îndemnați la pocăință. Da, Iona a trebuit să treacă prin multe, să facă ceea ce nu voia să facă, însă când a făcut, Dumnezeu a fost slăvit.

Prin urmare, misiunea lui Dumnezeu este dusă mai departe pe umerii celor care sunt dispuși să facă sacrificii, chiar dacă fără tragere de inimă. Valorile noastre trebuie să facă loc priorității pe care Dumnezeu o acordă celor pierduți. La fel ca Iona, uneori avem prejudecăți care ne împiedică să mergem la o persoană sau la un grup.

Înfruntarea prejudecăților necesită umilință. Misiunea necesită, de asemenea, timp și energie emoțională. Investirea în viețile altora și preocuparea sinceră pentru ei pot necesita mari eforturi. Într-o epocă în care ne stresăm să ținem pasul cu propriile vieți și probleme, oferirea de suport emoțional altora poate părea pur și simplu mult prea obositoare.

Și, în cele din urmă, implicarea în misiune necesită adeseori schimbarea modului în care ne raportăm la bani și în care îi folosim. Indiferent că vorbim despre îngrijirea oamenilor, despre cumpărarea de cărți și materiale de evanghelizare sau despre plata pentru anumite servicii ca să ne facem timp pentru lucrarea misionară, misiunea implică anumite cheltuieli. Oricare ar fi forma sub care acestea se prezintă, misiunea necesită sacrificii.

Vestea bună este că, în ciuda cusurilor lui Iona, Dumnezeu a lucrat cu putere pentru a-i aduce pe niniveni la pocăință. Din păcate, Iona nu a luat parte la bucuria binecuvântată a Cerului.

Ce sacrificiu de timp sau resurse îți cere Dumnezeu să faci – sau să fii gata să faci – pentru a-I împărtăși iubirea cu altcineva? Câtă încredere ai că El își va respecta promisiunea de a-ți îmbogăți viața ulterior?

„Ah, DOAMNE, nu este aceasta tocmai ce ziceam eu când eram încă în țara mea? De aceea am vrut să fug la Tarșis: știam că ești un Dumnezeu milostiv și îndurător, îndelung răbdător și bogat în bunătate și că Te căiești de rău!” (Iona 4:2, EDCR). Ce rugăciune frumoasă din partea lui Iona! Sau nu? Nu prea era frumoasă?

4 Citește Iona 4. Ce nu era bine în comportamentul acestui om?

Iona voia ca Ninive să fie următoarea Sodoma sau Gomora. Spera la judecata lui Dumnezeu în dreptul acestor oameni, pe care îi ura. Când aceasta nu a avut loc, perspectiva lui asupra lumii a fost zguduită din temelii, iar Iona prefera să moară decât să-și vadă lumea întoarsă cu susul în jos.

Pentru a doua oară în istoria lui Iona, Dumnezeu îl confruntă, dar nu cu o predică sau cu o discuție, ci cu o experiență. Viziunea asupra lumii nu se formează la cerere. Nici nu se schimbă pentru că auzim ceva nou sau diferit. Perspectiva asupra lumii se formează și se schimbă adeseori pe baza experiențelor de viață și a modului în care acestea sunt interpretate sau explicate.

Noua experiență dată de Dumnezeu urmărea să îl ajute pe Iona să își recunoască propria perspectivă distorsionată asupra lumii. Dumnezeu a făcut ca, în mod miraculos, o plantă să crească într-o zi suficient de mare încât să îi ofere destulă umbră ca să îl protejeze pe Iona de soarele arzător. Iona îi era recunoscător, dar nu lui Dumnezeu, care făcuse minunea, ci plantei. În loc să vadă în aceasta o minune nemeritată, a văzut-o ca pe o binemeritată binecuvântare pe măsura faptelor sale bune. Uscarea plantei a fost o nenorocire care l-a făcut pe Iona să se înfurie și să își pună la îndoială propria valoare, iar gândurile lui au devenit suicidare.

Experiența este urmată de vocea lui Dumnezeu muștrându-l cu blândețe, ajutându-l pe Iona să vadă cât de absurd era să prețuiască o plantă mai mult decât miile de bărbați, femei și copii din Ninive, pe lângă animalele lor.

Episodul nu se încheie cu pocăința lui Iona. Mai degrabă episodul neîncheiat își mută centrul de interes asupra noastră. Ce vom face cu privire la preocuparea lui Dumnezeu pentru cei răi, pentru huligani, abuzatori sau teroriști, pentru cei din întreaga lume la care mesajul divin nu a ajuns?

Faptul că Dumnezeu a putut să îi salveze pe niniveni în ciuda mărturiei slabe a lui Iona este o puternică dovadă că rolul nostru este doar acela de a fi un canal pentru Dumnezeu, singurul care poate condamna sau converti inimi. Este o reamintire a faptului că Dumnezeu caută numai mesageri dornici și umili care Îi vor urma instrucțiunile.

5 Citește Isaia 6:1-8. Care este ideea principală a acestui pasaj?

Chemarea există. Dumnezeu caută voluntari disponibili. Trebuie să răspundem acestei chemări prin supunere față de conducerea Sa, prin încordarea atenției ca să auzim glasul Său și apoi prin alegerea de a asculta orice ne-ar spune.

Istoria lui Iona transmite și iubirea lui Dumnezeu pentru oamenii care locuiesc acolo unde dragostea Lui nu se simte și vocea Lui nu se aude. La fel cum S-a îndurat de Ninive, Dumnezeu Se îndură și de milioanele de oameni care populează orașele din zilele noastre, unde clădirile înlocuiesc copacii și florile, iar zgomotul constant face să ne fie greu să stăm liniștiți și să ascultăm. Despre locuitorii din Ninive, Dumnezeu a spus: „Nu știu să deosebească dreapta de stânga lor” (Iona 4:11). Dumnezeu are nevoie de mesageri dornici să transmită mesajul Lui de speranță și celor copleșiți de agitația și urâtenia vieții.

Isaia a auzit o voce: „Cine va merge?” Care va fi răspunsul tău?

Implică-te!

În jurnalul tău de rugăciune, întocmește o listă cu 10 oameni despre care știi că nu sunt credincioși. Îi vom numi „ucenicii” tăi. Dacă este posibil, menționează-le numele. Ține la îndemână această listă și, pentru restul trimestrului, roagă-te zilnic pentru fiecare dintre cei 10 ucenici ai tăi. Roagă-te ca Dumnezeu să te ajute să devii prieten cu cei care îți sunt doar cunoștințe. Roagă-te să poți dezvolta prietenii mai profunde, mai strânse și mai de încredere cu cei care îți sunt doar amici. Pe măsură ce relațiile tale devin mai profunde, privește și ascultă cu atenție la oameni ca să le poți identifica nevoile, rănilor și durerea. Apoi roagă-te ca Dumnezeu să vină în întâmpinarea nevoilor lor.

Implică-te și mai mult!

Alege un oraș din apropiere și un oraș dintr-o altă parte a lumii. Începe să te rogi pentru oamenii care trăiesc în aceste orașe. Cere-I lui Dumnezeu să ridice o prezență adventistă atât de puternică încât să poată împărtăși adevărul așa cum îl cunoaștem noi – adevărul despre venirea lui Isus în curând.

Vineri, 3 noiembrie

„Scuzele celor care nu reușesc să facă această lucrare nu îi scapă de responsabilitate și, dacă aleg să nu facă această lucrare, neglijează suferințele pentru care Hristos a murit, își neglijează responsabilitatea dată de Dumnezeu și sunt consemnați în cărțile cerului ca slujitori necredincioși. Lucrează slujitorul la fel ca Stăpânul, pentru a fi un sprijin și o binecuvântare pentru alții, atunci când el stă departe de cei care au nevoie de ajutorul lui? Cei care neglijează interacțiunea personală cu oamenii devin egocentrice și au nevoie de această experiență a comunicării cu semenii lor pentru a le înțelege starea spirituală și a ști cum să hrănească turma lui Dumnezeu [...]. Cei care neglijează această lucrare dovedesc că au nevoie de înnoire morală, apoi vor vedea că nu au purtat povara lucrării” (Ellen G. White, în *The Advent Review and Sabbath Herald*, 30 august 1892).

„Prin însărcinarea dată, lui Iona i se încredințase o grea răspundere; dar Acela care îi poruncise să plece putea să-l susțină pe slujitorul Lui și să-i dea reușită. Dacă ar fi ascultat fără îndoieli, prorocul ar fi fost scutit de unele experiențe amare și ar fi fost binecuvântat din belșug. Totuși, în ceasul încercării lui Iona, Dumnezeu nu l-a părăsit” (Ellen G. White, *Profeți și regi*, p. 266).

Studiu zilnic: Proverbele 19 – 25; Ellen G. White, *Divina vindecare*, capitolul „Vindecarea sufletului”.

1. Cui nu-i stă bine să trăiască în desfătări?

---

2. Ce găsește cel ce urmărește neprihănirea și judecata?

---

3. Cu ce fel de om nu trebuie să te împrietenești?

---

4. Cum poate să-ți iasă nume rău care să nu se mai șteargă?

---

5. Cu ce ocazie Isus a săvârșit o minune mai mare decât aceea a vindecării celei mai cumplite boli fizice?

Material pentru instructori

Privire generală

Studiile din săptămânile anterioare au evidențiat faptul că misiunea provine din inițiativa lui Dumnezeu și că Dumnezeu ne cheamă în lucrare. În această săptămână accentul cade pe realitatea faptului că unii care au avut o experiență cu Dumnezeu evită chemarea la misiune și privilegiul de a-și prezenta experiența plină de iubire pe care au avut-o.

La un moment dat, toți oamenii care au avut o experiență cu Dumnezeu se vor confrunta cu ispita de a evita să o împărtășească altora. Cel mai bine este să recunoaștem cu umilință această realitate, în loc să presupunem că numai alții se confruntă cu această tentație. După ce am recunoscut că ne confruntăm cu această ispită, este mai ușor să facem pași conștienți pentru a ieși din această zonă de evitare și a intra într-un spațiu mai sănătos de împărtășire a iubirii lui Dumnezeu cu alții.

În definitiv, scuzele de evitare a misiunii sunt ispite ale diavolului, care dorește ca nimeni să nu audă sau să aibă parte de bunătatea lui Dumnezeu. Prin urmare, evitarea misiunii nu este doar o evitare a datoriei, ci o oportunitate ratată de a-i atrage pe alții la o umblare cu Dumnezeu mai profundă și mai împlinitoare sufletește și la o viață mai bogată. Secțiunea următoare descrie două moduri posibile în care scuzele sunt folosite pentru evitarea misiunii. Aceste scuze nu sunt singurele, dar sunt două dintre cele mai importante. Primul exemplu este oferit de ucenici în grădina Ghetsimani. Al doilea exemplu este istoria lui Iona.

Comentariu

Ghetsimani

Când Se apropia de ultimele Sale ore pe pământ, înainte de arestarea, procesul și moartea Sa, Domnul Isus i-a dus pe ucenici în grădina Ghetsimani să se roage. El le-a cerut celor trei ucenici care Îi erau cei mai apropiați să se roage cu El și să stea treji câtă vreme El avea să Se roage, pentru că povara a ceea ce I se întâmpla era grea. Isus avea nevoie disperată de mângâierea prietenilor în acele împrejurări (Matei 26:36-45).

Din nefericire, ucenicii, care Îl iubeau sincer pe Domnul și Îl considerau un Prieten drag, nu au putut să Îi îndeplinească cerința și au adormit. Această neglijență s-a întâmplat de două ori; ucenicii au lăsat garda jos

și au lăsat somnolența să stea în calea împărtășirii poverilor Domnului lor. Înainte ca ei să aibă șansa de a îndrepta situația, Isus a fost arestat și luat din mijlocul lor (Matei 25:47-56). Astfel, aceasta a devenit o șansă ratată de ucenici de a-I sluji Celui pe care Îl iubeau atât de mult.

Problema în această situație nu era că ucenicii nu se bucuraseră niciodată de iubirea lui Isus. Până la momentul acela avuseseră nenumărate dovezi ale iubirii Lui pentru ei. Nu era vorba nici despre faptul că se îndepărtaseră de El. La urma urmei, erau acolo, cu El, în grădină. Cu toate acestea, se instalase între ei delăsarea. Ucenicii nu puteau înțelege că era crucial să stea treji și să se roage pentru Hristos în acel moment critic. Ei au ratat șansa de a împărtăși dragostea Tatălui cu Cel care îi învățase atât de multe despre dragoste.

Din păcate, și noi ne facem adeseori vinovați de aceeași delăsare și neglijență. Avem experiențe frumoase cu Isus. Și suntem urmași declarați ai Lui. Dar în realitate, dacă ne uităm cu mai multă atenție, mulți dintre noi am ajuns delăsători în credința noastră. Această delăsare ne cuprinde adesea în mod subtil. Când medităm la propria viață s-ar putea să ne dăm seama că nu îi iubim pe ceilalți în moduri tangibile. La fel ca ucenicii, știm că Domnul Isus este bun și vrem să fim cu El, dar cădem într-o stare de somnolență spirituală și pierdem oportunități de a împărtăși iubirea lui Dumnezeu unei lumi disperate. Trebuie să ne reamintim unii altora, cu respect, să stăm treji și să fim întotdeauna gata să răspândim într-o lume aflată în suferință iubirea de care am avut parte.

Iona

A doua scuză pe care o găsim pentru a evita misiunea ia forma șanselor ratate, după cum se poate observa în istoria lui Iona. Acest tip de scuză diferă de neglijența și delăsarea manifestate de ucenici în Ghetsimani. Dar predomină în aceeași măsură. Episodul cu Iona exemplifică această scuză. Deși relatarea este una complexă, cartea Iona este, din multe puncte de vedere și în esență, o istorie a oportunităților ratate.

Iona Îl cunoștea pe Dumnezeu și prorocea în numele Lui în Israel înainte de a primi chemarea de a merge la Ninive (2 Împărați 14:25). Dar misiunea lui profetică anterioară fusese întotdeauna printre israeliți și implica lucruri încurajatoare pentru Israel. Lucrarea lui Iona *nu* implicase rostirea de profeții printre vrăjmașii lui Israel. Când citești cartea Iona, observi că acestuia îi era destul de greu să iubească oameni care nu proveneau dintr-un mediu evreiesc.

Găsim în cartea Iona două importante oportunități ratate. Prima s-a petrecut pe corabia pe care Iona a luat-o pentru a fugi de Dumnezeu. În timpul furtunii, Iona era înconjurat de corăbieri care se închinau altor zei. Cu toate acestea, în timpul furtunii aceștia l-au implorat pe Iona să se roage Dumnezeului său în speranța că mijlocirea lui avea să schimbe dramatic lucrurile (Iona 1:6). Iona nu s-a rugat. Soluția lui a fost aceea de a comite suicid asistat (Iona 1:12). În această etapă, Iona nu știa că un animal marin avea să îi salveze viața, așa că le-a cerut marinarilor să îl arunce peste bord ca să moară.

Corăbierii, care aveau inimi mai miloase decât Iona, au refuzat la început, până când au rămas fără opțiuni (Iona 1:13). (Adu-ți aminte din lecția precedentă de dispoziția de a beneficia de binecuvântări din partea celor pe care îi întâlnești.) Furtuna s-a oprit când Iona a fost aruncat de pe corabie. Drept rezultat, corăbierii au adoptat un nou dobândit respect față de Dumnezeul lui Iona. Problema era că Iona ratase șansa de a se ruga lui Dumnezeu în loc să propună o soluție omenească. Această șansă ar fi însemnat pentru marinari să înțeleagă mai bine cine este Dumnezeu.

A doua șansă ratată a venit după ce Iona a predicat în Ninive. Poporul a acceptat mesajul lui Iona și s-a pocăit. Dar Iona era de negăsit. El urcase pe un deal din apropiere, sperând să vadă distrugerea cetății Ninive (Iona 4:5). Când lucrul acesta nu s-a întâmplat, Iona s-a înfuriat pe Dumnezeu (Iona 4:1). Iona exprimă apoi adevăratul motiv pentru care a evitat misiunea lui Dumnezeu: știa că Dumnezeu este o Ființă iubitoare și miloasă și cel mai probabil avea să îi ierte pe niniveni (Iona 4:2). Cunoscând acest adevăr biblic, Iona nu a vrut să pornească în misiune la niște oameni pe care nu îi plăcea, pentru că nu voia ca ei să aibă parte de bunătatea lui Dumnezeu.

Cartea Iona este singura carte din Biblie care se încheie cu o întrebare (Iona 4:11). Întrebarea este una directă. Dumnezeu îl întreabă pe Iona: „De ce nu poți să îi iubești pe oameni așa cum îi iubesc Eu?” Pentru că a refuzat să își iubească vrăjmașii, Iona se afla în afara cetății când ar fi trebuit să fie înăuntru, ajutându-i pe locuitorii din Ninive să facă următorii pași în relația lor cu Dumnezeu. Refuzul lui Iona s-a transformat într-o șansă ratată.

Scuzele lui Iona proveneau din ceea ce astăzi numim **etnocentrism**, **prejudecată** și **rasism** (etnocentrismul este tendința de a considera că propriul popor și valorile lui sunt superioare celor ale altor popoare – n.red.). Iona avusese parte de iubirea lui Dumnezeu în viața lui și știa

că Dumnezeu era milos, dar nu putea să treacă peste sentimentele lui de mândrie națională. Întrucât se credea mai bun decât alții, nu era dispus să plece în misiune așa cum dorea Domnul. Ce istorie tristă! Cu toate acestea, putem continua să învățăm din ea astăzi.

Întrebarea de la sfârșitul cărții Iona este una de adresat nouă înșine și bisericii noastre. Demonstrăm noi iubire pentru comunitățile din jurul nostru, mai ales pentru cei care arată diferit de noi sau care vin din alte părți ale lumii? Mult prea des am auzit conversații în biserică sau la Școala de Sabat care scot la iveală prejudecăți și atitudini etnocentrice dăunătoare. Aceste atitudini sunt adeseori însoțite de scuze în legătură cu motivul pentru care anumite categorii de oameni nu intră în raza noastră de misiune. O asemenea gândire nu este diferită de cea a lui Iona.

Iona nu și-a dat seama că manifestarea lui Dumnezeu de iubire și compasiune față de alții ar trebui să ne aducă aminte că El a făcut și face același lucru și pentru noi. Când te duci în misiune și împărtășești cu alții iubirea lui Dumnezeu, văzând cum le transformă viața, ajungi ca și umblarea ta cu Dumnezeu să progreseze. În plus, această experiență te poate atrage în relații noi cu oameni care pot fi foarte diferiți de tine, dar care au o relație cu Isus. Iona și-ar fi putut face pe corabie prieteni noi cu care să își împărtășească credința. Același lucru l-ar fi putut face în Ninive. Din nefericire, acele șanse au fost ratate pentru că Iona a optat pentru scuze înrădăcinate în mândria lui egoistă și în etnocentrism.

Aplicație

Toți ar trebui să fim recunoscători pentru experiențele frumoase pe care le avem cu Domnul Isus. În timp însă, ajungem adesea în parcursul nostru cu Dumnezeu să ne complăcem într-o stare de mulțumire. Această complacere, delăsare chiar, este deseori însoțită de o tendință de a găsi scuze pentru a nu împărtăși altora iubirea lui Dumnezeu. Delăsarea se poate instala subtil și, înainte să ne dăm seama, adormim când ar trebui să stăm treji. Atât la nivel individual, cât și ca biserică, trebuie să ne analizăm atent viața de zi cu zi și să ne luăm la întrebări, să ne tragem la răspundere. Dacă nu căutăm activ să stabilim relații cu oameni care suferă sau care au nevoie de ajutor în purtarea poverilor lor, am ajuns să ne complăcem într-o stare de delăsare. Ca să ne tragem unii pe alții la răspundere trebuie să formăm grupe mici de prieteni de încredere din biserica noastră locală și cu toții să fim dispuși să ne recunoaștem delăsarea și automulțumirea. Să fim gata să ne ajutăm unii pe alții să găsim

moduri de reînsoțire a experiențelor cu Dumnezeu, împărtășindu-L în moduri inovative cu lumea din jurul nostru.

Pentru alții realitatea este mai tristă. Aceștia și-au conceput scuze pentru a evita lucrarea în beneficiul anumitor categorii de oameni, precum musulmanii sau catolicii, pentru că îi consideră nedemni de iubirea lui Dumnezeu. Astfel de scuze evidențiază că sunt mânați de o atitudine de superioritate și etnocentrism, caz în care este nevoie să îi ceară lui Dumnezeu să îi ajute să îi iubească pe toți oamenii. Putem atinge acest obiectiv întrebându-ne ce credem despre anumiți oameni. Dacă ne este teamă de anumite categorii sau credem că nu merită să fie salvate, atunci acesta este un semn că ceva nu este bine cu noi, nu cu categoria de oameni în discuție. O evaluare onestă necesită un nivel de autoanaliză și sinceritate greu de atins, însă o biserică dispusă să lupte cu aceste realități este o biserică pe care Duhul Sfânt o poate influența.

Motivația și pregătirea pentru misiune

Sabat după-amiază

De memorat: „Iată ce vă spuneam când încă eram cu voi, că trebuie _____ tot ce este _____ despre Mine în _____, în _____ și în _____”
(Luca 24:44).

Pavel le-a scris locuitorilor din Filipi: „Unii, este adevărat, propovăduiesc pe Hristos din pizmă și din duh de ceartă; dar alții, din bunăvoință. Aceștia din urmă lucrează din dragoste, ca unii care știu că eu sunt însărcinat cu apărarea Evangheliei; cei dintâi, din duh de ceartă, vestesc pe Hristos nu cu gând curat, ci ca să mai adauge un necaz la lanțurile mele. Ce ne pasă? Oricum: fie de ochii lumii, fie din toată inima, Hristos este propovăduit. Eu mă bucur de lucrul acesta și mă voi bucura” (Filipeni 1:15-18).

Ce cuvinte categorice! Fie „de ochii lumii, fie din toată inima”, Hristos este predicat – și aceasta era ceea ce conta pentru Pavel. Totuși, ideal ar fi ca motivele noastre pentru predicarea lui Hristos, pentru misiune, pentru prezentarea Veștii Bune în fața altora să izvorască din iubire și din adevăr – nu din ambiție egoistă, invidie sau ceartă.

Care sunt, așadar, motivațiile pentru predicarea lui Hristos și care sunt modurile în care ne putem pregăti în această direcție?

În această săptămână vom analiza câteva evenimente din biserica timpurie care ne pot oferi îndrumare în aspecte cruciale ale misiunii contemporane.

11 noiembrie: Ziua AMiCUS

1 Citește Luca 24:1-12. Care a fost reacția celor care au auzit despre Hristos cel înviat?

Duminică dimineața devreme după moartea lui Isus, un grup de femei a mers la mormânt. Pentru că se așteptau să găsească un mormânt încă sigilat, ele au fost șocate când au descoperit că mormântul era gol. Neștiind ce să facă, s-au speriat când li s-au arătat doi bărbați în haine strălucitoare. Însă acei bărbați aveau un mesaj pentru ele. Amintindu-le de cuvintele lui Isus, aceștia le-au spus femeilor că Isus înviase într-adevăr așa cum spusese. Pline de bucurie la auzul veștii, femeile s-au întors repede acolo unde se aflau ucenicii și mulți dintre adepții lui Isus și le-au spus ceea ce văzuseră și auziseră, pentru că nu mai puteau de bucurie. Adică le împărtășeau altora ceea ce aflaseră despre Hristos.

Îți poți imagina cum trebuie să se fi simțit acele femei? Tocmai avuseseră o experiență extraordinară, care cu siguranță le umpluse de venerație, dar ucenicii le-au catalogat drept „basmă” și nu voiau să creadă. Totuși, Petru a fugit la mormânt să vadă cu ochii lui.

În cazul lui Petru – și al multora dintre noi – există o ezitare în acceptarea unui lucru doar pentru că l-a zis altcineva. Deși le luase în serios pe femei, Petru nu a putut să le împărtășească experiența decât mai târziu. La început nu a avut parte decât de un mormânt gol, care, așa cum spune Luca, l-a lăsat „mirat de cele întâmplare” (Luca 24:12). Experiența lui la mormânt nu a fost aceeași cu cea a femeilor.

De îndată ce au auzit vestea despre Isus, aceste femei au vrut să o împărtășească altora. Ce motivație mai importantă ar putea exista pentru misiune decât aceea de a le face altora cunoscut ce a făcut Isus pentru noi personal? Ce ne poate inspira mai mult decât răspândirea veștii bune cu privire la salvarea prin Isus, singura speranță pe care o are oricare dintre noi? Desigur, avem nevoie de o experiență personală cu Dumnezeu înainte să o putem împărtăși altora. Dorința noastră de a împărți cu alții ceea ce iubim foarte mult trebuie să fie o parte esențială a motivației noastre pentru misiune. La urma urmei, nu putem împărtăși ceea ce noi înșine nu avem, nu-i așa?

Care sunt experiențele pe care le-ai avut când ai înțeles prezența lui Dumnezeu și realitatea iubirii Sale? De ce sunt acele ocazii atât de prețioase pentru tine și cum te motivează să le duci și altora Vestea Bună?

2 Citește Luca 24:36-49. Ce s-a întâmplat aici și de ce a fost aceasta o experiență esențială pentru apostoli?

La început, de frică, ucenicilor nu le-a venit să creadă. Apoi, după ce L-au văzut pe Isus și au fost asigurați că El era într-adevăr în viață, ucenicilor tot nu le-a venit să creadă, dar *de bucurie* (Luca 24:41). Ai considerat vreodată că ceva era prea bun ca să fie adevărat? Aceasta a fost experiența ucenicilor și a celorlalți din camera de sus. Dacă Isus i-ar fi lăsat doar cu această experiență, era posibil ca după plecarea Lui credința lor să nu fi fost de durată. În timp, puterea experienței ar fi putut să se estompeze; aveau să uite sau poate chiar să înceapă să o pună la îndoială. Prin urmare, Isus nu s-a limitat doar să le arate cicatricile Sale și să mănânce pește în fața lor. Ci El i-a dus la Cuvânt și le-a arătat baza profetică a lucrării și slujirii Sale. Adică, indiferent cât de măreață ar fi fost experiența lor cu El, Isus tot voia ca credința lor să se întemeieze pe Cuvântul lui Dumnezeu.

Citește **Luca 24:44**. Și aici găsim o motivație puternică pentru mărturie, pentru misiune: Cuvântul lui Dumnezeu. Isus știa că, pentru a le consolida experiența, ucenicii trebuiau să înțeleagă de ce fusese nevoie ca El să moară și ce însemna învierea Lui. Aveau nevoie ca perspectiva lor asupra lumii să se reorienteze, dinspre împărăția politică și pământească spre marea soluție pentru păcat și biruința lui Hristos asupra morții. Evanghelia însemna mult mai mult decât dobândirea suveranității politice pentru Israel. Evanghelia dezvăluia biruința lui Hristos asupra lui Satana și garanta că într-o zi toată răutatea din lume avea să fie distrusă, că pământul avea să fie creat din nou, că Dumnezeu avea să fie în mijlocul poporului Său. El „le-a deschis mintea” (Luca 24:45) pentru a înțelege aceste adevăruri pe care trebuiau să le împărtășească lumii.

Experiențele noastre cu Isus nu pot sta în picioare fără a avea la bază Cuvântul Său, inclusiv profețiile cu trimitere la istorie și la evenimentele legate de prima și a doua venire a lui Isus. Înțelegând pe deplin aceste adevăruri, putem fi pregătiți și motivați pentru misiune.

Cât de bine cunoști profețiile care vorbesc despre Hristos, atât la prima, cât și la a doua Lui venire? Mai ales în zilele finale, de ce trebuie să avem o bază puternică în Cuvântul lui Dumnezeu, inclusiv în profeții, și de ce este înțelegerea lor atât de importantă, mai ales pentru misiune?

Luca 24 se încheie cu înălțarea Domnului Isus la cer (Luca 24:50-53). Dar acesta nu este sfârșitul narațiunii. Luca o continuă în cartea Faptele apostolilor. Chiar înainte de înălțarea Lui la cer, Isus le-a dat ucenicilor o misiune, o făgăduință și indicații precise să aștepte în Ierusalim o „putere de sus” (Luca 24:49; vezi și Faptele 1:4-8). Isus i-a îndemnat pe ucenici să aștepte în Ierusalim până când El Își va fi împlinit promisiunea de a le trimite „făgăduința Tatălui” (pe Duhul Sfânt).

3 Citește Faptele apostolilor 1:12-26. Ce făceau ucenicii, acum în număr de 120 de bărbați și femei, în timp ce așteptau?

Isus le dăduse ucenicilor o misiune clară: trebuiau să fie martorii Lui în lume. Așa că, în timp ce așteptau, se pregăteau pentru misiune în două moduri. În primul rând, Luca spune că stăruiau în rugăciune și în cereri. Nu era nicio îndoială în mintea lor cu privire la ce fel de misiune le încredințase Isus și fiecare dintre ei acceptase acea misiune. Lucrul acesta i-a inspirat să se unească în rugăciune. Luca nu precizează pentru ce se rugau, dar cu siguranță cereau înțelepciune, putere și curaj să ducă împreună la îndeplinire această misiune. Ce exemplu pentru noi!

Al doilea lucru făcut în timp ce așteptau a fost să se pregătească logistic pentru misiune. Iuda Îl trădase pe Isus trimitându-L la moarte, apoi își luase propria viață. Astfel rămăsese un loc liber printre cei 12. Așa că, în timp ce așteptau, ucenicii au căutat călăuzirea lui Dumnezeu și au ales un înlocuitor. De fapt, ucenicii se organizau și făceau planuri pentru a-și începe misiunea. În luarea acestor decizii, Petru a jucat un rol de conducere. Nimeni nu a pus la îndoială decizia lui; toți au văzut în ea o dovadă de înțelepciune de la Dumnezeu. Toți înțelegeau și credeau că Dumnezeu acționa în mijlocul lor. Timpul lor de așteptare nu a fost un timp de leneală, ci a fost bine folosit și orientat în acțiuni legate de misiune.

În timp ce așteptăm revărsarea Duhului Sfânt care să ne ajute să definim marea misiune a lui Dumnezeu, trebuie să ne unim pentru a ne încuraja unii pe alții (Evrei 10:24,25), rugându-ne pentru Duhul Sfânt al lui Dumnezeu. De asemenea, ar trebui să ne aliniem atât noi, cât și biserica noastră la ceea ce are prioritate pentru Dumnezeu – salvarea celor pierduți.

Cum poți învăța să aștepti înaintea Domnului și să nu îți pierzi credința între timp? Cum îți poți folosi cel mai bine timpul de așteptare, așa ca ucenicii?

4 Citește Faptele apostolilor 2:1-41. Ce s-a întâmplat cu ucenicii ca rezultat al primirii Duhului Sfânt la Cincizecime?

Ucenicii au început să vorbească în alte limbi „după cum le dădea Duhul să vorbească” (Faptele 2:4). Esențial aici este că Dumnezeu i-a dat putere fiecărei persoane spre binele celor necredincioși. Bindecuvântarea nu era doar în propriul beneficiu. Era o bindecuvântare care să îi pregătească pentru cer sau o bindecuvântare care să le faciliteze activitatea într-o limbă străină. Bindecuvântarea le-a fost dată pentru îndeplinirea misiunii lui Dumnezeu pentru cei pierduți. Astăzi, Dumnezeu își cheamă urmașii să își folosească darurile personale spre binele misiunii Sale pentru cei necredincioși. Ne-au fost date daruri: Ce chemare mai mare la misiune să existe decât aceea de a folosi ce ne-a fost dat, pentru a ajunge la alții?

Revărsarea Duhului Sfânt a avut ca rezultat pocăirea multor oameni de respingerea lui Mesia, căci fără îndoială unii dintre ei se aflaseră în Ierusalim când El murise. Gândește-te la forța acestei situații: Petru i-a acuzat pe unii dintre ei că L-au răstignit pe Hristos. Evident, aceștia au realizat ce făcuseră și, fiind condamnați, au strigat: „Fraților, ce să facem?” (Faptele 2:37).

Da, până și ei au primit iertarea. „Pocățiți-vă [...] și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre; apoi veți primi darul Sfântului Duh” (Faptele 2:38).

Lucrând împreună, în armonie cu Duhul Sfânt și unii cu alții, acești urmași ai lui Isus au predicat pocăința și iertarea păcatelor – până și celor care ar fi putut fi implicați direct în răstignirea lui Isus. Aceasta este puterea Evangheliei. Dacă nici acest mesaj nu ne motivează la misiune, atunci ce să ne mai motiveze? Suntem chemați să-i prezentăm lumii Evanghelia, unei lumi păcătoase, decăzute, corupte, cu oameni păcătoși, decăzuți și corupți. Treaba noastră nu este să judecăm, treaba noastră este să dăm mărturie despre puterea salvatoare a lui Isus.

Până și complicilor la moartea lui Isus le-a fost oferită mântuirea. De ce această idee ar trebui: (1) să ne încurajeze în privința propriei noastre persoane și (2) să ne încurajeze să le dăm altora mărturie, indiferent cât de răi ar părea să fie?

5 Citește Faptele 2:41-47. Ce imagini ale bisericii primare te impresionează aici?

Capitolul 2 din Faptele apostolilor se încheie cu un tablou frumos al bisericii timpurii. Versetul 41 spune că aceia care erau botezați „s-au adăugat” la numărul ucenicilor. Am putea înțelege de aici că cineva a făcut calculul și a adunat numărul noilor credincioși cu numărul credincioșilor existenți, făcând un total al membrilor. Însă aceasta este o înțelegere superficială. Cuvintele din original transmit printre rânduri ideea că acești credincioși nou-botezați au devenit parte din grup ca egali.

O funcție de bază a bisericii creștine timpurii era ucenicia – facearea de ucenici. Noii membri care se alăturau grupului erau pregătiți ca ucenici în trei moduri. În primul rând, le erau prezentate în continuare învățătura apostolilor și legătura frățească. Cuvintele „învățătura apostolilor” și „legătură frățească” din Faptele 2:42 înseamnă literal „instruire” și „cooperare”. Predicarea apostolilor corecta credințele eronate și oferea noi explicații pentru ceea ce oamenii vedeau și experimentau, însă nu îi învăța și cum să trăiască acel nou adevăr în viața lor. Aplicarea adevărului la viața celui nou-convertit avea loc în cadrul relației, ca parte a grupului. Noii credincioși erau pregătiți cu atenție și în mod conștiincios atât prin învățare directă, cât și prin participarea la viața de zi cu zi a celorlalți credincioși, totul sub supravegherea și conducerea apostolilor, maturi și bine ancorați din punct de vedere spiritual.

A le spune oamenilor ce să facă, dar nu și cum să facă lucrul respectiv înseamnă o predicare slabă. Chiar dacă cineva citește cărți despre cum să acționeze sau ascultă predici care îi explică ce și cum să facă, nimic nu poate înlocui faptul de a-i vedea pe oameni acționând și apoi de a le urma exemplul. Pavel știa lucrul acesta și și-a îndemnat frații de credință să îi urmeze exemplul, așa cum el urma exemplul lui Isus (1 Corinteni 11:1). Când alții te pot vedea și pot urmări realitatea experienței tale cu Hristos, acest lucru va avea un impact și asupra lor.

Implică-te!

Gândește-te la o persoană din viața ta pe care ai vrea să o vezi credincioasă. Roagă-te în fiecare zi pentru ca acea persoană să aibă o experiență personală cu Isus. Ce altceva mai mult ai putea face?

Implică-te și mai mult!

Cine este ucenicul pe care tu îl conduci la o relație cu Isus? Caută moduri prin care respectiva persoană să aibă o legătură frățească cu ceilalți credincioși.

Vineri, 10 noiembrie

Misiunea noastră trebuie să vină dintr-o profundă iubire și recunoștință pentru ceea ce a făcut și face Isus în viața noastră. Oricare altă motivație este greșită. A rămâne *în* Cuvânt și în armonie *cu* Cuvântul este cheia misiunii și evanghelizării de succes.

„Viața noastră trebuie să fie strâns legată de Hristos. Trebuie să primim continuu putere de la El, să ne împărtășim din Pâinea vie care S-a coborât din cer, să bem din fântâna mereu proaspătă a vieții și să transmitem mai departe, fără încetare, comorile ei abundente. Dacă Îl păstrăm pe Domnul în atenția noastră, îngăduind inimii noastre să-și exprime mulțumirea și laudele la adresa Lui, viața noastră religioasă își va păstra o stare de vigoare continuă. Rugăciunile noastre vor lua forma unei conversații cu Dumnezeu, ca și când am vorbi cu un prieten. El ne va descoperi tainele Sale în mod personal. Adesea vom trăi un simțământ fericit al prezenței Domnului Isus și ne va arde la suflet pe măsură ce Domnul ne va atrage tot mai aproape de El, stabilind o relație de comuniune cu noi, așa cum a făcut cu Enoh. Când creștinul va avea cu adevărat această experiență, în viața lui se vor vedea o simplitate, o umilință, o blândețe și o smerire a inimii care le vor arăta tuturor celor cu care se va asocia că a fost cu Isus și că a învățat de la El” (Ellen G. White, *Parabolele Domnului Hristos*, p. 129, 130).

Studiu zilnic: Proverbele 26 – Eclesiastul 1; Ellen G. White, *Divina vindecare*, capitolul „Mântuit pentru a sluji”.

1. Ce speranță poți avea în omul care se crede înțelept?

---

2. Cum va fi răsplătit cel ce-și păzește stăpânul?

---

3. Cum e numit omul care se încrede în inima lui?

---

4. Când se scoală femeia cinstită?

---

5. Cum e întărită credința să ceară și să primească mai mult?

Material pentru instructori

Privire generală

În timp ce motivația este dorința sau rațiunea pentru care cineva face ceva pentru altcineva, pregătirea implică acțiunea de a aranja totul pentru a duce lucrurile la îndeplinire. Motivația vizează ceea ce ne face, ceea ce ne stimulează să acționăm. Pregătirea transformă planurile în realitate. Deși Isus și ceea ce a făcut El pentru noi ne oferă motivația pentru lucrare (Romani 5:8), El ni l-a încredințat și pe Duhul Său, făcându-ne astfel capabili să Îi îndeplinim voia și însărcinarea misionară (Matei 28:18-20; Ioan 14:15-31; 20:21,22).

Formularea: „Noi Îl iubim pentru că El ne-a iubit întâi” (1 Ioan 4:19) denotă o cauză și un efect, elementul care ne motivează să răspundem, să reacționăm. Când răspundem iubirii lui Dumnezeu, răspundem prin inițiativa de a proclama și a pune în practică, prin cuvinte și fapte, vestea bună că Isus este Mântuitorul și Domnul nostru. Când răspândim adevărul, așa cum apare în Cuvântul Lui, acesta va ajunge la urechi receptivă și va aduce mult rod prin lucrarea Duhului. În același timp, trebuie să fim pregătiți pentru respingerea Cuvântului de către mulți, ceea ce îi va face și pe alții să își piardă speranța.

Comentariu

Dumnezeu misionar

„Istoria misiunii lui Dumnezeu pentru o omenire pierdută este cea mai impresionantă istorie spusă vreodată. Aceasta începe [în Vechiul Testament] imediat după căderea lui Adam și a Evei și continuă de-a lungul perioadei patriarhale și a istoriei lui Israel. Evangheliile consemnează evenimentul central al misiunii lui Dumnezeu – nașterea, lucrarea, moartea ispășitoare, învierea și înălțarea lui Hristos. Istoria biblică continuă, în cartea Faptele apostolilor și în epistole, cu debutul bisericii creștine și se încheie, în Apocalipsa, cu punctul culminant apocaliptic al misiunii lui Dumnezeu. Misiunea lui Dumnezeu este narațiunea centrală a întregului canon biblic, de la Geneza la Apocalipsa” (Gorden R. Doss, *Introduction to Adventist Mission*, 2018, p. 1).

„Marea metanarațiune a Bibliei [...] Îl arată pe Dumnezeu lucrând la un proiect complex de a readuce pământul și întregul Său cosmos la starea lor inițială, perfectă. Narațiunile din Biblie, de la Geneza la Apocalipsa, descriu aspectele proiectului misionar cosmic al lui Dumnezeu. Tema

generală este aceea că Dumnezeu trinitar, suveran, îndurător și iubitor Și-a demarat misiunea și tot El o va duce la bun sfârșit” (*Ibidem*, p. 22).

Astfel, istoria răscumpărării ne motivează atât să ne pregătim pentru lucrarea lui Dumnezeu, cât și să ne implicăm în ea, în istoria Lui. Ca Dumnezeu misionar, Tatălui nostru Îi pasă de alții și vrea să îi binecuvânteze prin noi; prin urmare, ne-a poruncit să mergem la toate popoarele, la toate limbile, la toate triburile și națiunile.

Așadar, de ce ne poruncește Hristos să mergem și să predicăm Evanghelia? De ce are nevoie Dumnezeu ca tu să fii motivat și pregătit să I te alături în misiune? Unele dintre aceste motive se pot găsi în cartea *Passport to Mission* („Pașaport pentru misiune”, 2009, p. 28-36). Iată un rezumat adaptat:

Domnul Isus este unica sursă de viață și de salvare, iar oamenii trebuie să afle despre El

„Cine crede în Fiul are viața veșnică, dar cine nu crede în Fiul nu va vedea viața” (Ioan 3:36).

„În nimeni altul nu este mântuire, căci nu este sub cer niciun alt Nume dat oamenilor în care trebuie să fim mântuiți” (Faptele 4:12).

„Cine are pe Fiul are viața; cine n-are pe Fiul lui Dumnezeu n-are viața” (1 Ioan 5:12).

Domnul Isus este Fiul divin al lui Dumnezeu

Isus nu pretinde că este doar un bun învățător (ca ceilalți lideri religioși) sau un mare conducător (ca Moise sau ca David) ori vreun fel de semizeu sau dumnezeu mai mic (așa cum găsim în alte religii). Nicio altă religie majoră nu pretinde divinitatea fondatorului ei.

Isus pretinde divinitate totală – adică, egalitate cu Dumnezeu (Ioan 8:58,59; 10:30-33).

Ucenicii lui Isus au proclamat la rândul lor fără teamă divinitatea Lui (Matei 16:14-16). Dovada pe care au oferit-o pentru afirmațiile lor era învierea (1 Corinteni 15:14-20). Dacă Dumnezeu L-a înviat pe Isus, atunci ceea ce a spus El trebuie să fie adevărat.

Domnul Isus oferă o salvare unică – mântuirea prin har și prin credință

„Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi, ci este darul lui Dumnezeu. Nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni” (Efeseni 2:8,9).

Nicio altă religie din lume nu promovează o asemenea mântuire. Alte religii într-adevăr stabilesc standarde înalte, promovează un comportament moral, trâmbițează legi ale sănătății, preamăresc filozofii mărețe sau produc oameni buni. Dar aceste religii susțin și că oamenii se pot salva singuri prin ceea ce fac. Baza acestor religii necreștine este că salvarea vine prin fapte.

Domnul Isus oferă o salvare universală – atotcuprinzătoare și exclusivă

„Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică” (Ioan 3:16).

Oferta mântuirii îi include pe toți oamenii din întreaga lume. Adevărul este că Dumnezeu vrea ca toți oamenii să audă mesajul – Vestea Bună că El oferă o salvare fără plată pe baza acestui unic Isus. În Marea Însărcinare, Isus spune clar că putem lua parte la procesul de răspândire a acestei Vești Bune.

Dacă cineva te-ar întreba de ce ești adventist de ziua a șaptea și ce te motivează pentru misiune, ce i-ai spune? Cum ne motivează să lucrăm pentru lume caracterul unic și singular al mesajului adventist de ziua a șaptea?

Deși majoritatea convingerilor adventiștilor de ziua a șaptea sunt împărtășite de unii creștini, „pachetul” complet al convingerilor adventiste de ziua a șaptea este unic printre confesiunile creștine. Iată trei convingeri care orientează ceea ce credem, modul în care suntem motivați și pregătiți, precum și modul în care ne vedem misiunea.

Convingerea #1: Isus Hristos vine a doua oară – această venire este vizibilă, propriu-zisă și iminentă (în curând). Înainte de începuturile adventismului, majoritatea creștinilor fie nu credeau într-o venire propriu-zisă, fie îi micșorau importanța. Mulți dintre acești creștini erau postmilenialiști. Postmilenialiștii credeau că avea să existe un mileniu, sau o mie de ani, de pace și prosperitate, iar apoi avea să vină Isus. Căutarea și eforturile oamenilor aveau în vedere acest mileniu, nu a doua venire. Adventiștii de ziua a șaptea cred, pe baza Bibliei, că adevărata speranță a lumii nu este un mileniu pământesc, ci „fericita noastră nădejde” (Tit 2:13) în a doua venire a Domnului Isus.

Iată un rezumat al convingerilor noastre cu privire la a doua venire:

- Adventiștii de ziua a șaptea acceptă și proclamă promisiunile privind cea de-a doua venire a Domnului Isus (Ioan 14:1-3; Apocalipsa 22:7,12,20).
- Această venire este una literală, propriu-zisă (Faptele 1:11).
- A doua venire este descrisă ca fiind vizibilă (Matei 24:30; Apocalipsa 1:7).
- Toate semnele indică o venire apropiată, în curând, iminentă. Hristos a folosit cuvântul „curând” în repetate rânduri (Apocalipsa 22:7,12,20; Matei 24:4-28; Luca 21:7-28).
- Poporul lui Dumnezeu Îl va vedea pe Isus (Ioan 14:3) și va fi cu El pentru totdeauna (1 Tesaloniceni 4:17).
- Cei morți vor fi înviați (1 Tesaloniceni 4:13-16), iar credincioșii vor primi nemurirea (1 Corinteni 15:53).
- Lacrimile, durerea și moartea vor fi eliminate (Apocalipsa 21:3,4).

Acest mesaj este important pentru misiunea noastră de astăzi, pentru că mulți trebuie să audă Vestea Bună a fericitei noastre speranțe. Cea mai mare dificultate cu care ne confruntăm însă este lumea necreștină. Milioane, dacă nu miliarde de musulmani, hinduși, budiști și adepți ai religiilor tradiționale nu au auzit niciodată de această speranță. Trebuie să le-o aducem la cunoștință. Domnul vrea ca ei să audă despre venirea Lui.

Convingerea #2: Dumnezeu Își cheamă credincioșii la ascultare din iubire și la ucenicie serioasă. În lumina venirii Domnului Isus, trebuie să facem pregătiri serioase. Ucenicia în deplină credincioșie și ascultare este importantă. Adventiștii au crezut dintotdeauna că Isus este Mântuitorul nostru. Am accentuat întotdeauna că adevărata credință se manifestă prin faptul de a-L face pe Isus și Domn al nostru. Oamenii salvați de Isus ar trebui cu bucurie să Îl facă Domn și cu recunoștință să Îl urmeze. Noi credem că atât Evanghelia, cât și legea lui Dumnezeu sunt vitale și merg armonios mână în mână ca două vase ale unei bărci. Legea ne conduce la Hristos și ne slujește drept standard. Isus ne eliberează de condamnarea legii, iar Duhul Său scrie legea în inima noastră. De aceea, adventiștii:

- Sprijină toate Cele Zece Porunci, inclusiv neglijata poruncă a patra, despre Sabat, crezând că Domnul Isus a dat-o la creație (Geneza 2:2),

a repetat-o în Cele Zece Porunci (Exodul 20:8-11) și tot El a întărit-o în timpul lucrării Sale (Marcu 2:27).

- Cred că Sabatul este un simbol viu al puterii creatoare a lui Dumnezeu (Geneza 2:2; Exodul 20:8-11), al harului mântuitor (Exodul 20:2; Deuteronomul 5:12-15) și al odihnei finale în baza răscumpărării din cer (Evrei 4:1-11, în special versetul 9).
- Acceptă stăpânirea lui Hristos în toate domeniile vieții, inclusiv în căsătorie și familie, îmbrăcăminte, relaxare, alimentație etc. (Efeseni 5:21 – 6:4; Filipeni 4:8,9; 1 Corinteni 6:19,20; 1 Timotei 2:8-10).

Într-o lume marcată de nesocotirea oricăror standarde de moralitate și decență, creștinismul adventist ar trebui să promoveze o viață sfântă. Într-o lume în care graba și agitația duc la niveluri ridicate de stres, creștinii care se află sub stăpânirea lui Isus pot găsi bucurie și odihnă în Sabat. Aceștia ar trebui să demonstreze în viața lor atât puterea salvatoare, cât și domnia lui Hristos.

Convîngerea #3: Dumnezeu restaurează în credincioși plinătatea vieții în Hristos. Creștinii nu ajung în ceruri ca suflete lipsite de trup. A doua venire readuce totul la viață. Credincioșii ar trebui să se pregătească pentru a doua venire ca oameni întregi. Dumnezeu vrea să ne facă iarăși oameni întregi. Mântuirea vizează fiecare parte din viața și ființa noastră. Isus vrea să trăim vieți complete, depline. În Ioan 10:10, El spune: „Eu am venit ca oile să aibă viață, și s-o aibă din belșug.” Motivația și pregătirea noastră pentru lucrare sunt necesare mai mult ca oricând într-o lume care este bolnavă, stăpânită de dependențe și care trăiește în ignoranță, o lume care are nevoie disperată de mesajul Domnului Isus, Cel care este preocupat și acționează în toate domeniile vieții noastre. O lume pe moarte are nevoie de speranța unei vieți noi trăite la maximum prin harul și puterea lui Dumnezeu.

Aplicație

Credinciosul așteaptă a doua venire a lui Isus studiind Cuvântul lui Dumnezeu și intonând imnuri de laudă în părtășie cu trupul lui Hristos (biserica), în timp ce se pregătește să slujească omenirea. Nu ar trebui să existe nicio clipă de inactivitate, niciun moment de pierdut, fiecare moment fiind folosit pentru pregătirea și implicarea în misiunea lui Dumnezeu. Noi mergem înainte încrezători în făgăduințele Lui. „Să nu

obosim în facerea binelui, căci, la vremea potrivită, vom secera, dacă nu vom cădea de oboseală” (Galateni 6:9).

Cum ar arăta viața noastră dacă am pune în practică gândurile din paragraful de mai sus? Putem fi motivați și pregătiți prin ascultarea Cuvântului lui Dumnezeu? Explică. Angajarea în slujirea lui Dumnezeu ne pregătește pentru misiune? Discutați.

Crezi cu adevărat că Isus este singurul Fiu al lui Dumnezeu, Cel care ne oferă binecuvântarea minunatei mântuiri, care este un dar? Dacă da, de ce? Te-a motivat acest mesaj și a produs o schimbare decisivă în viața ta? Dacă da, cum? Cum a afectat acest mesaj misiunea primilor ucenici? Cum a afectat și cum ar trebui să afecteze misiunea ta?

Ne-am prezentat noi întotdeauna, ca biserică, mesajul nostru unic referitor la Isus într-un mod care să ne motiveze să facem misiune? Explică. Ce mai putem face pentru a ne pregăti și îmbunătăți în acest domeniu?

11 – 17 noiembrie

Misiunea pentru aproapele meu

Sabat după-amiază

De memorat: „Să iubești pe Domnul Dumnezeuul tău cu toată _____ ta, cu tot _____ tău, cu toată _____ ta și cu tot _____ tău și pe aproapele tău _____” (Luca 10:27).

Cunoaștem cu toții textul de memorat al acestui studiu. Totuși dragostea noastră pentru Dumnezeu poate deveni superficială dacă spunem că Îl iubim pe Dumnezeu, dar nu ascultăm de El. Credem că Îl iubim pe Dumnezeu însă este această iubire demonstrată în viața noastră de zi cu zi? Iubirea față de Dumnezeu necesită o dedicare completă a inimii, sufletului, corpului și minții – în fiecare zi. Oricine poate spune că Îl iubește pe Dumnezeu, dar chiar a-L iubi necesită efort conștient.

Deși iubirea de Dumnezeu este bună și importantă, El dorește ca noi să îi iubim și pe alții, pentru că iubirea noastră pentru alții reflectă iubirea noastră pentru Dumnezeu, și o reflectă într-un mod intens și real. În 1 Ioan 4:20 ni se spune: „Dacă zice cineva: «Eu iubesc pe Dumnezeu» și urăște pe fratele său este un mincinos, căci cine nu iubește pe fratele său pe care-l vede cum poate să iubească pe Dumnezeu, pe care nu-L vede?” Pavel spune și el în Galateni 5:14 că „toată Legea se cuprinde într-o singură poruncă: «Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși.»”

În săptămâna aceasta vom învăța cum putem aplica această lecție în viața noastră.

18 noiembrie: Dar pentru Speranța TV România (colectă)

Cine suntem? De ce suntem aici? Ce se întâmplă când murim? Care este soarta noastră finală? Acestea sunt, în multe privințe, cele mai importante întrebări pe care și le pot pune ființele muritoare, ființele care știu că sunt muritoare (stridiile și găinile sunt și ele muritoare, dar nu o știu la fel ca noi). În Evanghelia după Luca, cineva vine la Isus cu ceea ce este, de fapt, cea mai importantă întrebare dintre toate câte există.

1 Citește Luca 10:25. Ce a întrebat învățătorul legii și de ce a întrebat așa ceva?

Oricât de serioasă ar fi întrebarea în sine, Biblia declară clar că el a venit să Îl *ispitească* pe Isus. Știm că uneori unii oameni vin cu scepticism și chiar cu necredință, ba s-ar putea chiar să fie neserioși cu întrebările pe care le pun, dar inima lor tot poate fi atinsă. Isus a tratat exact așa situația învățătorului legii, chiar dacă știa că intențiile inițiale ale acestuia nu erau sincere. În orice caz, din punctul de vedere al Domnului, această întrebare era un punct de plecare pentru pentru ca învățătorul legii și publicul să fie îndemnați să își cerceteze inima. Deși cunoștea motivele învățătorului legii, Isus nu avea să îl ignore sau să îl trateze cu lipsă de respect.

La urma urmei, ce întrebare putea fi mai importantă decât aceasta: Ce să fac ca să moștenesc viața veșnică? Oricare ar fi ritualurile sau practicile noastre religioase, în spatele lor se află această întrebare esențială. Pe de altă parte, ce altceva mai poate conta pentru ființe a căror viață este descrisă ca „un abur, care se arată puțin și apoi pier” (Iacov 4:14)? Ce altă opțiune în afară de viața veșnică mai avem, dacă nu doar moartea?

2 Citește 1 Corinteni 15:30-32. Ce idee care subliniază importanța vieții veșnice prezintă Pavel aici?

Oricât ar fi fost de îndoielnice motivele lui, învățătorul legii a pus o întrebare capitală, iar Isus, întotdeauna atent să folosească orice oportunitate pentru misiune, a profitat de ea pentru a impresiona sufletele prezente.

De ce oportunități am putea profita și noi dacă suntem atenți pentru a da mărturie, chiar dacă împrejurările nu sunt ideale?

Învățătorul legii a venit să Îl ispitească pe Isus, dar Isus îi cunoștea intențiile. Într-adevăr, Dumnezeu cunoaște dorurile și dorințele inimii noastre mai bine decât le cunoaștem noi înșine. Iar noi cu siguranță nu cunoaștem inima sau motivele celor care ne pun întrebări, nu-i așa?

Uneori, oamenii din alte religii sau confesiuni creștine ne pun întrebări cu privire la credința noastră. De exemplu, prietenii noștri musulmani ne pun întrebări cu privire la natura divină a lui Isus: „Unde scrie în Biblie că Isus este Dumnezeu?” sau „De ce spuneți că există un singur Dumnezeu când aveți trei Persoane în Trinitate?” Deși acestea pot părea întrebări menite să provoace, nevoia de Hristos a oricărei inimi poate fi sinceră și poate reprezenta o dorință profundă sau un gol resimțit de cei care întreabă. Noi nu le cunoaștem inima; și nici nu trebuie să o cunoaștem. Noi nu trebuie decât să lucrăm pentru alții cât de bine putem, indiferent de cele mai profunde motive ale lor.

3 Citește Matei 26:56; Faptele 17:11; 1 Corinteni 15:3 și 2 Timotei 3:16. Cum ne ajută aceste versete să înțelegem răspunsul dat de Isus învățătorului legii în Luca 10:26?

Uneori vrem răspunsuri, dar nu depunem eforturi pentru a le găsi. „Isus a zis: «Ce este scris în Lege? Cum citești în ea?»” (Luca 10:26). Isus a indicat un aspect foarte important al învățării. În loc să ascultăm numai ce au alții să ne spună, trebuie să citim singuri, cu ochii noștri, Scripturile (Cuvântul lui Dumnezeu). Răspunsurile se găsesc deja acolo, iar Duhul Sfânt lucrează la inima noastră pentru a ne învăța ce trebuie să știm.

Dumnezeu ne-a dat Cuvântul Său. În el găsim tot adevărul pe care trebuie să îl cunoaștem despre cum să trăim, cum să îi tratăm pe alții și cum „să moșten[im] viața veșnică”. Bineînțeles, pastorii și cei care îi învață pe alții au rolul lor, dar, în cele din urmă, trebuie să mergem la Biblie pentru adevărurile care contează: „Cuvântul Tău este o candelă pentru picioarele mele și o lumină pe cărarea mea” (Psalmii 119:105). Acest verset nu este doar poezie, este un adevăr sacru care ne trimite la Cuvântul lui Dumnezeu și la importanța acestuia pentru credincios.

Isus, Cuvântul lui Dumnezeu întrupat, i-a trimis întotdeauna pe oameni la Cuvântul scris. Ce ar trebui să ne spună lucrul acesta despre importanța Bibliei și de ce trebuie să respingem orice argumentare filozofică sau teologică ce ne slăbește încrederea în Biblie?

4 Citește Luca 10:27,28. Care a fost răspunsul învățătorului legii la propria întrebare?

Învățătorul legii pusese întrebarea și tot el a dat răspunsul: „Să iubești pe Domnul Dumnezeuul tău cu toată inima ta [...] și pe aproapele tău ca pe tine însuși” (Luca 10:27).

Care a fost reacția lui Isus? El a spus: „Bine ai răspuns” (Luca 10:28) și apoi l-a provocat pe tânărul învățător al legii să facă ceva în această privință, îndemnându-l: „Fă așa și vei avea viața veșnică” (Luca 10:28).

Majoritatea creștinilor oferă cu ușurință răspunsuri corecte la întrebări despre doctrină și credință. Mai greu le este când vine vorba să facă ceea ce știu că este bine și să urmeze calea în care cred. Mulți oameni, deși știu suficiente lucruri pentru a fi mântuiți, vor fi pierduți pentru că nu au pus în practică ce au știut. Da, atât de serioasă este această problemă. Simpla cunoaștere a faptului că trebuie să îi iubești pe Dumnezeu și pe semenii nu este suficientă. Trebuie să și îi iubești.

5 Citește Iacov 2:17-22. Cum se leagă aceste versete de ceea ce i-a spus Isus învățătorului legii?

Dacă Îl iubim pe Dumnezeu, vom citi Cuvântul Lui, ne vom ruga, Îi vom păzi poruncile și vom asculta de glasul Lui „cu tot sufletul”. Dacă eu spun că îi iubesc pe alții, dar nu îmi pasă de ceilalți din biserică sau dacă ignor nevoile altora atunci când pot să îi ajut, ce folos are credința mea? Creștinismul nu este doar un set precis de credințe, este un mod de viață.

„Dacă un frate sau o soră sunt goi și lipsiți de hrana de toate zilele și unul dintre voi le zice: «Duceți-vă în pace, încălziți-vă și săturați-vă!» fără să le dea cele trebuincioase trupului, la ce i-ar folosi?” (Iacov 2:15,16).

Cât de mult îți pasă de binele altora? În ce măsură împlinești cuvintele apostolului Pavel: „Fiecare din voi să se uite nu la foleasele lui, ci și la foleasele altora” (Filipeni 2:4)? Prin harul lui Dumnezeu, cum poți învăța să îți pese mai mult de alții?

6 Citește Matei 22:37-40. Prin ce se deosebesc sau se aseamănă cuvintele lui Isus redade aici față de cele din Luca 10:27,28?

Conform Matei 22:37-40, Isus a spus clar că manifestarea zilnică a adevăratei credințe depinde de respectarea acestor două porunci. Iar Luca 10:27,28 arată clar că acela care face aceste două lucruri va avea viața veșnică.

„Iubirea este principiul fundamental al guvernării lui Dumnezeu atât în cer, cât și pe pământ și trebuie să constituie temelia caracterului creștin. Numai iubirea îl poate face pe creștin să fie și să rămână statornic. Numai ea îl poate face capabil să reziste în fața încercării și a ispitei” (Ellen G. White, *Parabolele Domnului Hristos*, p. 49).

7 Citește Galateni 5:14; Mica 6:6-8 și 1 Ioan 4:20,21. Cum întăresc aceste versete ce ne-a spus Isus Hristos?

Potrivit apostolului Pavel, „toată Legea se cuprinde într-o singură poruncă: «Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși»” (Galateni 5:14). La Pavel, iubirea de Dumnezeu se vede practic numai când este exemplificată prin comportamentul față de cei din jur. Deși tot el a declarat că „cel neprihănit va trăi prin credință” (Romani 1:17), trăirea prin credință nu este un lucru ascuns, necunoscut sau nevăzut de alții. Pavel, Mica și Ioan arată clar că acțiunile, elementele practice demonstrează realitatea credinței pe care o declarăm.

În 1 Corinteni 13, Pavel a declarat cu tărie că, dacă cineva pretinde că deține o cunoaștere vastă, că face fapte mari, că are o credință mare sau chiar că își sacrifică viața, dar nu are dragoste, atunci respectiva persoană a ajuns ca „o aramă sunătoare sau un chimval zângănitor” (1 Corinteni 13:1).

Analizează citatul din Ellen G. White de mai sus, în care afirmă că numai prin iubire oamenii pot să rămână neclintii și să facă față ispitei. Cum demonstrează această idee că porunca de a iubi nu este mântuire prin fapte, ci o exprimare a credinței pe care o avem în Isus?

Lăudându-l pe învățătorul legii pentru răspunsul corect, Isus a spus: „Fă așa și vei avea viața veșnică” (Luca 10:28). Acestuia i-a fost ușor să ofere răspunsurile corecte, dar punerea în practică a respectivelor lucruri era o problemă în urmă cu 2.000 de ani și este în continuare o problemă pentru mulți dintre noi astăzi. Învățătorul legii voia să îl prindă pe Isus în capcană și să se dea mare apoi cu toate cunoștințele sale. El a mai pus o întrebare: „Și cine este aproapele meu?” (Luca 10:29).

8 Citește Luca 10:30-37. Cum ai rezuma ce a vrut să transmită Isus prin această ilustrație?

Sunt oameni în jurul nostru care au fost tratați nedrept. Am făcut noi tot ce putem pentru a-i ajuta?

Uneori pastorii, prezbiterii și membrii nu îi ajută pe cei care au nevoie de ajutor. Uneori cei de alte credințe pot manifesta mai multă bunătate decât noi față de oamenii în nevoie. Poate că noi vorbim despre bunătate, dar alții vin în întâmpinarea acelor nevoi ale oamenilor de care noi nu ne preocupăm. Dacă credința noastră are o oarecare valoare, trebuie să întindem mâna și să îi ajutăm pe cei în nevoie.

Isus a încheiat ilustrația samariteanului milos întrebând care dintre cei trei era adevăratul aproape al omului rănit. „În felul acesta s-a răspuns pentru totdeauna la întrebarea: «Cine este aproapele meu?». Hristos a arătat că aproapele nostru nu înseamnă numai cineva din biserică sau de credința noastră. Nu are nicio legătură cu deosebirile care țin de rasă, culoare sau clasă. Aproapele nostru este orice persoană care are nevoie de ajutorul nostru. Aproapele nostru este orice suflet rănit și zdrobit de vrăjmaș. Aproapele nostru este oricine este proprietatea lui Dumnezeu” (Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii/Viața lui Iisus*, p. 503).

Implică-te!

Începe să te rogi zilnic și ulterior să faci bine cuiva diferit de tine. Acceptă să fii de folos unei persoane de care nu îți place?

Implică-te și mai mult!

Enumeră cel puțin trei nume de cunoștințe (neadventiste); identifică-le nevoile (emoționale, fizice, sociale) și gândește-te cum te poți implica personal pentru împlinirea acelor nevoi. Ce poți face practic pentru aceste persoane în săptămâna următoare? Pentru unele ființe greu încercate, o simplă vizită este de mare folos.

Citește Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii/Viața lui Isus*, capitolul „Samariteanul milos”.

În zilele noastre sunt mulți oameni înfometăți, nevoiași și nedreptățiți. Tu îți poți face partea, indiferent cât de „mică” poate părea. Nu vom rezolva toate problemele lumii înainte de revenirea lui Isus. Dar, până atunci, lucrarea noastră poate fi la fel de simplă ca ajutorarea cuiva care nu are suficientă mâncare sau poate consta în a ajuta un membru al bisericii care se confruntă cu nedreptatea.

„Faptele bune reprezintă roadele pe care ne cere Domnul Hristos să le aducem: cuvinte amabile, fapte de binefacere, de grijă și de afecțiune față de cei săraci, cei lipsiți, cei care suferă. Atunci când inima manifestă empatie față de inimile împovărate de descurajare și de durere, când mâna se întinde pentru a oferi celor în nevoie, când cei goi sunt îmbrăcați, când străinului i se oferă un scaun în casa ta și un loc în inima ta, îngerii vin foarte aproape și în cer vibrează o coardă care răspunde armonios. Fiecare act de dreptate, de milă și de bunăvoință produce o melodie în cer. [...] Fiecare faptă de milă față de cei lipsiți și suferinzi se consideră că este făcută față de Isus. Atunci când îi ajuți pe săraci, când manifesti empatie față de cei îndurerăți și asupriți, când îi ești prieten orfanului, te afli într-o relație mai apropiată cu Isus” (Ellen G. White, *Mărturii pentru biserică*, vol. 2, p. 25).

Studiu zilnic: *Eclesiastul 2 – 8*; Ellen G. White, *Divina vindecare*, secțiunea „*Lucrarea medicului*”, capitolul „*Cooperarea divinului cu umanul*”.

1. Care este singura fericire pentru om?

---

2. Care este lucrul cel mai bun pentru om?

---

3. Ce să faci cel care a primit de la Dumnezeu avere și bogății?

---

4. De ce nu e bine să te grăbești să te mîinii în sufletul tău?

---

5. Când ne vorbește Domnul atât de direct ca și cum I-am putea auzi vocea?

Material pentru instructori

Privire generală

Citește parabola samariteanului milos (Luca 10:25-37) și meditează la următoarele întrebări:

Luca 10:29 – „Și cine este aproapele meu?” Formularea acestei întrebări sau răspunsul la ea din perspectivă personală mută cumva accentul de pe omul în nevoie pe omul care oferă ajutorul? O astfel de mutare a accentului riscă și o schimbare a mesajului și a principiului pe care Domnul dorește să le învățăm și să le punem în practică?

Luca 10:36 – „Care dintre aceștia trei ți se pare că a dat dovadă că este aproapele celui ce căzuse între tâlhari?” Întrebarea lui Isus se concentrează asupra omului care a fost jefuit, asupra rănilor și nevoilor lui. Hristos Își concentrează atenția asupra persoanei care a fost jefuită și nedreptățită și care a primit ajutor. La polul opus, Isus îi prezintă pe cei considerați aproapele samariteanului care au avut șansa de a ajuta, dar nu au ajutat.

Luca 10:37 – „«Cel ce și-a făcut milă cu el», a răspuns învățătorul Legii. «Du-te de fă și tu la fel», i-a zis Isus.” După cum arată Domnul, răspunsul corect la întrebare nu este suficient. În îndrumările Sale adresate învățătorului legii, Isus accentuează importanța acțiunii, a punerii Evangheliei în practică. Adică, trebuie să fim mâinile și picioarele trupului lui Hristos.

Comentariu

„Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși”

Devenind parte din comunitatea lui Dumnezeu, vom vedea problemele membrilor ei și vom înțelege ce înseamnă să trăim și să suferim împreună cu ei. Putem spera că, suferind împreună cu ei, ne vom și îngriji de nevoile lor. Trebuie să fim aproapele celor în nevoie. Mulți din comunitatea noastră suferă și au nevoie de ajutor. Ne putem da seama ușor cine va avea nevoie de ajutorul nostru? Alină biserica noastră suferința celor în nevoie? Sau contribuie la suferință, fie intenționat, fie din neștiință?

Este de remarcat faptul că vorbele rostite de Isus în Matei 23 erau aspre, încărcate de adevăr – în legătură cu situația în sine – și de detalii –

în legătură cu religiozitatea lui Israel. Cuvintele Lui urmăreau în același timp restaurarea poporului Său, pentru ca acesta să manifeste compasiune față de semenii. Isus dorea ca poporul Său să ajungă să înțeleagă legea Lui într-un mod nou. El dorea ca poporul Israel să se concentreze deopotrivă pe Dumnezeu și pe semenii. Intenția era ca poporul Israel să iubească „pe Domnul Dumnezeu [s]ău cu toată inima [...], cu tot sufletul [...] și cu tot cugetul [...]” (Matei 22:37). Acest principiu este prima și cea mai mare poruncă. Dar a doua poruncă este o extensie a primeia: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși” (Matei 22:39). Corectitudinea și dreptatea, iubirea și grija nu pot fi dovedite practic doar de indivizi, ci trebuie implementate și de către biserică, trupul lui Hristos.

Profeții Vechiului Testament și apărătorii oamenilor

Profeții Vechiului Testament erau destul de clari cu privire la legile și regulile de raportare la semenii sau la cei care aveau nevoie de vindecare și salvare. Astfel de legi și norme, transmise prin profeți, erau modul lui Dumnezeu de a-Și face cunoscută dorința ca Israel să dea mărturie în fața popoarelor vecine lui, să fie o lumină printre națiuni. Profeții trebuiau să slujească drept vestitori ai Evangheliei și să vorbească împotriva tuturor nedreptăților și răului.

Profeții au îndemnat poporul și pe liderii acestuia spunând: „Căutați dreptatea, ocrotiți pe cel asuprit, faceți dreptate orfanului, apărați pe văduvă” (Isaia 1:17) și au interzis asuprirea văduvei, orfanului, străinului sau săracului (Zaharia 7:10). Profeții erau vehemenți când condamnau orice nedreptate. Ilie l-a muștrat pe regele Ahab pentru că l-a ucis pe Nabot și i-a furat via. Amos a tunat împotriva conducătorilor lui Israel pentru că, în schimbul mitei, îi călcau în picioare pe cei sărmani, îi zdrobeau pe cei nevoiași și nu făceau dreptate celor asupriți, în loc să lase „dreptatea să se reverse ca o apă curgătoare și neprihănirea, ca un pârâu care nu seacă niciodată” (John R. W. Scott. *Decisive Issues Facing Christians Today*, 1990, p. 236).

Structura socială a poporului Israel „promova munca, condamna lenenia, aștepta de la părinți să își învețe copiii abilități practice, favoriza solidaritatea umană și dreptatea, demonstra o preocupare activă pentru semenii” și în mod special respecta „demnitatea atât a bărbaților, cât și a femeilor, ambii purtători ai chipului divin” (Arthur F. Glasser, *Announcing the Kingdom: The Story of God’s Mission in the Bible*, 2003, p. 88). Mai mult, închinarea și ascultarea de Dumnezeu sunt di-

rect legate de dreptate și filantropie. Acestea merg mână în mână, la fel cum dreptatea și mila față de aproapele sunt legate de umblarea umilă înaintea lui Dumnezeu. Toate instrucțiunile și regulile pentru bunăstarea și tratarea corectă a săracilor, străinilor, orfanilor, văduvelor și a celor vulnerabili provin de la Dumnezeu, Acela care are grijă de copiii Săi și manifestă compasiune și milă față de oricine are nevoie de El. Evocând mesajul biblic, William Robert Domesic rezumă astfel direcția Evangheliei de a avea grijă de cei săraci: „A vorbi despre sărăcie înseamnă a atinge inima lui Dumnezeu” (*Touching the Heart of God...*, 2007, p. 8).

Adeseori se ridică întrebarea: Cum poate fi ajutat aproapele meu – care adesea este sărac, fără adăpost și fără loc de muncă – să primească binecuvântările providenței lui Dumnezeu și să trăiască viața pe care Hristos Isus a dorit-o pentru oameni? Iată o declarație a lui Ellen G. White care face lumină asupra subiectului: „Dacă ar da mai multă atenție învățaturii din Cuvântul lui Dumnezeu, oamenii ar găsi o soluție la aceste probleme care îi pun în încurcătură. Se poate învăța mult din Vechiul Testament în legătură cu problema muncii și cu eliberarea de sub povară a celor săraci. În planul lui Dumnezeu pentru Israel, fiecare familie avea o locuință în teritoriu, cu pământ arabil suficient. În felul acesta erau asigurate atât mijloacele, cât și stimulentele pentru o viață folositoare, activă și independentă din punct de vedere material. Și nicio invenție omenească nu a reușit să îmbunătățească acest plan. Îndepărtarea lumii de acest plan a dus, într-o mare măsură, la sărăcia și la nenorocirea care există astăzi” (Ellen G. White, *Divina vindecare*, p. 183, 184).

Lecțiile și îndrumările din Biblie ne ajută să înțelegem intenția lui Dumnezeu în ce îi privește pe semenii în nevoie. Dumnezeu dorește să fim legați de Cuvântul Său, pentru a putea fi instrumente ale harului și ale iubirii Sale în beneficiul celor care suferă și au nevoie de speranță. Mai mult, „scopul lui Dumnezeu este ca atât cei bogați, cât și cei săraci să fie strâns uniți prin legăturile empatiei și ajutorării” (*Ibidem*, p. 193). Această unitate se va dovedi o binecuvântare pentru ambele categorii. Îi va ajuta atât pe săraci, cât și pe bogați să înțeleagă planul de mântuire al lui Dumnezeu și va arăta că o viață de facere de bine va scoate la iveală adevăruri spirituale care pot fi înțelese numai în chin și suferință.

Numai prin iubirea și slujirea dovedite față de aproapele aflat în nevoie putem demonstra autenticitatea iubirii noastre pentru Hristos. Adevărata slujire misionară provine din iubirea noastră pentru Mân-

tuitorul nostru, un sentiment care întărește ideea că *a fi* este adeseori mai important decât *a da* sau decât doar *a face* fapte bune pentru cei sărmani sau nevoiași. „Mesajul Vechiului Testament este o chemare la un stil de viață moral modelat de ceea ce a făcut Dumnezeu pentru noi în Hristos. Are legătură cu respectarea principiilor lui Dumnezeu prin trăirea unei vieți de mărturie pentru aproapele, de ajutorare și de iubire a lui și a celor în nevoie ca pe propria persoană” (Jiří Moskala, „The Mission of God’s People...”, în *Journal of the Adventist Theological Society*, 2008, p. 58).

Viața și lucrarea Domnului Isus

Faptele de milă din viața și lucrarea lui Isus au fost cel mai bun exemplu pentru ucenicii, apostolii, urmașii și noii credincioși din biserica apostolică timpurie. Isus (Emanuel) a locuit printre oameni pentru a reface și a salva, a vindeca și a ierta cu o iubire care era mai puternică și decât moartea. Atenția Lui specială față de aproapele, față de semenii – inclusiv față de sărmani, săraci, bolnavi, posedați de demoni, străini și mulți alții – L-a făcut pe Fiul lui Dumnezeu să-Și dedice o mare parte din timp și energie vindecării și îngrijirii lor în timpul lucrării Sale pământene.

Învățăturile Domnului au fost întotdeauna confirmate de acțiunile Sale, iar lucrarea Lui de vindecare (salvare) a confirmat ceea ce predica. Misiunea Lui era o misiune de vindecare, care întregia ființele umane în trup, spirit și minte. Isus a venit să dezvăluie omenirii căzute care este caracterul lui Dumnezeu și, făcând lucrul acesta, a făcut posibilă refacerea chipului lui Dumnezeu în făpturile Sale.

Când sunt împlinite nevoile atât ale membrilor bisericii, cât și ale celorlalți, când devenim aproapele celor sărmani și ne preocupăm de nevoile lor, când îi vedem pe cei flămânzi și însetați și îi săturăm, când îi îmbrăcăm pe cei goi și îi vizităm pe cei aflați în închisoare, atunci, ca membri ai trupului lui Hristos, avem adevărata părtășie cu Dumnezeu și unii cu alții. Această părtășie demonstrează că nu mai suntem egoiști, ci putem trăi și dovedi o viață care este mărturia unei religii și vieți adevărate, viața lui Hristos.

Apostolul Pavel a încurajat misiunea în beneficiul semenilor, îndemnându-i pe membrii bisericii să facă bine tuturor oamenilor, în special celor care fac parte din familia de credincioși (Galateni 6:10). Dar Pavel a avut și o viziune mai largă asupra acestei misiuni de manifestare a

compasiunii, care îi includea și pe vrăjmașii noștri: „Dacă îi este foame vrăjmașului tău, dă-i să mănânce; dacă-i este sete, dă-i să bea” (Romani 12:20).

Aplicație

Cum poate Evanghelia lui Isus Hristos în totalitatea ei – o Evanghelie care poate să vindece și să mântuiască, să protejeze și să refacă – să îi transforme pe semenii noștri în moștenitori ai împărăției lui Dumnezeu? Noi credem că această transformare este misiunea care trebuie îndeplinită prin puterea Duhului lui Dumnezeu, pentru ca mulți să primească harul Evangheliei lui Hristos și să fie transformați după chipul Său pentru binele familiei, comunității și poporului lor, spre slava lui Dumnezeu. Ce transformare notabilă s-ar produce, dacă am fi cu toții dedicați întru totul acestei misiuni!

Cel mai important lucru: Cine este pentru noi astăzi Isus Hristos? Ce înseamnă această întrebare în termeni practici?

„Adevărata binefacere îi ajută pe oameni să se ajute singuri. Dacă ar veni cineva la ușa noastră să ne ceară de mâncare, n-ar trebui să-l lăsăm să plece flămând; sărăcia lui poate fi rezultatul unei nenorociri. Dar adevărata binefacere înseamnă mai mult decât niște simple daruri. Înseamnă interesul real pentru bunăstarea altora. Ar trebui să căutăm să înțelegem nevoile celor săraci și deznădăjduiți și să le dăm ajutorul care le va folosi cel mai mult. A investi timp, preocupare și efort personal înseamnă mult mai mult decât a da doar bani. Dar aceasta este binefacerea adevărată” (Ellen G. White, *Divina vindecare*, p. 195).

18 – 24 noiembrie

Misiunea în beneficiul celor în nevoie

Sabat după-amiază

De memorat: „Drept răspuns, _____ le va zice: «Adevărat vă spun că, ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia din acești foarte neînsemnați _____, Mie Mi le-ați făcut»” (Matei 25:40).

Luca 5:17-26 ilustrează în multe feluri modul în care Dumnezeu îi ajută pe cei în nevoie. Uneori Dumnezeu îi folosește pe alții pentru a ne ajuta sau ne folosește pe noi pentru a-i ajuta pe alții. Această misiune poate fi solicitantă, dar beneficiile sunt mari. Ajutându-i pe cei în nevoie urmăm exemplul lui Isus Hristos în ce privește misiunea. Uneori este ușor să ne dăm seama cine are nevoie de ajutor, alteori este mai dificil. Indiferent de situație, suntem chemați să fim ajutoarele lui Dumnezeu pentru toți oamenii care au nevoie, indiferent de originea lor.

Biblia ne încurajează să ne apropiem de străini și, câștigându-le încrederea, vom putea învăța moduri mai bune prin care îi putem ajuta să Îl găsească pe Isus.

Studiul din această săptămână ne arată că Dumnezeu are un plan de a ajunge la cei care au diverse nevoi. Este posibil ca nevoile lor să fie fizice, emoționale, financiare sau chiar sociale: adică, unii s-ar putea să fie tratați ca niște proscrisi de comunitatea sau familia lor. Oricare ar fi nevoile lor, trebuie să fim pregătiți să facem tot ce putem pentru a-i ajuta. Aceasta este o parte centrală a ceea ce înseamnă să fii creștin și a ceea ce trebuie să includă misiunea.

---

25 noiembrie: Ziua Prevenirii Violenței

O povestire impresionantă din evangheliile relatează prin ce au trecut niște oameni pentru a aduce la Isus o persoană nevoiașă, probabil un prieten. Din această întâmplare aflăm de ce eforturi s-ar putea să fie nevoie uneori pentru a le sluji celor lipsiți.

- 1 Citește Luca 5:17-26; Matei 9:1-8; Marcu 2:3-12. Care sunt lecțiile despre bunătațe pe care le putem învăța din acest episod?**

Aducându-l la Isus, acești oameni și-au asumat responsabilitatea de a avea grijă de prietenul lor. Dumnezeu ne cheamă să îi conducem pe cei nevoiași la Domnul Isus. Această lucrare necesită credință, acțiune, răbdare și, la nevoie, dispoziția de a fi nonconformiști. Bărbații s-au îndreptat spre Isus, dar s-au confruntat cu piedici. Nu își puteau aduce prietenul neajutorat la Isus prin mijloace tradiționale. Nu au renunțat, ci au găsit o cale inovativă de a-l ajuta să Îl întâlnească personal pe Isus Hristos. *Și-au coborât prietenul prin acoperiș.* Și, potrivit lui Luca, Isus a aprobat ce au făcut ei (vezi Luca 5:20).

Dorința lui Isus este ca noi să ne aducem la El prietenii neajutorați. Biblia Îl zugrăvește pe Isus ca Marele Medic care tânjește să îi ierte și să îi vindece pe cei care suferă, oricine ar fi ei.

Ellen G. White ne solicită să îi ajutăm pe cei în nevoie: „Nu așteptați să vi se spună care vă este datoria. Deschideți ochii să-i vedeți pe cei care sunt în jurul vostru, căutați să îi cunoașteți pe cei neajutorați, lipsiți și îndurerați! Nu vă ascundeți de ei și nu refuzați să le împliniți nevoile. Cine manifestă dovezile menționate în Iacov că are adevărata religie, neîntinată de egoism sau decădere? Cine este gata să facă tot ce îi stă în putere pentru a ajuta, în marele plan de mântuire?” (*Mărturii pentru biserică*, vol. 2, p. 29).

Isus Însuși ne arată cum să îi ajutăm pe cei în nevoie. În primul rând, ne împrietenim cu ei, apoi le aflăm nevoile și, în cele din urmă, îi conducem la Isus, care este singurul care îi poate ajuta. Este exact ce au făcut bărbații din acest episod biblic. Și noi trebuie să acționăm la fel, oricare ar fi situația în care ne aflăm. Contribuie și tu la aducerea oamenilor la singurul care îi poate salva: Domnul Isus!

Cine anume din jurul tău are nevoie de ajutor chiar acum? Ce poți face pentru respectiva persoană?

2 Ce ne învață următoarele episoade biblice despre lucrarea pentru cei nevoiași?**Ioan 5:1-9****Marcu 1:23-28**

Ellen G. White prezintă un procedeu în cinci pași inspirat din metoda Domnului Isus de a acționa: „Numai metoda lui Hristos va oferi un succes real în încercarea de a ajunge la oameni. Mântuitorul S-a amestecat printre oameni ca unul care le dorea binele. El Și-a arătat empatia față de ei, a acordat atenție nevoilor lor și le-a câștigat încrederea. Apoi le-a spus: «Urmați-Mă!»” (*Divina vindecare*, p. 143).

În primul rând, trebuie să ne împrietenim cu cei neajutorați, să ne luăm timp să îi cunoaștem și să le înțelegem nevoile, cu intenția de a le face bine. De observat, de exemplu, cum a procedat Isus cu paralyticul de la scăldătoare! Domnul Isus Se afla chiar acolo, în mijlocul acelei mulțimi „de bolnavi, orbi, șchiopi, uscați” (Ioan 5:3).

În al doilea rând, trebuie să arătăm milă, compasiune. Lucrul acesta poate fi dificil uneori, din cauza lipsei de încredere și din cauză că uneori oamenii folosesc bunătatea ca pe o modalitate de a câștiga încrederea cuiva pentru a abuza ulterior de aceasta. În orice caz, Dumnezeu ne cheamă să manifestăm milă fără a aștepta nimic în schimb.

Al treilea pas este acela de a acorda atenție nevoilor oamenilor. Aceasta înseamnă a trece dincolo de simple vorbe. Este nevoie de acțiune pentru a împlini nevoile unui prieten sau ale unui străin. Isus a vorbit cu paralyticul, l-a întrebat ce voia, apoi a făcut o minune pentru el. În cazul omului posedat de un „duh necurat”, Isus a preluat controlul asupra situației și a făcut pentru el ceea ce acesta nu putea face pentru sine.

Al patrulea pas este câștigarea încrederii. Când lucrăm pentru ei, când îi ajutăm, oamenii vor învăța să se încreadă în noi și în ceea ce le spunem astfel încât, atunci când le vorbim despre Isus, să fie mai deschiși să ne asculte. Isus nu voia doar să îi vindece fizic, voia ca ei să aibă viața veșnică prin El (vezi Ioan 10:10).

Ultimul pas este acela de a contribui la aducerea lor la Hristos, un act care necesită credință atât din partea noastră, cât și din partea celor pe care îi ajutăm.

Noi nu putem face genul de minuni pe care le făcea Isus. Dar care sunt modalitățile în care le putem totuși sluji celor care au nevoie de ajutor?

Subiectul imigranților și al refugiaților a devenit unul aprig dezbătut, mai ales pentru că există atât de mulți în zilele noastre. Fie că s-au strămutat din cauza războiului sau a dezastrelor naturale ori în speranța unui viitor economic mai bun, milioane de oameni din întreaga lume au fost deșchirăciinați din casele lor și au nevoie disperată de ajutor.

În Matei 2:13,14, Isus este prezentat ca refugiat. Părinții Lui pământești, Iosif și Maria, au fost nevoiți să fugă din Betleem noaptea și să caute refugiu în Egipt, pentru a scăpa de mâna criminală a lui Irod. Biblia nu spune nimic despre experiența lor în Egipt, dar nu este greu să ne imaginăm că aceasta venea cu anumite dificultăți, probabil dificultăți cu care se confruntă și refugiații din zilele noastre. De fapt, într-un mod oarecum asemănător cu felul în care familia lui Isus a căutat azil într-o țară străină, mulți musulmani, budiști, hinduși, creștini și persoane nereligioase caută azil în ținuturi noi și în zilele noastre.

Este mai ușor să ne împrietenim cu oamenii din cultura noastră și care vorbesc aceeași limbă cu noi, pentru că avem multe lucruri în comun. Este însă mai dificil să găsim lucruri în comun cu imigrații și cu refugiații care arată altfel decât noi, care nu împărtășesc aceleași valori religioase și care nu mănâncă mâncare asemănătoare cu a noastră. Evanghelia ne cheamă să ieșim din confortabilul nostru cerc etnic, național și cultural și să intrăm în contact cu cei în nevoie, indiferent cât de diferiți de noi ar fi.

3 Citește Deuteronomul 10:19; Psalmii 146:9; Romani 12:13 și Leviticul 23:22. Care este importanta temă de reținut din aceste texte?

Cum putem lucra pentru imigrați și refugiați? Este dificil, dar trebuie să facem ceea ce putem, când putem, pentru a acționa în favoarea acestor persoane care au trecut prin momente dificile și care au nevoie de ajutorul nostru. Așadar, trebuie să ajutăm cât de mult putem.

Începe cu rugăciune, apoi caută informații despre imigrați și refugiați! În multe locuri există organizații care le poartă de grijă. Te poți alătura uneia dintre respectivele organizații sau poate Școala de Sabat din biserica ta ar putea demara un proiect dedicat imigranților și refugiaților.

Chiar dacă este vorba despre ceva mic, ce poți face pentru a-i ajuta pe imigrații și refugiații despre care ai auzit?

Care dintre noi nu s-a convins că lumea noastră suferă? Indiferent că trăim într-un mediu marcat de bogăție și materialism, fie într-unul caracterizat de sărăcie și nevoi materiale, oameni sunt răniți, suferă și se chinuie. De exemplu, nu trebuie decât să ne documentăm despre sumele amețitoare cheltuite în fiecare an pe antidepresive în Occident pentru a înțelege că bogăția materială nici nu se apropie măcar de garantarea fericirii sau a păcii.

4 Citește Luca 4:18 în diferite traduceri și versiuni ale Bibliei. Ce ne învață textul acesta despre ce a făcut Domnul Isus și despre ceea ce și noi ar trebui să facem, în sfera noastră, pentru cei din jur?

Dumnezeu ne cheamă să venim în întâmpinarea nevoilor tuturor oamenilor, chiar dacă nu știm când sau dacă Îl vor accepta vreodată pe Isus. Deși câștigarea lor pentru Isus este baza misiunii noastre, trebuie să îi ajutăm pe cei în nevoie pur și simplu pentru că sunt într-o situație vulnerabilă. Îi ajutăm pentru că L-am acceptat pe Isus ca Domn al nostru și aceasta este ceea ce ne cheamă să facem.

Exemplul Domnului Isus, care încerca să împlinească nevoile tuturor oamenilor, este un principiu biblic de urmat. Nu știm dacă toți aceia pe care i-a ajutat L-au acceptat sau nu.

Pentru a-i ajuta cu adevărat pe alții trebuie să devenim conștienți de nevoile lor. Fiecare cultură are propriul mod de a ne arăta cum să ne comportăm cu prietenii noștri. În India obiceiul este ca gazda să își servească musafirii cu mâncare și băutură. Este mai ușor să oferi unui străin o sumă de bani simbolică decât să alini un prieten care tocmai a pierdut pe cineva drag. S-ar putea ca prietenul să aibă nevoie de ceva mai mult decât bani sau lucruri materiale. Adeseori, susținerea plină de înțelegere de care dăm dovadă față de cineva care a pierdut ceva sau pe cineva poate fi de mult mai mult ajutor.

Principiul important pentru noi, ca ajutoare ale lui Isus pentru prietenii noștri, are în prim-plan iubirea neegoistă și faptul de a le înțelege nevoile înainte de a le veni în ajutor. Oferă-le ajutor celor în nevoie, chiar dacă nu știi în ce măsură sunt gata să Îl urmeze pe Isus!

5 Citește Matei 25:34-40. Care este mesajul pentru noi aici?

După cum știm cu toții, și o știm prea bine, nevoile nu se termină niciodată. Dacă suntem dispuși să sărim în ajutor, vom avea ocazii din belșug. Indiferent că e vorba de prieteni de aproape sau de refugiați de departe, există oameni în nevoie și ar trebui să facem tot ce putem, atunci când putem, pentru a-i ajuta. Isus i-a ajutat pe cei care nu puteau să se ajute singuri. În unele cazuri, El a fost Cel care a luat inițiativa și a mers la cei în nevoie; în alte cazuri, la fel ca în cazul oamenilor care l-au coborât pe paralytic prin acoperiș, prietenii au luat inițiativa.

6 „Nu este mai mare dragoste decât să-și dea cineva viața pentru prietenii săi” (Ioan 15:13). Cum aplicăm acest principiu în lucrarea noastră pentru alții?

O familie misionară a slujit șase ani în Trinidad și Tobago. În primii trei ani a locuit într-o comunitate predominant hindusă și musulmană. Mulți hinduși se plâneau că toți creștinii le refuzau invitația la slujba lor anuală de recunoștință. Într-o zi, acești misionari creștini au participat la slujba de recunoștință a unui nou prieten hindus. Au făcut lucrul acesta urmând exemplul lui Isus: El și-a vizitat prietenii atunci când l-au invitat la sărbătorile lor speciale. De fapt, în hinduism se crede că musafirii sau prietenii aduc binecuvântări în casa gazdei.

Încearcă să îți faci un prieten în această săptămână, fiind o binecuvântare pentru cineva! În primul rând, cercetează satul sau orașul din care faci parte! Știi vreun refugiat sau imigrant care locuiește în zonă? Dar pe oamenii care locuiesc pe strada ta sau pe scara ta de bloc? Îi cunoști pe toți? Roagă-te și cere ajutorul lui Dumnezeu! El îi știe pe toți și știe și străinul cu care te poți împrieteni. Nu uita că scopul este să te împrietenești cu el ca să-i vii în ajutor și să-l conduci la Dumnezeu.

Implică-te! Caută informații despre străinii sau necreștinii care locuiesc în țara ta. La adresa culte.gov.ro găsești două culte necreștine în România. Dacă vrei să aflii nevoile urgente din alte țări, întrebă responsabilul Departamentului de Misiune Externă de la Conferință.

Implică-te și mai mult! Identifică o persoană din sfera ta de influență. Începe să te rogi în mod regulat pentru acea persoană după ce ai răspuns la următoarele întrebări și i-ai oferit constant prietenia și suportul tău: Este această persoană prietenă cu mine – conform modelului de prietenie al lui Isus? Cunosc nevoile acestei persoane? Cum o pot conduce la Isus pentru vindecare?

Vineri, 24 noiembrie

Scriitorii evangheliilor au consemnat exemple ale obiceiului lui Isus de a crea punți între El și oameni din alte culturi cu scopul de a-i mântui (Matei 8:28-34; Marcu 5:1-20). Tot la fel, și noi suntem chemați să ne facem prieteni și să lucrăm pentru oamenii din alte culturi. Moartea lui Hristos a fost pentru toți oamenii, indiferent de rasă, naționalitate, avere sau mediul din care provin. Nu trebuie să uităm niciodată lucrul acesta. „El este jertfa de ispășire pentru păcatele noastre; și nu numai pentru ale noastre, ci pentru ale întregii lumi” (1 Ioan 2:2).

„Bărbații și femeile nu împlinesc planul lui Dumnezeu când exprimă afecțiune doar pentru cercul propriei familii, [...] în timp ce exclud din iubirea lor pe cei pe care i-ar putea mângâia și binecuvânta alinându-le nevoile. [...]

Când ne îndeamnă să facem bine altora din afara familiei noastre, Domnul nu spune că afecțiunea noastră pentru familie va scădea și că ne vom iubi neamul sau țara mai puțin pentru că El dorește să ne extindem compasiunea. Să nu ne închidem iubirea și compasiunea între patru pereți și să limităm binecuvântarea pe care ne-a dat-o Dumnezeu, încât alții să nu se bucure și să nu beneficieze de ea împreună cu noi!” (Ellen G. White, în *The Advent Review and Sabbath Herald*, 15 octombrie 1895).

Studiu zilnic: Eclesiastul 9 – Cânt. cânt. 3; Ellen G. White, *Divina vindecare*, capitolul „Medicul, un educator”.

1. Ce este mai bună decât tăria?

---

2. Când trebuie să mănânce voievozii și pentru ce?

---

3. Ce este o plăcere pentru ochi să vadă?

---

4. Cum cerea să fie tratată fata bolnavă de dragoste?

---

5. În ce condiții influența medicului va da mărturie pentru rău?

Material pentru instructori

Privire generală

Nu putem nega că Vechiul Testament accentuează responsabilitatea poporului lui Dumnezeu de a-i ajuta pe cei în nevoie. De fapt, Biblia Ebraică are sute de texte (și norme sau legi) care garantează și protejează drepturile văduvelor, orfanilor, străinilor, săracilor etc.

În Deuteronomul 15:4 se spune: „Totuși la tine să nu fie niciun sărac, căci Domnul te va binecuvânta în țara pe care ți-o va da de moștenire Domnul Dumnezeul tău.” Dar după câteva versete se afirmă: „Totdeauna vor fi săraci în țară, de aceea îți dau porunca aceasta: «Să-ți deschizi mâna față de fratele tău, față de sărac și față de cel lipsit din țara ta»” (Deuteronomul 15:11).

Cum împăcăm aceste două versete din Deuteronomul (15:4 și 15:11)? Care este problema aici? Cum putem soluționa aparenta contradicție? În esență, Biblia ne spune că, pentru că poate să Se îngrijească de nevoile oamenilor, Dumnezeu dorește să ne folosească pentru a-i ajuta pe cei în nevoie, așa cum a făcut Isus. Tradiția biblică, în ansamblu, nu consideră sărăcia o parte „normală” a vieții, ci o excepție negativă de la planul divin. „Normală” trebuie să fie grija care îi îndeamnă pe oameni să le arate bunătate celor în nevoie. „Dumnezeu revarsă binecuvântarea asupra noastră ca să o putem împărți cu alții. Când Îi cerem pâinea noastră cea de toate zilele, El privește în inima noastră să vadă dacă o vom împărți și noi la rândul nostru cu cei mai în nevoie decât noi” (Ellen G. White, *Mărturii pentru biserică*, vol. 6, p. 283).

Comentariu

„Dumnezeu a cercetat pe poporul Său [nevoiaș]” (Luca 7:16)

În Luca 7, citim despre o mare mulțime care recunoaște ceea ce tocmai făcuse Isus. Mulțimea nu doar că L-a recunoscut pe Isus ca Profet, și încă Unul mare, ci plină de uimire și laudă la adresa lui Dumnezeu a declarat că Isus a venit să îi ajute pe oameni. Isus era Profetul binefacerii și al compasiunii, Cel care venise să proclame Vestea Bună a lui Dumnezeu. Isus a venit, de asemenea, să proclame eliberarea robilor și să anunțe că împărăția lui Dumnezeu era aproape (Marcu 1:14,15; vezi și Luca 4:18,19). În timpul lucrării Sale pământești, Isus Și-a investit

cea mai mare parte a timpului și energiei pentru cei mai sărmani și mai neglijați. Inima Lui a fost impresionată constant de durerea celor mai sărace, amărâte și lipsite ființe umane.

Printre cei săraci și lipsiți se numărau multe femei, și pentru ele Domnul avea o deosebită apreciere. Femeile care erau marginalizate de societate erau primite cu bunăvoință de Salvatorul care Se preocupa de ele. Astfel erau eliberate de durerile și bolile lor. Compasiunea și faptele pline de milă ale lui Hristos au fost demonstrate constant față de aceste femei.

Întâlnirea lui Isus cu femeia samariteană la fântâna lui Iacov constituie un exemplu pentru toți cei care lucrează pentru femei, indiferent unde se află acestea și oricare ar fi condiția lor, fie ele mame, văduve, sărace, proscrise, păcătoase sau asuprite în vreun fel de diavol. Oferindu-i femeii samaritene apa vieții, Isus a eliberat-o de împovărarea și vina ei, făcând-o capabilă să trăiască o viață mai bună, precum și să devină unul dintre martorii Săi (Ioan 4:1-26). Femeia samariteană era însetată, săracă, trebuia să își care singură apa, era obosită și neajutorată, iar Isus a venit în întâmpinarea nevoilor ei fizice, sociale și spirituale.

Modul în care Isus a rezolvat situația femeii prinse în adulter și situațiile multor altor femei indică interesul Lui pentru eliberarea și redarea demnității lor și demonstrează că iubirea Lui nu înclină spre o anumită clasă de persoane. Isus a depășit barierele culturale și chiar a mers împotriva unor puternice tradiții religioase pentru a vindeca, salva și dezvolta darurile și viața femeilor din împărăția Sa. Iubirea lui Isus nu are limite și nici condiții și se revarsă asupra tuturor femeilor care au nevoie de ajutor. Să ne uităm la următoarele exemple de femei care au primit dragostea Mântuitorului: femeia canaanită sau siro-feniciană (Matei 15:21-28; Marcu 7:24-30); propria mamă (Ioan 19:25-27); Marta și Maria, pe care Isus le-a încurajat (Ioan 11:17-37), și văduva din Nain, pe al cărei fiu Isus l-a înviat (Luca 7:11-17). Isus a fost uns de o femeie păcătoasă și i-a iertat păcatele (Ioan 12:1-11; Matei 26:6-13; Marcu 14:3-9; Luca 7:36-50); Isus a vindecat o femeie bolnavă și a vorbit cu ea (Luca 8:43-48; Matei 9:20-22; Marcu 5:25-34); câteva femei au fost vindecate de duhuri rele și de boli de către Isus (Luca 8:1-3); Domnul a vindecat o femeie infirmă (Luca 13:10-13); El a observat-o pe văduva care și-a adus darul (Marcu 12:41-44; Luca 21:1-4) și apoi i S-a arătat Mariei Magdalena (Ioan 20:10-18).

Conform evangheliilor, lucrarea de vindecare a Domnului Isus pentru cei care aveau nevoie de ajutorul Lui, alinându-le suferințele și eli-

berându-i de bolile care îi stăpâneau, indică faptul că „niciunul dintre cei care au venit la El nu a plecat fără să fie ajutat. De la El se revărsa un șuvoi de putere vindecătoare și oamenii erau întregiți fizic, mental și spiritual” (Ellen G. White, *Divina vindecare*, p. 17). Îl găsim pe Isus vindecând-o pe soacra lui Simon (Petru) de febră mare (Matei 8:14,15; Marcu 1:29,30; Luca 4:38,39); El a vindecat un om bolnav de lepră, spunându-i: „Fii curățit!” (Matei 8:2-4; Marcu 1:40-44; Luca 5:12,13); El a vindecat (a iertat) un paralizat, spunând: „Omule, păcatele îți sunt iertate” (Luca 5:10) și adăugând: „Scoală-te, ridică-ți patul și du-te acasă” (Luca 5:24, vezi și Matei 9:2-8; Marcu 2:3-12).

Domnul Isus a găsit o mare credință la un centurion al cărui slujitor era bolnav și muribund și i-a răsplătit credința vindecându-i slujitorul (Luca 7:1-10; Matei 8:5-13). Tot printr-o mare credință o femeie care de 12 ani suferea de hemoragie L-a atins pe Isus și a fost vindecată imediat de puterea Lui. Isus a confirmat credința ei, spunând: „Fiică, credința ta te-a mântuit. Du-te în pace” (Luca 8:48, vezi și Matei 9:20-22; Marcu 5:25-34).

Isus nu doar i-a vindecat pe cei care au venit sau au fost aduși la El, ci adeseori și-a demonstrat iubirea când a văzut o persoană neajutorată. De exemplu, Isus îi învăța pe oameni în sinagogă într-o zi de Sabat când s-a întâmplat ca acolo să fie o femeie beteagă care era încovoiată și nu își putea îndrepta deloc spatule. Isus i-a spus: „Femeie, ești dezlegată de neputința ta” (Luca 13:12). Ce ușurare să fii eliberat după ce ai fost schilodit de un duh rău vreme de 18 ani! Biblia spune că Isus și-a pus mâinile peste ea și ea s-a îndreptat de îndată și a început să Îl slăvească pe Dumnezeu pentru noua dobândită ei libertate.

Lucrarea lui Isus de vindecare a depășit cu mult ceea ce ne spune Biblia, dar este de ajuns să menționăm aici ceea ce scriitorii inspirați ai evangheliilor au consemnat pentru noi. Mulți alți oameni bolnavi au fost vindecați de Marele Medic. Un funcționar din Capernaum avea un fiu bolnav și i-a cerut lui Isus să îl vindece. În bunătatea Lui, Domnul a dat curs cererii funcționarului, spunând: „Du-te [...] fiul tău trăiește” (Ioan 4:50).

Apostolul Pavel a scris: „El [Isus], măcar că era bogat, S-a făcut sărac pentru voi, pentru ca, prin sărăcia Lui, voi să vă îmbogățiți” (2 Corinteni 8:9). Apostolul afirmă clar că Isus Se identifica cu săracii. Isus era bogat, dar a renunțat la ceea ce avea și a devenit sărac pentru ca omenirea săracă să moștenească atât bogățiile salvării temporare, cât și pe cele ale salvării veșnice.

Adevărata părtășie în biserica apostolică

Comunitatea creștină timpurie era caracterizată de adevărata părtășie. Această părtășie era marca apostolilor și a noilor credincioși. Ei decisese să locuiască în unitate cu Hristos și unii cu alții, având totul la comun (Faptele 2:42-44) și fiind una în simțire și în gândire. Dorința fiecăruia dintre ei era de a avea toate bunurile la comun pentru a le putea împărți cu cei în nevoie. Datorită acestei practici „nu era niciunul printre ei care să ducă lipsă” (Faptele 4:34), astfel că actul de împărțire a bunurilor îi ajuta pe noii credincioși să vină în întâmpinarea nevoilor celor care treceau prin greutăți (Faptele 4:32-47).

Iacov a accentuat pe bună dreptate asocierea dintre auzirea Cuvântului și punerea lui în practică, pe de o parte, și iubirea care se manifestă atât în cuvinte, cât și în fapte, pe de altă parte. Care este așadar adevărata religie? „Religia curată și neîntinată înaintea lui Dumnezeu, Tatăl nostru, este să cercetăm pe orfani și pe văduve în necazurile lor și să ne păzim neîntinați de lume” (Iacov 1:27). Iacov pare să evoce oarecum următoarele cuvinte: „Căci am fost flămând și Mi-ați dat de mâncat; Mi-a fost sete și Mi-ați dat de băut; am fost străin și M-ați primit; am fost gol și M-ați îmbrăcat; am fost bolnav și ați venit să Mă vedeți; am fost în temniță și ați venit pe la Mine” (Matei 25:35,36). Bieții orfani și săracele văduve trec prin suferințe care ating inima Tatălui, așa că acela care trăiește o religie autentică „[va face] dreptate orfanului, [va apăra] pe văduvă” (Isaia 1:17).

Adeptii lui Isus au fost numiți pentru prima dată „creștini” în Antiohia (Faptele 11:26). Textul notează: „Ucenicii au hotărât să trimită, fiecare după puterea lui, un ajutor fraților care locuiau în Iudeea, ceea ce au și făcut, și au trimis acest ajutor la prezbiteri prin mâna lui Barnaba și a lui Saul” (Faptele 11:29,30). A trimite ajutor (*eis diakonian*) în acest context poate însemna a oferi resurse (bani, daruri) care să fie folosite pentru oamenii lipsiți care trăiesc în suferință.

Aplicație

Cei săraci și lipsiți au un loc special în lucrarea Domnului Isus, pentru că lor le este predicată Evanghelia (Vestea Bună, împărăția lui Dumnezeu) (Matei 11:5; Luca 4:18). Alte pasaje biblice confirmă că săracii nu sunt doar săraci în sens spiritual, ci și în sens material (Matei 5:3; Luca 6:20). Pasajul cu darul văduvei sărace ilustrează bine această idee.

Ridicându-și privirea, Isus i-a văzut pe cei bogați punându-și darurile în vistieria templului. El a văzut și o văduvă săracă ce a pus doi bănuți de aramă și a zis: „Adevărat vă spun că această văduvă săracă a aruncat mai mult decât toți ceilalți, căci toți aceștia au aruncat la daruri din prisosul lor, dar ea a aruncat din sărăcia ei, tot ce avea ca să trăiască” (Luca 21:3,4; vezi și Marcu 12:41-44 și 2 Corinteni 8:9,12).

Relatarea nu precizează dacă femeia avea rude care să se îngrijească de ea, în schimb, menționează că era o văduvă săracă și a dat tot ce avea. Este interesant că Isus face referire la această văduvă sărmană pentru că, din nou, atenția Lui se concentrează pe cel mai sărac dintre cei săraci, nu doar în sens spiritual, ci chiar în sens material: „Ea, din sărăcia ei, a pus tot ce avea, tot ce-i mai rămăsese ca să trăiască.”

Când oamenii neajutorați, precum văduva săracă, privesc la tine și la biserica ta, cum văd ei întruchiparea lui Isus Hristos și vindecarea completă, precum și ajutorul pe care le oferă prin biserica Sa?

25 noiembrie – 1 decembrie

Misiunea în beneficiul celor influenți

Sabat după-amiază

De memorat: „Și ce ar folosi unui om _____ toată lumea, dacă și-ar pierde _____? Sau ce ar da un om în schimb pentru sufletul său?” (Matei 16:26).

Deși scrisă în urmă cu mulți ani, Biblia este dezvăluirea adevărului lui Dumnezeu pentru lumea noastră. Printre multele adevăruri pe care le dezvăluie se numără acela privitor la natura umană și că – fie în Iudeea secolului al VII-lea, fie în Brazilia secolului al XXI-lea – oamenii sunt în esență aceiași: păcătoși care au nevoie de harul divin.

Este valabil și în dreptul celor bogați și influenți. Cei bogați și influenți din vremurile biblice nu erau diferiți de cei bogați și influenți din vremurile moderne, mai ales în ce privește căutarea bogăției, faimei și puterii, adeseori (dar nu întotdeauna) în detrimentul celor vulnerabili. Așadar Dumnezeu este la fel de preocupat de mântuirea celor bogați și influenți cum este de mântuirea celor slabi și nevoiași. Scriptura oferă câteva exemple captivante de personaje care dețineau putere sau bogăție ori și una, și alta și câteva moduri în care Dumnezeu le-a folosit pentru a fi o binecuvântare pentru alții: Avraam, Isaac, Iov, Solomon și Iosif sunt doar câteva exemple.

În această săptămână vom explora misiunea lui Dumnezeu în beneficiul celor bogați și influenți. Alătură-te nouă pentru a vedea cum Dumnezeu a atins inima acestor oameni și cum îi cheamă și îi pregătește pe advenștii de ziua a șaptea să fie o mărturie vie pentru ei în zilele noastre.

2-9 decembrie: Săptămâna de Rugăciune

Ca adventiști de ziua a șaptea, credem în ceea ce se cheamă „ispășire nelimitată”. Aceasta înseamnă că, spre deosebire de alți creștini, noi credem că moartea lui Hristos a fost pentru toată omenirea, nu doar pentru o categorie specială a celor care ar fi fost predestinați de Dumnezeu la mântuire. Pentru că Dumnezeu „voiește ca toți oamenii să fie mântuiți și să vină la cunoștința adevărului” (1 Timotei 2:4; vezi și 2 Petru 3:9), Isus S-a adus „jertf[ă] de ispășire pentru păcatele noastre; și nu numai pentru ale noastre, ci pentru ale întregii lumi” (1 Ioan 2:2). De aceea toți au fost aleși „în El [...] înainte de întemeierea lumii” (Efeseni 1:4), chiar dacă nu toți îl aleg la rândul lor. De aceea și găsim relatări în Biblie despre tot felul de oameni mișcați spre Dumnezeu.

1 Citește Daniel 4. Ce i se întâmplă împăratului și ce ne spune lucrul acesta despre mântuirea din dreptul unuia dintre cei mai puternici oameni din lume?

Judecata lui Dumnezeu a căzut asupra lui Nebucadnețar într-un mod asemănător cu cel asupra unor regi israeliți (vezi, de exemplu, 2 Cronici 32:25,26; 1 Împărați 14:21-31; 1 Samuel 28). Relatarea despre Nebucadnețar, care și-a venit în fire și l-a recunoscut pe Dumnezeu creator, ne arată că lui Dumnezeu îi pasă de cei bogați și influenți la fel ca și de cei sărmani și nevoiași. În versetul 37, cel mai puternic bărbat de pe pământ declară: „Acum, eu, Nebucadnețar, laud, înalț și slăvesc pe Împăratul cerurilor, căci toate lucrările Lui sunt adevărate, toate căile Lui sunt drepte și El poate să smerească pe cei ce umblă cu mândrie!” (Daniel 4:37). Ce bine ar fi dacă cei bogați, influenți și aroganți dintre noi, muritorii, ar înțelege acest adevăr!

Ce putem învăța din acest fragment de istorie? În primul rând, că Dumnezeu folosește credincioși devotați, precum Daniel, drept punte spre inima necredincioșilor influenți. În al doilea rând, că Dumnezeu poate interveni direct în procesul de mărturisire pentru a impresiona inima necredincioșilor influenți. Nebucadnețar a fost smerit de Dumnezeu din cauza aroganței lui. Situația lui a fost una deosebit de dramatică, dar există și multe alte moduri în care cei bogați, puternici și aroganți pot fi smeriți.

Chiar dacă nu suntem bogați și influenți după standardele lumii, de ce trebuie să fim atenți să nu dovedim aceeași mândrie ca Nebucadnețar? De ce e posibil să ajungem la această atitudine mai ușor decât credem?

2 Citește 2 Împărați 5:1-19. Ce putem învăța din acest episod despre cum să îi evanghelizăm pe oameni?

În 2 Împărați 5:17-19, Naaman a formulat două cereri neobișnuite după ce Dumnezeu l-a vindecat de lepră. În primul rând, a cerut să ia pământ din Israel cât pot duce doi catâri, pentru a-l duce în Siria cu scopul de a se închina Dumnezeului celui viu. Deși era clar că Naaman credea acum în singurul Dumnezeu adevărat, această primă cerință a sa dovedește că, într-o anumită măsură, influențele păgâne încă îi dominau gândirea. Deși conștientiza realitatea că nu exista un alt Dumnezeu în afara de Domnul lui Israel, Naaman nu se eliberase de ideea că Dumnezeu ar fi fost, în anumite privințe, legat de teritoriul lui Israel. Astfel, în propria lui țară, voia să se închine lui Dumnezeu pe pământ israelit.

A doua cerință a lui Naaman dovedește sinceritatea credinței lui. Deși se hotărâse să Îi slujească numai Dumnezeului lui Israel, Naaman și-a dat seama că, în țara lui idolatră, nu-i va fi ușor să-și pună în practică decizia. Mai mult, împăratul Siriei încă se închina zeului Rimon, iar printre atribuțiile lui Naaman era aceea de a-l escorta pe împărat. Naaman nu avea nici cea mai mică intenție de a-și neglija atribuțiile, dar nu voia să se considere că el s-ar pleca în închinare în fața lui Rimon (v. 17). Se închina și Naaman odată cu împăratul (v. 18)? Cert este că generalul cu conștiință sensibilă nu voia să ajungă cumva la urechile lui Elisei vorba că el ar fi făcut așa ceva.

Elisei a răspuns la rugămințile lui Naaman prin cuvintele: „Du-te în pace” (2 Împărați 5:19). „Aceste cuvinte nu trebuie considerate nici o aprobare, nici o dezaprobare a cerințelor lui Naaman de dinaintea plecării. El trebuia să plece liniștit, nu măcinat de îndoieli sau neobosită nesiguranță. Dumnezeu fusese bun cu el, iar el avea să se bucure de fericire și pace în cunoașterea și închinarea lui la Dumnezeu. Naaman era un nou-convertit, un om cu scrupule și conștiință, care avea să crească în forță și înțelepciune, dacă avea să se țină strâns de noua lui credință. Dumnezeu îi conduce pe nou-convertiți pas cu pas și știe momentul adecvat în care să le ceară o reformă într-o anumită privință. Acest principiu ar trebui avut în vedere întotdeauna de cei care sunt implicați în lucrarea de salvare a sufletelor” (*Comentariul Biblic Adventist*, vol. 2, p. 878).

Ce lecții putem învăța din acest episod despre faptul de a nu-i grăbi pe oameni, mai ales pe cei care vin dintr-un mediu sau o cultură necreștină?

Nicodim era un om cu studii. Un erudit, un om învățat. Biblia îl descrie drept „conducător al iudeilor” (Ioan 3:1, EDCR). Isus l-a numit „învățător al lui Israel” (Ioan 3:10). El înțelegea bine Biblia și avea o foame spirituală după Domnul. Din perspectivă umană, putea părea un urmaș al lui Dumnezeu. Ținea toate poruncile și era un lider respectat printre iudei. Era influent și bogat. Mulți vedeau în aceste trăsături semne că Dumnezeu îl binecuvântase. Dar se pare că aparențele nu erau decât atât – aparențe.

3 Citește Ioan 3:1-12. Ce transmite acest pasaj despre nevoile spirituale ale lui Nicodim și despre modul în care Isus le-a acordat atenție imediat?

Când a venit la Domnul Isus, Nicodim a încercat să păstreze aparențele. Dar Dumnezeu îi cunoștea inima. Tot la fel, Dumnezeu cunoaște inima și nevoile tuturor oamenilor bogați și influenți, indiferent de mediul din care provin. Nicodim a venit la Isus pentru că fusese convins de învățăturile Lui. Mândria îl împiedica să Îl mărturisească deschis pe Isus Hristos ca Domn, dar noaptea aceea l-a schimbat pentru totdeauna. Chiar și după ce s-a convins că Isus fusese trimis de Dumnezeu, Nicodim tot nu a recunoscut deschis că era un adept al lui Isus Hristos.

4 Citește Ioan 7:43-52 și Ioan 19:39. Ce ne spun aceste texte despre Nicodim și Domnul Isus?

Putem vedea în aceste versete că Nicodim fusese, evident, puternic influențat de Domnul Isus. Nicodim a căutat să Îl protejeze pe Isus în timpul vieții Sale, apoi să Îl onoreze și după moartea Sa. Fără îndoială, Isus impresionase inima lui Nicodim, care, cu toate studiile și cunoștințele lui, avea o mare nevoie de Mântuitorul, la fel ca noi toți.

De ce trebuie să avem grijă să nu cădem în capcana gândirii că, pentru că „avem adevărul” (pe care chiar îl avem), simpla cunoaștere a acestui adevăr este suficientă pentru a ne mântui? Cum vor fi pierdute multe suflete care au avut mai mult decât suficientă cunoaștere pentru a fi mântuite, inclusiv soliile celor trei îngeri?

- 5 Citește Matei 19:16-22. Ce lecții putem învăța din acest fragment în care, spre deosebire de Nicodim, cineva nu l-a acceptat pe Domnul Isus?**

Interacțiunea lui Isus cu tânărul conducător bogat ne arată cât de periculoasă poate fi capcana bogăției. Să luăm aminte la aceste cuvinte: „Vă mai spun iarăși că este mai ușor să treacă o cămilă prin urechea acului decât să intre un bogat în Împărăția lui Dumnezeu” (Matei 19:24)! Aceasta, desigur, nu înseamnă că cei bogați nu pot fi mântuiți, ci doar că, dacă acești oameni nu sunt atenți, bunurile lor pot fi cu adevărat un impediment în calea mântuirii.

La sfârșit de tot, bogații și săracii se confruntă cu aceeași soartă: mormântul. Aceasta înseamnă că cei bogați au o la fel de disperată nevoie de mântuire ca oricine altcineva. Indiferent ce pot cumpăra, banii nu pot cumpăra scutirea de moarte. Această scutire vine ca un dar, oferit fără plată de Isus oricui îl cere prin credință. „Eu sunt Învierea și Viața. Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi” (Ioan 11:25).

- 6 Citește Luca 19:1-10. Care este elementul decisiv în acest fragment, care îl deosebește de fragmentul despre tânărul bogat?**

Zacheu a reacționat față de Isus așa cum, din nefericire, n-a reacționat și tânărul bogat. Observăm că Isus nu i-a spus lui Zacheu să vândă ce avea și să dea săracilor, așa cum i-a spus tânărului bogat. Isus trebuie să fi știut cât de legat era tânărul bogat de banii săi, de aceea i-a și spus ce i-a spus. În schimb, deși nu știm tot ce s-a discutat când Isus Se afla acasă la el, Zacheu a fost în mod evident convins de Isus și și-a dat seama că trebuia să facă anumite schimbări, mai ales legate de bunurile materiale pe care le deținea.

„Și ce ar folosi unui om să câștige toată lumea, dacă și-ar pierde sufletul? Sau ce ar da un om în schimb pentru sufletul său?” (Matei 16:26). Ce ar trebui să ne transmită aceste cuvinte?

Isus știa cum să Se facă prieten cu cei care aveau puterea. Oamenii influenți care veneau la Domnul Isus pentru ajutor simțeau cu siguranță că Lui Îi păsa de ei. De asemenea, mulți dintre cei bogați și puternici nu veneau deschis la Isus imediat; așteptau până când erau siguri că Isus este într-adevăr Fiul lui Dumnezeu. Așa s-a întâmplat atât cu Nicodim, cât și cu Iosif din Arimateea.

7 Citește Matei 27:57-60 (vezi și Marcu 15:43-47; Luca 23:50-53 și Ioan 19:38-42). Ce ne spune acest episod despre cum a folosit Dumnezeu un om bogat care fusese clar influențat de Isus?

Până la acest moment nu s-a pomenit nimic despre Iosif din Arimateea. Brusuc, apare acest om bogat, aproape de nicăieri, și este folosit pentru a se împlini profeta. Dumnezeu i-a folosit, îi folosește și va continua să îi folosească pe bogați pentru scopurile Sale. Prin urmare, trebuie să avem o misiune care îi vizează și pe ei.

Punctul de plecare poate fi una dintre fazele cele mai dificile în împrietenirea cu oamenii influenți. În general, este mai bine să nu ne ducem noi la ei, ci să-i lăsăm pe ei să vină la noi. Isus așa a făcut; ei au ajuns să fie martori la mesajul Lui, la vindecările Lui și la puterea Lui primită de la Dumnezeu. Din culise, ei au fost convinși că El este adevăratul Fiul al lui Dumnezeu. Din mai multe motive, oamenii cu influență vor căuta să se asocieze cu o lucrare autentică. Aceștia vor să fie parte dintr-o acțiune pozitivă care schimbă viața oamenilor. În acest fel știu că își pot schimba și propria viață. Este un mod subtil prin care cei bogați și influenți pot primi ajutorul de care au nevoie fără a-și dezvălui public nevoile.

A doua etapă este aceea de a demara o acțiune autentică drept mijloc prin care cei bogați și influenți să fie parte din lucrarea lui Dumnezeu. Să ne luăm timp să investim în viața oamenilor cu bani și putere!

Implică-te! Adaugă pe lista ta zilnică de rugăciune pe cineva care se află într-o poziție influentă, care nu este credincios și cu care ai putea intra în contact din când în când. Gândește-te ce lucru specific să Îi ceri lui Dumnezeu cu privire la această persoană.

Implică-te și mai mult! Roagă-te intens pentru cineva aflat într-o poziție de conducere – chiar dacă este o persoană pe care poate nu ai întâlnit-o niciodată. Apoi scrie-i o scrisoare sau un e-mail și spune-i că te rogi pentru ea.

Vineri, 1 decembrie

Citește Ellen G. White, *Divina vindecare*, capitolul „Lucrarea pentru cei bogați”, p. 209-216.

Iubirea lui Isus este aceeași pentru oamenii săraci din această lume ca și pentru cei bogați și influenți. El a murit atât pentru prinți, cât și pentru cerșetori. Isus știa modul cel mai eficient de a le atinge inima. El ne-a avertizat că „mai lesne este să treacă o cămilă prin urechea unui ac decât să intre un om bogat în Împărăția lui Dumnezeu” (Marcu 10:25). În această săptămână suntem provocați să ducem Evanghelia lui Isus Hristos la oamenii puternici și bogați. Aceștia au la fel de multă nevoie de mântuire ca oricine altcineva, chiar dacă, din nefericire, s-ar putea să nu își dea seama de ea din cauza „siguranței” pe care cred că le-o oferă bogăția lor.

„Se spun multe cu privire la datoria noastră față de săracii neglijați, dar oare nu ar trebui acordată ceva mai multă atenție bogaților neglijați? Mulți consideră că această categorie este fără speranță. [...] Mii de oameni bogați au coborât în mormânt neavertizați. Dar, oricât de indiferenți ar părea, mulți dintre cei bogați au sufletul împovărat” (Ellen G. White, *Divina vindecare*, p. 210).

Studiu zilnic: Cânt. cânt. 4 – Isaia 2; Ellen G. White, *Divina vindecare*, secțiunea „Misionarii medicali și lucrarea lor”, capitolul „Învățarea și vindecarea” (până la „O viață cu un orizont deschis”).

1. Cu ce fruct este asemănat obrazul iubitei?

---

2. Câte împărătese, țiiitoare și fete avea iubitul?

---

3. Ce băutură ar învăța iubita să-i dea iubitelui ei?

---

4. Ce profeție despre geografia muntelui Casei Domnului face Isaia?

---

5. Care este marele obiectiv al reformei?

Material pentru instructori

Privire generală

Textul de memorat din această săptămână face parte din cuvântarea Domnului Isus despre costurile uceniciei. În învățăturile Sale despre ucenicie, Isus a menționat în mod regulat nevoia de a lua în considerare costurile urmării Sale, care ar putea fi destul de mari. Matei 16:24-28 și Luca 14:25-33 sunt două pasaje-cheie pentru înțelegerea a ceea ce înseamnă pentru cineva să Îl urmeze pe Isus (vezi și Marcu 8:34-37; Luca 9:23-35). Este important să observăm că Domnul nu spune despre bani că sunt răi și nici nu îi condamnă pe cei bogați. El doar ne avertizează să nu ne lăsăm bunurile să stea în calea căutării veșniciei alături de El. Niciunul dintre lucrurile pe care banii le pot cumpăra – plăceri, putere, renume – nu ne va face niciun bine în cele din urmă dacă, din cauza lor, pierdem veșnicia.

Deși nu îi condamnă pe bogați, Biblia ne avertizează cu privire la potențialele pericole. Conform lui Pavel, este rea iubirea de bani, nu banii în sine (1 Timotei 6:10). Oamenii bogați și influenți, la fel ca cei săraci și slabi, sunt *deopotrivă* bineveniți în împărăția lui Dumnezeu. După cum și-a dat seama Petru în casa lui Corneliu, „Dumnezeu nu este părtinitor, ci [...] în orice neam, cine se teme de El și lucrează neprihănire este primit de El” (Faptele 10:34,35). Dumnezeu este la fel de preocupat de salvarea celor bogați și influenți, precum este de salvarea celor săraci și slabi.

Comentariu

Costurile uceniciei

În Matei 16:24, se folosește un limbaj extrem pentru a scoate în evidență natura nenegociabilă a costului uceniciei: „Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să Mă urmeze” (vezi și Luca 14:26,27). Isus nu a vrut ca oamenii să Îl urmeze numai din dorința de a profita de minunile pe care El le înfăptuia. O relație cu El care să aibă drept scop îndeplinirea dorințelor noastre ar însemna o relație oportunistă. În schimb, El dorește ca urmașii Săi să moară zilnic față de interesele proprii, față de dorințele egoiste și față de orice ambiții care ar sta în calea relației cu El. Chemarea la a-și calcula costurile faptului de a-L urma era o invitație la a înțelege și a fi de acord cu termenii uceniciei.

De asemenea, Domnul Isus le cere urmașilor Săi un devotament care să depășească instinctul de a-și proteja propria viață. Ucenicii trebuie să pună fidelitatea față de Isus mai presus de viața însăși. Ca simbol al unei morți inevitabile și chinuitoare, luarea crucii pentru a-L urma pe Isus simbolizează angajamentul de a plăti cel mai înalt preț pentru ucenicie. La fel cum purtarea unei cruci propriu-zise era un act de supunere față de romani, purtarea crucii pentru a-L urma pe Isus sugerează supunerea în totalitate față de El. Ucenicia nu înseamnă a-L avea pe Domnul la che-remul nostru, ci a-I ceda Lui stăpânirea asupra a tot ce ne aparține. Isus Se exprimă direct și categoric pentru că nu vrea ca cineva să se angajeze să-I fie ucenic și mai târziu să fie surprins de costurile acestui lucru. El nu vrea ca ucenicii Săi să fie dominați de altceva sau de altcineva în afară de El.

În Luca 14 sunt menționate două absoluturi în raport cu costul de a fi ucenic. Primul absolut este „cineva” (v. 26) și „oricine” (v. 27). În loc să facă referire doar la un grup select, pronumele „cineva” și „oricine” în-seamnă că acest cost al uceniei se aplică oricărei persoane care dorește să Îl urmeze pe Isus indiferent de poziția ei socială. Al doilea absolut este „se leapădă de tot ce are” (v. 33). Renunțarea la tot pentru a-L urma pe Isus nu înseamnă doar renunțarea fizică la ceva, ci renunțarea și cu sufletul la acel lucru astfel încât omul în cauză să nu mai fie stăpânit de respectivul lucru. Practic, celor care se gândeau să Îl urmeze, Isus le solicită să își lase interesele deoparte și să adopte interesele Lui. Acest absolut accentuează faptul că un ucenic nu ar trebui să permită ca ceva să stea în calea predării sale complete lui Isus. Domnul Se așteaptă ca fiecare persoană care dorește să Îl urmeze să fie într-un totu dispusă, în orice moment, să renunțe la toate relațiile ei, la toate bunurile ei și chiar la viața în sine. Hristos cere de la fiecare persoană care dorește să Îl urmeze o schimbare a atitudinii care duce la un angajament zilnic de a fi a Lui cu orice preț. Această așteptare divină este un avertisment, ca fiecare persoană care dorește să fie ucenicul Lui să nu facă din El un mijloc pentru îndeplinirea propriilor interese. Isus așteaptă ca ucenicii Săi să își înlocuiască voia proprie cu voia Lui și să Îi predea Lui într-un totu controlul destinului lor.

Lui Dumnezeu Îi pasă de cei bogați și influenți

Dumnezeu este la fel de preocupat de mântuirea celor bogați și puternici cum este de mântuirea celor slabi și neajutorați. Hristos a murit

pentru toți oamenii, indiferent de mediul din care provin, indiferent de etnia lor, de sexul lor sau de statutul lor social. Sângele Lui are merite suficiente pentru răscumpărarea fiecărei ființe umane din pierzania păcatului. În consecință, fiecare persoană are acces, fără plată, la oferta Lui de iertare și împăcare cu Dumnezeu. Altfel spus, aria de acoperire a ispășirii lui Hristos este nelimitată; aceasta este accesibilă universal, deopotrivă celor săraci și celor bogați (Ioan 3:16; 2 Corinteni 5:15; 1 Timotei 2:3-6). Deși o căutare online după „Lui Dumnezeu Îi pasă de cei bogați și influenți” generează un număr neglijabil de rezultate în comparație cu o căutare după „Lui Dumnezeu Îi pasă de săraci”, ar trebui accentuat faptul că lui Dumnezeu Îi pasă de fiecare ființă umană, în virtutea faptului că este creată după chipul Său și în virtutea morții înlocuitoare a lui Hristos pentru ea. Deși nu toți oamenii vor fi mântuiți, fiecare om care a trăit vreodată sau care trăiește acum a avut sau are acces la Dumnezeu, fie prin revelația generală (natura), fie prin revelația particulară (lucrarea providențială a lui Dumnezeu printre cei neconvertiți), fie prin revelația specială (Isus Hristos și Scriptura). În Faptele 14:17 se spune că Dumnezeu nu S-a lăsat fără martori printre oameni. În cer, vor fi atât oameni care au fost miliardari în viața lor de pe pământ, cât și oameni care au trăit în sărăcie lucie. Printre cei răscumparați vor fi atât oameni care erau considerați minți sclipitoare pe pământ, cât și oameni care nu au învățat niciodată să citească sau să scrie.

Scriptura menționează indivizi bogați și influenți care L-au iubit pe Dumnezeu și s-au temut de El. Printre exemplele din Vechiul Testament se numără: Avraam, Isaac, Iov și David. Exemplele din Noul Testament îi includ pe: Matei (Matei 9:9), vameșul Zacheu (Luca 19:1,2), apostolul Pavel (Faptele 9), eunucul etiopian (Faptele 8:26-40) și centurionul Corneliu (Faptele 10). Acești ucenici au fost speciali nu datorită a ceea ce aveau, cât datorită relației lor speciale cu Dumnezeu, în ciuda bogăției lor.

Pe lângă exemplele de mai sus de oameni bogați și influenți care nu au lăsat ca bogăția și puterea să stea în calea relației lor cu Dumnezeu, există și exemplul celor care s-au lăsat împiedicați de bogăție să își predea viața Domnului. Un exemplu bine cunoscut este tânărul bogat care a respins invitația lui Isus de a-L urma, după ce a întrebat ce trebuia să facă pentru a moșteni viața veșnică. În ciuda respingerii invitației pe care i-a făcut-o Isus, Marcu 10:21 spune că Isus tot l-a iubit pe tânărul bogat. Doar pentru că Învățătorul i-a cerut acestuia să vândă tot ce avea

și să-și dea veniturile săracilor înainte de a-L urma nu înseamnă că oamenii bogați nu pot fi ucenici ai Săi. În acest caz particular, problema era că bogățiile acestui tânăr erau un obstacol în calea predării inimii sale lui Dumnezeu. Inima tânărului era atât de prinsă de marea lui bogăție încât a devenit obiectul loialității sale supreme.

Contează momentul când ne transmitem mesajul

După vindecarea lui de lepră, Naaman a avut două rugăminți care ar suna cât se poate de ciudat în zilele noastre: **(1)** a cerut să ia din Israel pământ cât pot căra doi măgari pentru a-l duce în Siria ca semn al angajamentului său de a nu se închina niciunui alt dumnezeu în afara Dumnezeului celui viu, Cel căruia se închina Israel (2 Împărați 5:17) și **(2)** a cerut permisiunea ca, împreună cu împăratul pe care îl slujea, să facă plecăciuni la altarul lui Rimmon, dar nu ca act de închinare, ci ca parte din fișa postului. La urma urmei, el era mâna dreaptă a împăratului și trebuia să fie alături de el oriunde mergea acesta (2 Împărați 5:18).

Și de parcă aceste două cerințe nu ar fi suficient de ciudate, răspunsul lui Elisei la cererea lui Naaman va tulbura multe cercuri misionare din zilele noastre: „Du-te în pace” (2 Împărați 5:19). Răspunsul incredibil al lui Elisei nu a fost o încurajare pentru Naaman să își continue practicile idolatre. Cel mai probabil, Elisei avea încredere că Dumnezeu avea să continue să lucreze în viața lui Naaman. Prin mărturisirea lui, Naaman făcuse un pas uriaș înainte în parcursul său spiritual. Dumnezeu Însuși orchestrase această întâlnire cu Elisei. Elisei a salutat acel progres și probabil s-a gândit că nu era înțelept să treacă prea repede la alte aspecte ale credinței, pe care Naaman nu era încă pregătit să le accepte.

Același principiu cu privire la transmiterea valorilor se găsește în Ioan 16:12, unde, după trei ani și jumătate de îndrumare a ucenicilor Săi, Isus le spune că mai are multe lucruri să le dezvăluie, dar că nu le va dezvălui, pentru că nu sunt încă pregătiți să le înțeleagă. Isus le cunoștea capacitatea de înțelegere a noului adevăr. El a ales să le descopere numai ceea ce credea El că era esențial pentru ei la momentul acela, lăsând restul pentru lucrarea Duhului Sfânt în viața lor. Ellen G. White ne sfătuiește: „Deși trebuie să fie fidel în prezentarea Evangheliei, acela care prezintă adevărul să nu îl toarne într-o așa mare măsură încât oamenii să nu îl poată înțelege, deoarece pentru ei este nou și greu de înțeles” (*Evanghelizare*, p. 202).

Aplicație

O parte importantă din existența umană se învâрте în jurul banilor: câștigarea lor, cheltuirea lor, economisirea unei părți din câștiguri și dăruirea unei părți, în primul și primul rând ca zecimi și daruri. Banii și în mod special modul în care ne raportăm la ei nu ar trebui tratați cu superficialitate. Oamenii bogați nu sunt singurii care se confruntă cu pericolul de a fi hipnotizați de bunurile pământești. Oamenii săraci pot deveni și ei sclavii puținului pe care îl au sau ai dorinței de a dobândi mai mult, până într-acolo încât să fie în pericol să piardă din vedere veșnicia.

În calitate de creștini, este important ca modul în care ne raportăm la bani și la ceea ce aceștia pot cumpăra să nu ne afecteze relația cu Dumnezeu. Iată două lucruri de reținut în raport cu banii: **(1)** fragilitatea investițiilor pământești, în sensul că toate lucrurile pe care lumea le are de oferit (plăcere, siguranță, putere etc.) sunt efemere și **(2)** faptul că, în ziua în care ne vom prezenta înaintea lui Dumnezeu și vom da socoteală de viața noastră, vom fi evaluați după sănătatea sufletului nostru, nu după averea adunată.

Pentru că nu face deosebire între oameni, Dumnezeu dorește ca și oamenii cu bani și cu putere să devină ucenici ai lui Hristos. Lui Dumnezeu Îi pasă cel mai mult de ceea ce se află nu în mâna unui om, ci în inima lui. Exemple biblice de oameni bogați și influenți ne învață că această categorie de persoane poate fi și receptivă la Evanghelie. Este responsabilitatea credincioșilor devotați să se roage ca Dumnezeu să intervină direct în procesul de mărturisire a credinței, pentru a ajunge la necredincioșii influenți, precum și să se lase în voia Duhului pentru a deveni punți prin care aceștia să fie abordați.

Studiul 10

2 – 8 decembrie

Misiunea în beneficiul celor greu de abordat (I)

Sabat după-amiază

De memorat: „Dumnezeu care a făcut _____ și tot ce este în ea este _____ și nu locuiește în _____ făcute de mâini” (Faptele apostolilor 17:24).

Descriind ceea ce făcea Pavel în Atena, Luca a scris: „În sinagogă stătea deci de vorbă cu iudeii și cu oamenii temători de Dumnezeu, iar în piață stătea de vorbă în fiecare zi cu aceia pe care-i întâlnea” (Faptele 17:17).

În mod natural, lui Pavel i-ar fi fost cel mai comod să lucreze printre evrei, cei asemenea lui. Însă el nu s-a mulțumit să lucreze doar în mijlocul poporului său. El fusese chemat să îi abordeze și pe alții.

Sau Pavel ar fi putut să lucreze doar cu „oamenii temători de Dumnezeu”, a căror perspectivă asupra lumii suferise deja schimbări majore. Aveau o bază biblică pe care Pavel putea construi, chiar dacă tot mai trebuiau să Îl cunoască pe Dumnezeul de care se „temeau” – Isus, Mesia.

Dar, nu, în timp ce se afla în Atena, o cetate faimoasă pentru filozofia ei, Pavel a căutat să îi abordeze și pe oamenii de acolo. Mulți dintre aceștia proveneau dintr-un mediu complet diferit de cel al evreilor și aveau o perspectivă complet diferită față de cea a evreilor și a istoriei lor sacre, pe care se întemeia credința pe care Pavel voia să le-o facă cunoscută ateniienilor.

Cum a procedat Pavel când i-a abordat pe acești oameni și ce putem învăța din încercările lui?

2-9 decembrie: Săptămâna de Rugăciune
9 decembrie: Dar pentru Săptămâna de Rugăciune (colectă)

1 Citește Faptele 17:1-16. Cum a ajuns Pavel în Atena și cum a reacționat la ce a găsit acolo?

Cetatea Atena era „plin[ă] de idoli” (Faptele 17:16). Cunoscând istoria poporului său și aplecarea acestuia (în ciuda nesfârșitelor avertizări) către idolatrie, Pavel s-a întristat la vederea idolilor din Atena. Fără îndoială, Pavel a fost motivat de mila lui pentru atenieni, care ar fi murit în păcatele lor dacă nu ar fi aflat despre adevăratul Dumnezeu.

Astăzi, orașele noastre sunt la fel de pline de idoli, chiar dacă sunt mai puțin evidente decât cei pe care i-a văzut Pavel. Și, din nefericire, mulți credincioși se pot plimba prin oraș fără să reacționeze câtuși de puțin la vederea acestor idoli. Pavel însă era pe aceeași lungime de undă cu Duhul Sfânt suficient de mult încât să reacționeze. Spre deosebire de alți credincioși, care nu înțelegeau încă faptul că Evanghelia era pentru toată lumea, Pavel știa că Dumnezeu voia ca atenienii să fie mântuiți împreună cu restul lumii. El înțelegea conceptul de misiune globală, de a duce Evanghelia celor care nu auziseră niciodată de ea, inclusiv păgânilor care se închinau la idoli și filozofilor care umpleau străzile Atenei.

Prin urmare, Pavel frecventa piața unde îi putea găsi pe acești oameni. Am putea spune că a format primul Centru de Studii privind Misiunea Globală, folosind piața pentru a formula și testa metode de a atinge inima și mintea acelor păgâni.

Pavel știa că nu îi putea aborda pe atenieni la fel cum îi abordase pe evrei și nici măcar cum îi abordase pe neevreii temători de Dumnezeu. Aceștia erau oameni al căror punct de pornire nu era Dumnezeul lui Israel sau lucrările Lui în mijlocul poporului Israel. Indiferent cât de importante erau pentru evrei sau pentru neevreii temători de Dumnezeu, aceste concepte și convingeri nu însemnau nimic pentru oamenii întâlniți de Pavel în piața ateniană. Prin urmare, era nevoie de o abordare cu totul nouă.

În zilele noastre, căutăm adeseori să îi abordăm pe oameni care provin dintr-un mediu ce nu are nimic în comun cu așa-zisa „moștenire iudeo-creștină”. Așadar, la fel ca Pavel, trebuie să ne adaptăm. O abordare care ar putea funcționa, de exemplu, în Buenos Aires s-ar putea să fie complet nefolositoare în Bangkok.

Cărui tip de idoli se închină oamenii în societatea ta și cum poți să le deschizi ochii să vadă cât de lipsit de valoare este totul?

Indiferent unde se afla, Pavel, care avea o misiune de la Dumnezeu, voia să predice Evanghelia. Și același lucru a încercat să îl facă în Atena.

2 Citește Faptele 17:18-21. Care au fost reacțiile păgânilor din piață la discursul și întrebările lui Pavel?

Categoric că Pavel, cu referirile lui la dumnezeii străini, a făcut impresie printre acești oameni din piață (Faptele 17:18), așadar l-au dus în Areopag, o zonă a cetății în care erau cântărite problemele legale și religioase, deși nu părea că Pavel se confrunta cu vreun tip de proces legal. Păreau să urmărească doar „audierea” lui și a noii lui învățături (Faptele 17:19). Cineva cu elocvența, patosul și inteligența lui Pavel ar fi fost dificil de ignorat, chiar dacă promova idei care le păreau foarte ciudate acestor oameni.

Faptele 17:21 afirmă că atenienii nu făceau altceva decât să discute și să asculte cele mai noi idei. Îi acuza Luca de lenevie? Probabil că nu. Cel mai probabil voia să evidențieze că erau gânditori și oratori experimentați. La urma urmei, din greci se trag Socrate, Platon și Aristotel, filozofi a căror influență a ajuns până în zilele noastre. Vreme de secole, Atena fusese văzută ca centrul gândirii raționale și filozofice. Deși unii dintre acești filozofi nu erau ateii, cu siguranță nu în sensul în care ne gândim la ateism în zilele noastre, multe dintre ideile lor filozofice erau radical diferite de învățăturile creștinismului. Este greu, de exemplu, să găsești un loc în filozofia epicurienilor și a stoicilor pentru o idee ca cea a unui Mesia înviat.

În Atena, Pavel se aștepta ca Duhul Sfânt să îi poată folosi cunoștințele și calitățile oratorice pe care le dobândise în urma instruirii primite de la Gamaliel. Însă, în realitate, instruirea primită de Pavel pe străzile Atenei a fost folosită de Duhul Sfânt într-o și mai mare măsură. „Ascultătorii cei mai înțelepți dintre ei au fost înmărmuriți la auzul argumentării sale. El s-a dovedit un bun cunoscător al lucrărilor lor de artă, al literaturii lor, precum și al religiei lor” (Ellen G. White, *Faptele apostolilor*, p. 237).

După experiența lui din Atena cu acești păgâni și filozofi, Pavel le-a scris corintenilor: „N-am avut de gând să știu între voi altceva decât pe Isus Hristos, și pe El răstignit” (1 Corinteni 2:2). Ce lecție este pentru noi aici despre locul central al lui Isus în mesajul nostru, indiferent cui îl predicăm?

Observăm că Pavel nu a discreditat falsa religie sau falșii dumnezei ai ateniienilor. El a adunat toate lucrurile bune pe care le putea găsi, așa puține câte erau, și le-a fructificat.

3 Citește **Faptele 17:22,23**. Ce făcea Pavel acolo în încercarea lui de a evangheliza acești oameni?

„Bărbați atenieni! În toate privințele vă găsesc foarte religioși” (Faptele 17:22). Pavel îi complimenta pe păgâni. Religia lor era cât se poate de greșită, dar Pavel le aprecia devotamentul. Apoi a continuat: „Pe când străbăteam cetatea voastră și mă uitam de aproape la lucrurile la care vă închinați voi...” (Faptele 17:23). Descriindu-și propriul studiu asupra religiei ateniene, Pavel transmitea o atitudine de respect față de oameni. El nu dădea buzna ca un expert autodeclarat care ar fi avut toate soluțiile privitoare la cum trebuiau să se schimbe cu toții. În realitate, el chiar era un expert și avea, într-adevăr, soluțiile de care acești oameni aveau nevoie. Dar nu s-a prezentat așa, pentru că ar fi fost respins imediat. În schimb, a fost văzut ca cineva căruia îi păsa de oameni și care le dorea binele.

Comentând asupra inscripției „unui Dumnezeu necunoscut” (Faptele 17:23), Pavel a profitat de ceea ce ar fi putut fi interpretat ca bază comună. Ei credeau în dumnezeu (în mulți dumnezei, de fapt), ceea ce era un bun început (unii din vremea aceea nu credeau) care putea să facă loc unei abordări mai profunde. El nu a luat în răs ideea negativă a unui altar închinat unui dumnezeu necunoscut. În schimb, a apreciat și a admirat un popor interesat suficient de mult de lucrurile spirituale încât să facă eforturi și cheltuieli pentru a se închina la ceva ce nici nu cunoștea, de teama să nu îi fi scăpat ceva.

Erau ateniunii rătăciți? Desigur, dar se putea remedia această situație. Pentru început era important că erau devotați în ceea ce înțelegeau. Lucrul acesta, și-a dat seama Pavel, era ceva cu care Duhul Sfânt putea lucra. Pavel găsisse un subiect de discuție care avea să le stârnească interesul.

La ce elemente de legătură și subiecte comune te poți gândi care să ofere ocazia unor discuții mai profunde cu oamenii cu care intri în contact?

4 Citește Faptele 17:24-27. Ce abordare a folosit Pavel aici în încercarea de a atinge inima atenienilor?

Pentru niște oameni suficient de interesați de lucrurile spirituale încât să construiască un altar unui dumnezeu necunoscut, cuvintele lui Pavel erau fascinante: un Dumnezeu creator care nu locuiește într-un templu, care nu are nevoie de nimic de la oameni, ci în schimb Se îngrijește de nevoile lor. Într-o cultură marcată de mitologia greacă, în care zeii erau imprevizibili, egocentrice și brutali, ideea de Dumnezeu ca Acela descris de Pavel era ceva minunat și fascinant. Iar oamenii din Areopag au făcut primii pași spre un Dumnezeu al iubirii.

Adevărul este că acest Dumnezeu, pe care nu Îl cunoșteau, putea fi cunoscut. Și într-adevăr El vrea să fie cunoscut.

Probabil că Pavel a vorbit în Areopag mai mult decât cele câteva cuvinte pe care le consemnează Luca aici. Pare rezonabil ca, din rațiuni de spațiu, Luca să fi prezentat doar un rezumat al discursului lui Pavel. Dacă așa o fi stat lucrurile, atunci fiecare dintre conceptele citite până acum au fost probabil detaliate de Pavel. Așadar, împărțim discursul lui Pavel în concepte: (1) Pavel le-a complimentat conștiința spirituală și sinceritatea de care dădeau dovadă. (2) Le-a arătat că le studiaseră credința și găsiseră unele lucruri pe care le respecta. (3) A menționat un lucru descoperit în timpul studiului asupra religiei lor pe care ei recunoșteau că nu îl înțelegeau. (4) Apoi le-a împărțit un aspect despre Dumnezeu de care știa că au disperat nevoie, și anume, că Dumnezeu există, că îi iubește și că nu este departe de ei. (5) În cele din urmă, la finalul cuvântării, Pavel a trecut la avertizarea cu privire la ce înseamnă să respingă cunoașterea acestui Dumnezeu pe care nu Îl înțelegeau încă.

Pavel a mers cu ei cât de departe a putut pe baza a ceea ce știa despre credința lor. Dacă i-a putut duce până în acel punct, însemna că făcea progrese semnificative.

Observă referirea pe care o face Pavel la lumea creată și la Dumnezeu în calitate de Creator (vezi și Romani 1:18-25). De ce este aceasta o bună abordare, cel puțin la început, în cazul majorității oamenilor? Ce anume din lumea creată face trimitere atât de clar la Dumnezeu?

5 Citește Faptele 17:24-34. Cum își continuă Pavel mărturia?

Pavel și-a folosit cunoștințele legate de convingerile atenienilor pentru a căuta un numitor comun cu ei și abia apoi a mers mai departe. Fără îndoială, atunci când îi abordăm pe oameni, cunoașterea convingerilor lor și căutarea unor numitori comuni pot fi o metodă eficientă de a le atinge inima.

Observăm, de asemenea, că Pavel folosește acest numitor comun pentru a ajunge apoi acolo unde dorea să ajungă: la învierea lui Isus și speranța oferită tuturor. Luca descrie reacțiile lor la cuvintele de încheiere ale lui Pavel despre înviere. Unii au luat această idee în râs, alții au spus că voiau să îl mai audă pe Pavel vorbind pe acest subiect, iar alții l-au crezut. Esențial este, din punctul nostru de vedere, că *toți îl ascultaseră*. Iar aceasta fusese speranța lui Pavel de la început.

Știm că unii oameni vor respinge Evanghelia, dar trebuie să facem tot posibilul ca, înainte de a o respinge, să înțeleagă ceea ce resping. Pavel, prin metoda lui de a lucra cu atenienii și prin folosirea strategică a ceea ce studiasse și afluase despre ei, s-a asigurat că ascultau cu mintea deschisă faptul că exista un Dumnezeu pe care ei nu Îl cunoșteau, dar care îi crease. Acest Dumnezeu îi crease și voia să fie cunoscut de ei. El Se arătase îndurător față de ei, în ciuda ignoranței lor. Dar se apropia Ziua Judecării. Și, dacă toate acestea păreau prea greu de crezut, existau dovezi verificabile în învierea lui Hristos.

Acum, că oamenii auziseră și înțeleseseră mesajul, trebuiau să aleagă dacă aveau să îl respingă pe loc sau aveau să cerceteze mai departe. Iar unii chiar au cercetat în profunzime și au devenit urmași ai lui Isus (Faptele 17:34).

Implică-te!

În rugăciune, cere-I lui Dumnezeu să te îndrume precis cum să dai cel mai bine mărturie unei persoane inteligente și culte pe care o cunoști și care nu crede în Biblie.

Implică-te și mai mult!

Consideră rețelele de socializare un posibil „Areopag” în care să reprezinți Evanghelia în fața celor necredincioși, cu claritatea și înțelepciunea lui Pavel. Folosește mărturia ta personală, sub forma unui scurt discurs, pe baza conceptelor studiate ieri.

„Cuvintele apostolului și descrierea atitudinii lui și a împrejurărilor în care s-a găsit, așa cum sunt amintite de pana inspirată, aveau să fie transmise tuturor generațiilor următoare, dând mărturie despre încrederea lui neclintită, despre curajul său în singurătate și împotrivire, precum și despre reușita lui în favoarea creștinismului în chiar inima păgânismului. Cuvintele lui Pavel cuprind o comoară de cunoștințe pentru biserică. El era într-o poziție din care ar fi putut foarte ușor să spună vreun lucru care să-i irite pe încrezuții lui ascultători și astfel să ajungă în dificultate. Dacă vorbirea lui ar fi fost un atac direct la adresa zeităților și a oamenilor cu vază din cetate, ar fi fost în pericolul de a împărtăși soarta lui Socrate. Dar, cu un tact izvorât din iubirea divină, el le-a îndepărtat atent mintea de la zeitățile lor păgâne, descoperindu-le pe adevăratul Dumnezeu, care le era necunoscut” (Ellen G. White, *Faptele apostolilor*, p. 240, 241).

Pavel a reușit ceva notabil în Atena – ceva care este o comoară de cunoștințe pentru biserică. *A reușit să nu își irite ascultătorii.* Aceasta era în sine o realizare majoră inspirată de Dumnezeu. Aceasta, potrivit lui Ellen White, este comoara de înțelepciune la care noi, ca biserică, trebuie să luăm aminte din acest episod biblic.

Studiu zilnic: Isaia 3 – 9; Ellen G. White, *Divina vindecare*, capitolul „Învățarea și vindecarea” (de la „O viață cu un orizont deschis” la final).

1. Cine asupra și stăpâna poporul Domnului?

---

2. Ce spune Isaia despre cei care se înfierbântă de vin?

---

3. Cum a fost ispășit păcatul lui Isaia în anul morții regelui Ozia?

---

4. Cum se va întări și se va sprijini împărăția Copilului?

---

5. Ce să facă cei care s-au pregătit pentru lucrare misionară medicală în alte țări?

Material pentru instructori

Privire generală

În cuvântarea Lui de rămas-bun înainte de a Se ridica la cer, Isus i-a însărcinat pe ucenicii Săi să Îi fie martori printre oamenii din toate „neamurile” din lume (Matei 28:19). „Neamuri” în Matei 28:19 se referă nu la popoare sau state naționale, ci la „grupuri etnice”. Un grup etnic este format din indivizi care au în comun aceeași trăire istorică, aceeași limbă, aceeași convingeri și aceeași identitate. Nu există nicio societate omească pământeană unde Evanghelia lui Isus nu ar trebui prezentată și unde nu ar trebui să se facă ucenici pentru El. Agențiile de misiune din prima linie, precum Misiunile Globale de Frontieră și Proiectul Iosua, estimează că există aproximativ 17.446 de grupuri etnice în întreaga lume, peste 7.400 dintre ele fiind considerate neatinse de Evanghelie. Cu alte cuvinte, 42% din grupurile etnice din lume nu au comunități indigene de creștini capabile să predice Evanghelia fără ajutor extern. Aproximativ 95% din grupurile etnice cel mai puțin abordate se găsesc în Fereastra 10/40, o zonă ocupată în cea mai mare parte de populații tribale, de hinduși, de musulmani, budiști și oameni nereligioși. Unele dintre aceste grupuri etnice au acces limitat la Evanghelie sau nu au deloc. Oameni la care nu a ajuns încă Evanghelia există și în națiunile occidentale, din cauza impactului tot mai mare al secularismului.

Comentariu

Pavel: un misionar care s-a adaptat

Studiul din această săptămână ne prezintă mărturia pe care o avem de dat oamenilor care nu au nimic sau foarte puțin în comun cu creștinii, cu convingerile și valorile creștine. Oameni cu diferite origini etnice și cu diferite apartenențe religioase trăiesc împreună și iau parte la viața publică. Datorită setului lor unic de perspective asupra lumii, acești oameni au nevoi spirituale și aspirații diferite. În această lume multi-religioasă suntem chemați să ne împărtășim credința și să facem ucenici pentru Hristos. La prima vedere, această sarcină este intimidantă. Este nevoie să ieșim din zona noastră religioasă de confort, cu jargoa-nele și codurile noastre, și să ne reevaluăm atitudinile (stereotipurile și prejudecățile) față de oamenii cu perspective diferite de ale noastre, după care să învățăm noi abordări de evanghelizare. Și de parcă nu ar fi fost suficiente toate acestea, mulți necreștini nu privesc creștinismul cu

ochi buni. Din fericire, avem în Biblie precedente de eforturi misionare prin care li s-a dus Vestea Bună unor astfel de oameni.

După convertirea lui la creștinism, Pavel a demonstrat un angajament neobosit pentru răspândirea Evangheliei tuturor popoarelor. Dar Pavel și-a abordat ascultătorii în moduri diferite, ținând cont dacă aceștia erau evrei sau neevrei. Comparând ceea ce le-a spus evreilor într-o sinagogă din Antiohia (Faptele 13:13-43) cu prezentarea Evangheliei unui public alcătuit din neevrei la Areopagul din Atena (Faptele 17:16-33), vedem că Pavel a demonstrat o mare receptivitate la situația în care se afla, precum și la publicul pe care îl avea. În Antiohia, Pavel citează Scriptura pentru a demonstra că profețiile din Vechiul Testament își găsesc împlinirea în Isus. În Atena, Pavel începe nu cu o serie de pasaje biblice, ci cu ceea ce publicul lui alcătuit din neamuri cunoștea cel mai bine: altarul închinat dumnezeului necunoscut și cuvintele propriilor poeți. Pavel folosește lucrurile cunoscute de ascultătorii Lui pentru a vorbi despre „Domnul cerului și al pământului” care a creat totul. Fără să încurajeze credințele atenienilor, Pavel îi laudă că sunt religioși. S-ar putea ca prin această declarație pozitivă despre publicul lui să fi căutat să îi capteze interesul pentru restul prezentării sale. Deși era profund tulburat de multitudinea idolilor lor, Pavel era reținut în comportament. Orice manifestare a mâniei sau acuzațiile aduse acestor oameni care nu cunoșteau sub nicio formă revelația specială a lui Dumnezeu i-ar fi răpit șansa specială de a le prezenta Evanghelia. Este important să observăm că receptivitatea lui Pavel la situațiile de viață ale atenienilor nu l-a împiedicat să îi cheme la pocăință.

Ideea de mai sus este cel mai bine ilustrată de rezultatele cercetării lui Mark Allan Powell, publicate în 2004, cu privire la impactul realităților din viața zilnică asupra citirii și interpretării Scripturii (vezi Allan Powell, „The Forgotten Famine: Personal Responsibility in Luke’s Parable of the «Prodigal Son»”, în *Literary Encounters with the Reign of God*, 2004). În prima fază a acestei cercetări, Powell a observat două grupe de studenți la seminar, unul din Statele Unite și celălalt din Sankt Petersburg, Rusia. Experimentul consta în a le cere studenților să citească istoria fiului risipitor din Luca 15:11-32, să își închidă Bibliile și apoi să o relateze din memorie, cu cât mai multă acuratețe. Powell a descoperit două diferențe majore în relatarea orală a acestei parabole. Pe de o parte, numai 6% dintre studenții americani și-au amintit de foamea menționată în versetul 14, în timp ce 84% dintre studenții din St. Petersburg au menționat-o. Pe de altă parte, 100% din studenții

americani au accentuat risipirea averii de către fiul risipitor, în vreme ce numai 34% dintre studenții ruși și-au amintit acest detaliu. Pentru studenții americani, foametea pare să fie un detaliu suplimentar care nu adaugă nimic fundamental la poveste. Pentru că nu aveau nicio amintire recentă cu vreo foamete, toți au accentuat risipirea averii drept un comportament iresponsabil. Dar, pentru studenții ruși, care au conviețuit și interacționat cu un număr de supraviețuitori ai asediului de 900 de zile al armatei naziste asupra orașului St. Petersburg, în 1941, ce a atras o foamete ce a ucis până la 670.000 de oameni, foametea a fost un detaliu semnificativ, care a contribuit la desfășurarea acțiunii. Acest experiment este o bună ilustrare a nevoii de a ne adapta mesajul la publicul pe care îl avem, atât ca stil, cât și conținut, la fel cum a făcut Pavel cu atenienii.

Nevoia de inovație în practica misionară

Pe lângă contemporanii săi, Pavel era neconvențional în abordarea misiunii, mai ales în Atena. Ar putea fi descris chiar ca avangardist în privința maleabilității și adaptabilității în lucrare. În zilele noastre este nevoie disperată de calitățile lui misionare. Areopagul modern există în diferite părți și forme, în multe centre urbane. Ar putea fi piața unui oraș, un parc, un colț de stradă, un centru comercial, amfiteatrul unei universități sau o cafenea. Biserica are nevoie de membri cu daruri, talente, personalitate și creativitate corespunzătoare, care să fie înzestrați și trimiși în misiune în astfel de centre. Atât membrilor care sunt pregătiți să intre în sfere netradiționale, cât și necreștinilor interesați, ar trebui să li se încredințeze libertatea de a explora moduri noi de împărtășire a Evangheliei, chiar dacă aceste moduri par a fi la început ne-ortodoxe, adică nereglementare.

Cerința adresată de Dumnezeu lui Avraam de a-l jertfi pe Isaac, fiul prin care Dumnezeu a promis să îl facă tatăl multor popoare, era neconvențională (Geneza 22). Răspunsul lui Elisei, „Du-te în pace!”, adresat lui Naaman, după ce acesta îi adresase două cerințe ciudate (2 Împărați 5), era un lucru cel puțin tulburător (vezi studiul de săptămâna anterioară). Că Dumnezeu i-a spus lui Isaia să umble dezbrăcat pe străzile cetății, vreme de trei ani, proclamând un mesaj cu privire la soarta aliaților lui Iuda, este iarăși un lucru foarte bizar (Isaia 20:2-4). Gândește-te la stânjeneala pe care trebuie să o fi simțit Mica atunci când Dumnezeu i-a cerut nu numai să umble dezbrăcat, ci să urle ca șacalul

și să geamă ca struțul (Mica 1:8)! În lumina acestor precedente biblice, „atunci când este citită în contextul ei, Biblia oferă multe declarații și exemple care arată că Dumnezeu aprobă metodele de misiune care sunt opuse practicilor cu care ne simțim în largul nostru. Lecturarea amplă și textele clare ale Bibliei [...] sugerează că Dumnezeu este mai deschis și mai creativ decât suntem noi. Dacă așa stau lucrurile, nu ar trebui să ne grăbim să condamnăm ceea ce este dificil sau incomod” (Jon Paulien, *The Unpredictable God: Creative Mission and the Biblical Testimony*”, în *A Man of Passionate Reflection*, Bruce L. Bauer (ed.), 2011, p. 85).

În loc să continuăm să arăm câmpurile misionare prin metode tradiționale, trebuie să fim flexibili, inventivi și deschiși la minte cu privire la abordări noi și chiar nefamiliare care vizează misiunea lui Dumnezeu. Misiunea se trage de la Dumnezeu și rămâne a Lui. Prin urmare, trebuie să fim dependenți de El. Cum a făcut regele Iosafat, să ne întoarcem întotdeauna la Dumnezeu, spunând: „Nu știm ce să facem, dar ochii noștri sunt îndreptați spre Tine” (2 Cronici 20:12). Dacă suntem sinceri, Dumnezeu ne va descoperi voia Sa. Poate calea Lui nu ni se va părea una convențională, la fel cum Iosafat a fost instruit să își trimită armata la război cu cântece. Dar un lucru este sigur: faptul de a face misiune și lucrare în modul lui Dumnezeu și cu puterea Lui va duce la împlinirea scopurilor Lui salvatoare de a evangheliza toate segmentele societății.

Aplicație

Toți oamenii sunt influențați și limitați de supozițiile culturii lor și de perspectivele lor asupra lumii. Acest fapt important ar trebui luat în considerare atunci când prezentăm Evanghelia. Lucrarea lui Pavel ne oferă un bun exemplu de abordare a celor care nu sunt creștini. Mai jos sunt câteva principii de bază importante pentru lucrarea noastră în beneficiul celor care nu au fost expuși la Evanghelie:

- Cultura oamenilor, cu ipotezele ei adânc înrădăcinate în perspectiva lor asupra lumii, este singurul cadru de referință pe care îl au. Nu putem confrunța oamenii cu lucruri care sunt în afara cadrului lor de referință și să ne așteptăm să răspundă pozitiv. Prin urmare, este esențial să ținem întotdeauna cont de realitățile zilnice ale oamenilor în fața cărora dăm mărturie.
- Trebuie să acționăm cu rețineră și cu respect în atitudinea noastră față de necreștini. Putem dobândi perspective importante despre

necreștini dacă le studiem sistemele de convingeri și vorbim cu ei pentru a găsi idei comune ce pot fi folosite ca puncte de legătură pentru prezentarea Evangheliei.

- Ar trebui să ne concentrăm în același timp și pe nevoile și aspirațiile publicului nostru și să arătăm cum răspunde Hristos la acestea. Nu ar trebui să ne lăsăm propriile perspective culturale să stea în calea modului în care Dumnezeu vrea să Se prezinte necreștinilor prin noi. Este important ca, în prezentarea Evangheliei, să nu presupunem că publicul nostru știe ceea ce știm noi despre Dumnezeu, că pune preț pe valori pe care punem noi preț, că înțelege conceptul de păcat la fel ca noi și că se consideră niște oameni vinovați care au nevoie de iertarea lui Dumnezeu.
- În cele din urmă, trebuie să avem grijă să nu ne diluăm mesajul în procesul de a-l adapta publicului nostru. Evanghelia este menită să conteste aspecte ale tuturor perspectivelor asupra lumii care nu sunt în acord cu Scriptura.

Misiunea în beneficiul celor greu de abordat (II)

Sabat după-amiază

De memorat: „Atunci, Isus i-a zis: «O, femeie, mare este _____ ta! Facă-ți-se cum _____.» Și fiica ei _____ chiar în _____ acela” (Matei 15:28).

De la bun început, Dumnezeu iubitor și-a căutat copiii pierduți (Geneza 3:9) și până în zilele noastre același Dumnezeu iubitor încă este în căutarea celor pierduți (vezi Apocalipsa 14:6-12), inclusiv a celor pierduți din orașe. În 2018, Organizația Națiunilor Unite a publicat descoperiri recente care spun că 55 la sută din populația planetei locuiește în zone urbane, iar acest procent va ajunge la 68 la sută până în anul 2050 (dacă vom ajunge până acolo). Nu avem de ales. Trebuie să dăm mărturie pentru cei din orașe.

Cu toate acestea, mulți din poporul lui Dumnezeu acționează ca Iona când a fost chemat să dea mărturie în Ninive: din cine știe ce motiv, fug de această sarcină. „Și tot ce a fost scris mai înainte a fost scris pentru învățătura noastră, pentru ca, prin răbdarea și prin mângâierea pe care o dau Scripturile, să avem nădejde” (Romani 15:4). Acest fapt e valabil și în dreptul a ceea ce s-a scris despre Iona.

Când S-a aflat pe pământ, Isus a lucrat nu numai în beneficiul celor din cetățile lui Israel, ci și al celor din regiunile străine; adică, pentru cei din afara națiunii evreiești și a poporului ales.

În această săptămână vom studia pasajul biblic despre misiunea lui Hristos în Tir și Sidon și vom extrage lecții pe care să le aplicăm în viața noastră din prezent.

Citim că Isus Și-a luat ucenicii din Ghenezaret (Matei 14:34) și „S-a dus în părțile Tirului și ale Sidonului” (Matei 15:21). De ce i-a luat din Galileea pentru a-i duce în acele locuri păgâne? El Și-a dus ucenicii în acele regiuni străine ca ei să poată învăța, la fața locului, ce nu puteau învăța la fel de ușor în Galileea. El voia să Își învețe ucenicii lecții în vederea pregătirii lor pentru a se duce la toate categoriile de populații, inclusiv cele urbane.

1 Citește Judecătorii 3:1-6; 1 Împărați 5:1-12; 11:1-6. Cum ne ajută aceste texte să înțelegem câteva detalii despre aceste cetăți?

În Judecătorii 3:1-6 vedem că aceste popoare antice au fost folosite de Dumnezeu pentru a testa credința israeliților. Din nefericire, poporul lui Dumnezeu a picat și acel test, cel puțin în acest caz: „Au luat de neveste pe fetele lor și au dat de neveste fiilor lor pe fetele lor și au slujit dumnezeilor lor” (Judecătorii 3:6). Prin urmare, chiar de la început, aceste popoare au fost o piatră de poticnire pentru Israel.

În 1 Împărați 5:1-11, putem vedea relația apropiată dintre sidonieni și evrei. Deși la un anumit nivel legăturile economice erau reciproc avantajoase, fără îndoială că evreii tot au fost influențați negativ de păgânismul și idolatria partenerilor lor de comerț.

Din 1 Împărați 11:1-6 aflăm cât de dăunătoare a devenit acea influență în cele din urmă – regele Solomon s-a căsătorit cu prințese sidoniene, care l-au dus în rătăcire: „Solomon s-a dus după Astarteea, zeița sidonienilor, și după Milcom, urâciunea amoniților” (1 Împărați 11:5).

În ciuda îndelungatei istorii de politeism și idolatrie din acele locuri, care au influențat negativ poporul ales, Isus tot Și-a dus ucenicii în acele ținuturi. În acest mod, El i-a inițiat în lucrarea urbană interculturală, punându-le la încercare prejudecățile și bigotismul și oferind urmașilor Săi un model de lucrare urbană holistică pentru toate culturile și naționalitățile.

Advenștii misionari din zonele urbane se confruntă cu multe dificultăți, printre acestea numărându-se aspecte legate de sănătate și de mediu. Altele sunt costurile mari de trai, rasismul, bigotismul, naționalismul și limitarea libertății religioase și de exprimare. Dar, în ciuda acestor obstacole, trebuie să lucrăm în beneficiul locuitorilor din orașe.

Ce poți face pentru a-i ajuta pe cei implicați în lucrarea urbană?

În ciuda provocărilor, externe și interne, Isus ne adresează cu bună-tate chemarea de a lucra pentru El în orașe.

- 2 Citește Matei 9:35-38. Ce ne învață acest pasaj despre lucrarea pentru mulțimile de oameni, indiferent unde le găsim?**

Domnului Isus I s-a făcut milă de „gloate”, așa cum sunt și cele care se găsesc în orașe. În Luca 19:41 Isus apare plângând pentru Ierusalim. S-ar putea să nu înțelegem profunzimea iubirii Lui, inclusiv pentru masele de anonimi care trăiesc în orașe. De aceea, în Matei 9:38, Isus ne spune să ne rugăm, pentru ca motivele și inimile noastre să fie ca ale Lui.

- 3 Citește Matei 4:23-25. Când Isus și-a început lucrarea, din ce zone provenea publicul Lui?**

În Matei 4:25, mulțimile care îl urmau pe Isus veneau din Galileea; din cele zece orașe-stat din Decapolis, la est; din Ierusalim și din Iudeea, la sud. În afară de Samaria, ce regiune lipsea? Regiunea de coastă a Tirului și Sidonului, parte din Fenicia, de-a lungul Mării Mediterane, precum și nord-vestul Galileei. Vedem acum de ce a mers Isus în această zonă. Această excursie în regiunea Tirului și Sidonului a fost una dintre călătoriile misionare interculturale ale lui Isus.

„După confruntarea cu fariseii, Isus s-a retras din Capernaum și, străbătând Galileea, a mers către ținutul muntos de la hotarele Feniciei. Privind spre vest, putea vedea întinzându-se în câmpia de la poale vechile orașe Tir și Sidon, cu templele lor păgâne, palatele lor mărețe și târgurile și porturile lor pline de corăbii” (Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii/Viața lui Isus*, p. 399).

Ce simțăminte de misiune te încearcă atunci când privești semnele civilizației moderne, cultura și piețele ei? Din ce motiv au nevoie oamenii de Isus Hristos?

Cercetătorii Bibliei cred că Evanghelia după Matei fusese scrisă în mod special pentru evrei și că Marcu a scris avându-i în mod special în minte pe neevrei.

4 Citește Matei 15:22-28 și Marcu 7:24-30. Ce diferențe observi la descrierea femeii?

Observăm cum Matei o descrie pe această mamă folosindu-se de naționalitatea sau de etnia ei. Era canaaneancă. Marcu este condus de Duhul Sfânt să folosească și alți termeni pentru a o descrie pe această mamă, „grecoaică”, apoi oferă informații suplimentare: „de obârșie siro-feniciană”, adică o siriancă din Fenicia – singura dată când se folosește acest termen în Biblie.

Gândește-te ce impact e posibil să fi avut această situație din Matei 15 asupra ascultătorilor inițiali, date fiind perspectiva lor asupra lumii și trecutul lor. Publicul lui Matei avea să vadă în această mamă o păgână demnă de dispreț – fapt cauzat de interacțiunea poporului evreu cu locuitorii din Canaan, niște închinători la idoli ale căror rele practici fuseseră vreme îndelungată o piatră de poticnire pentru națiunea lor. Nici măcar ucenicii lui Hristos nu au luat în considerare posibilitatea ca această femeie să aibă credință și să fie parte din împărăția lui Dumnezeu.

În Marcu 7, publicul lui Marcu, alcătuit mai ales din neevrei, avea să aibă o reacție diferită de cea a publicului lui Matei. Neevreei nu avuseseră aceleași experiențe cu locuitorii din Canaan. În schimb, ei se puteau identifica cu această femeie, „o grecoaică de obârșie siro-feniciană”. Isus o vindecase pe una de-a lor. Cei dintre neamuri o puteau privi pe această femeie ca o mamă dragă care era îngrijorată cu privire la soarta fetiței ei și voia ca Învățătorul să o vindece, indiferent de etnia și naționalitatea ei.

„Hristos n-a răspuns imediat la cererea femeii. El s-a raportat la această reprezentantă a unui popor disprețuit așa cum s-ar fi raportat un evreu. Prin aceasta urmărea ca ucenicii să fie impresionați de purtarea rece și fără inimă pe care ar fi manifestat-o iudeii față de un asemenea caz și de felul milostiv în care El voia ca ei să trateze asemenea dureri, dovedit de El mai târziu, când i-a împlinit acesteia cererea” (Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii/Viața lui Iisus*, p. 400).

Citește 1 Ioan 2:2. Cât de mult simți că suntem toți la fel înaintea lui Dumnezeu?

Ce îi împiedica pe oamenii din vremea lui Hristos să ducă speranța lui Mesia în orașe străine precum Tirul și Sidonul? Naționalismul, mândria și prejudecata împiedicau poporul lui Dumnezeu să vadă oportunitățile de a-i observa pe cei de aproape și care tânjeau după speranța prezisă de profețiile primei veniri a lui Isus. Astăzi, în orașe, sunt multe categorii de persoane cărora Isus Hristos vrea ca poporul Său să le împărtășească „fericita nădejde” privind a doua Sa venire (Tit 2:13). Și întocmai cum naționalitatea acestora nu a fost o piedică pentru Domnul Isus, nici pentru noi nu ar trebui să fie.

5 Citește Faptele 10:9-16,28,34,35. Cum ai rezuma lecția pe care Duhul Sfânt ne-o transmite aici?

Dumnezeu a folosit această viziune pentru a contesta mândria religioasă și bigotismul lui Petru în ceea ce îi privea pe neevrei. În cele din urmă, Petru a înțeles acest adevăr: „Atunci, Petru a început să vorbească și a zis: «În adevăr, văd că Dumnezeu nu este părtinitor, ci că, în orice neam, cine se teme de El și lucrează neprihănire este primit de El»” (Faptele 10:34,35).

Cu această idee în minte, să medităm la episodul biblic analizat și să găsim lecții din Tir și Sidon. Să ne uităm din nou la interacțiunea dintre Isus și această mamă. Ce lecții, conținute și în viziunea lui Petru, au învățat ucenicii în urma acestei călătorii? Cum putem aplica aceste lucruri la viața noastră din prezent și la chemarea lui Hristos din zilele finale de a lucra în beneficiul orașelor? Ce prejudecăți ne împiedică să vedem nevoile oamenilor de la oraș? Ce oportunități ne-a oferit Dumnezeu în orașe – de a ne amplifica înțelegerea asupra lucrării misionare și de a ne pune la zid, cu blândețe, fanatismul religios, naționalismul și mândria noastră spirituală?

Isus i-a învățat cu răbdare pe ucenicii Săi, care nu înțelegeau încă pe deplin că marele plan de mântuire al lui Dumnezeu era dedicat întregii familii omenești, nu doar unei națiuni sau unei categorii etnice rurale. Duhul Sfânt ne poate ajuta să ne învingem prejudecățile și preferințele pentru a ne duce la bun sfârșit lucrarea misionară în orașe.

Citește Galateni 2:11-13. Ce ar trebui să învățăm de aici cu privire la cât de greu ne putem debarasa de prejudecățile care ne-au fost imprimate încă din copilărie?

În Luca 18:8, Isus pune această întrebare la sfârșitul uneia dintre parabolele Sale: „Când va veni Fiul omului, va găsi El credință pe pământ?” Ca ucenici ai lui Hristos din prezent, trebuie să știm ce caută Domnul. În această istorisire putem vedea că Isus caută credința care strălucește chiar și în mijlocul întunericului.

6 Citește Matei 8:10,13; 9:2; 20:29-34; Marcu 2:5; 10:46-52 și Luca 18:35-43. În aceste pasaje, despre cine spune Isus că are/au credință?

Această listă include oameni cu o credință care a strălucit chiar și în întunecatele orașe. În Capernaum, Isus evidențiază câțiva oameni cu credință. În Matei 8:10,13 vedem un centurion păgân care fusese convertit și avea acum o mare credință. Întâlnim patru prieteni plini de credință care au desfăcut acoperișul pentru a-și aduce prietenul paralizat la Isus (Matei 9:2; Marcu 2:5). În Marcu 10 îl întâlnim pe Bartimeu, care fusese orb și a cărui credință strălucea cu putere în Ierihon.

În același timp, ne-am aștepta ca în poporul lui Dumnezeu să fie o mare credință. Cu toate acestea, chiar și în localitatea natală a lui Isus, Nazaret, puțină credință – sau chiar necredința totală – a fost factorul care a limitat lucrarea lui Hristos. Aflat între ucenici, Isus Se adresează de câteva ori celor din Israel: „Puțin credincioșilor!” (Matei 6:30; 8:26; 14:31; 16:8). Iar în Matei 17:17, Isus exclamă: „O, neam necredincios și pornit la rău!”

O lecție pe care o putem aplica la zilele noastre este următoarea: credința se găsește în locuri neașteptate – în orașe, printre străini, necreștini și oameni cu diverse religii. În umilință, trebuie să mergem în orașe așa cum a făcut Isus, căutându-i pe cei care, atunci când li se prezintă adevărul, vor răspunde cu o credință mântuitoare în Isus. Fără îndoială acești oameni există.

Implică-te!

Deschide-ți inima în rugăciune pentru a primi o credință mai mare prin care să îți împărtășești iubirea pentru cei de aproape și de departe.

Implică-te și mai mult!

Cum ai ajuns să-L cunoști pe Isus și soliile prețioase ale celor trei îngeri? Enumeră trei binecuvântări spirituale de care te-ai bucurat pentru că L-ai avut pe Isus în viața ta. Formulează-le într-un mesaj și, în timp ce te rogi, trimite-l unei persoane care are nevoie de el.

Vineri, 15 decembrie

„Printre cei pe care iudeii îi numeau păgâni erau și oameni care înțelegeau mai bine decât învățătorii lui Israel profețiile biblice cu privire la Mesia. Erau unii care sperau în venirea Sa ca eliberator de sub robia păcatului. Filozofii se străduiau să pătrundă tainele din sistemul iudaic. Dar bigotismul iudeilor împiedica răspândirea luminii” (Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii/Viața lui Isus*, p. 33).

„Domnul Isus, Mântuitorul atotputernic, a murit pentru aceste suflete. El le poate scoate din indiferența lor, le poate trezi compasiunea, le poate înmuia inima, le poate dezvălui sufletelor lor frumusețea și puterea adevărului. Maestrul lucrător este Dumnezeu, nu un om limitat; cu toate acestea, El îi cheamă pe oameni să fie agenți prin care El să le transmită lumina celor aflați în întuneric. Dumnezeu are comori în toate bisericile și nu este treaba noastră să aducem acuzații zdrobitoare celor care se declară religioși, ci în smerenie și iubire să le prezentăm tuturor adevărul așa cum se manifestă în Isus. Dacă oamenii vor vedea evlavie și devotament și vor privi un caracter asemenea lui Hristos, vor fi atrași la adevăr [...]. Aceștia trebuie să Îl înalțe pe Isus, Răscumpărătorul lumii; să prezinte cuvântul vieții” (Ellen G. White, în *The Advent Review and Sabbath Herald*, 7 ianuarie 1893).

Studiu zilnic: Isaia 10 – 16; Ellen G. White, *Divina vindecare*, capitolul „Ajutor pentru cei ispitiți”.

1. Unde va trimite Dumnezeu oștirilor ofilirea?

---

2. Cu cine va locui lupul și ai cui pui se vor culca împreună?

---

3. De unde aveau să scoată apă cu bucurie israeliții?

---

4. De ce și unde avea să fie un culcuș de arici?

---

5. Ce este întotdeauna umilitor?

Material pentru instructori

Privire generală

Deși Evanghelia după Matei a fost scrisă în mod special pentru un public evreiesc, prezența neamurilor – a neevreilor – în apropierea lui Isus este o temă constantă în această narațiune, uneori pusă în contrast cu devoțiunea evreilor. De exemplu, în timp ce magii (astrologii persani) au făcut cale lungă pentru a-L onora pe adevăratul Rege al lui Israel, preoții cei mai de seamă și scribii (înțelepții lui Irod) nu au făcut niciun efort în acest sens. Credința unui centurion este lăudată de Isus drept mai mare decât cea a israeliților (Matei 8:10). Plutonul de execuție a lui Isus, alcătuit din neevrei, este primul care mărturisește, după crucificarea Lui, faptul că Isus este Fiul lui Dumnezeu (Matei 27:54). În acest mod deosebit, Matei evidențiază trei lucruri: **(1)** planul de răscumpărare al lui Dumnezeu a inclus dintotdeauna toate națiunile de pe pământ; **(2)** neamurile nu sunt nepăsătoare față de lucrarea Duhului Sfânt și **(3)** a lăsa deoparte prejudecățile etnice, culturale și religioase pentru a-i iubi și a le sluji altora, așa cum a făcut Isus, este o condiție necesară pentru o misiune interculturală eficientă. Prin urmare, pe lângă faptul că este o chemare la misiune globală, Evanghelia după Matei este și un mesaj de împăcare etnică în Hristos.

Ceilalți scriitori ai evangheliilor evidențiază, la rândul lor, interacțiuni notabile între Isus și neamuri: El Și-a extins misiunea în regiunea neevreiască Gadara (Marcu 5:1), a vindecat robul unui centurion roman (Luca 7:1-10) și a acordat atenție unei cetăți samaritene (Ioan 4). Interacțiunile lui Isus cu străinii au transmis ideea că împărăția lui Dumnezeu este pentru toate popoarele, iudei și neamuri deopotrivă. Isus a demonstrat în moduri practice că Dumnezeu a căutat dintotdeauna să Își extindă iubirea și iertarea asupra tuturor popoarelor.

Comentariu

Preocuparea misionară a lui Dumnezeu pentru neevrei, în Vechiul Testament

Dumnezeu a dorit dintotdeauna o relație de legământ cu toate societățile umane. El a urmărit nu numai salvarea israeliților, ci, prin Avraam, Dumnezeu a vrut ca harul Lui răscumpărător să ajungă la fiecare popor (Geneza 12:1-3). Chemarea lui Avraam de a fi o binecuvân-

tare pentru toate familiile pământului indică în mod clar că includerea acestora în planul lui Dumnezeu de salvare nu a fost un gând ulterior. Cu alte cuvinte, dorința lui Dumnezeu ca toate grupurile etnice să aibă parte de mântuirea Lui nu a fost planul B. Secole mai târziu după chemarea lui Avraam, urmașii biologici ai lui Avraam (Israel) au primit de la Dumnezeu aceeași chemare de a fi un popor de preoți pentru toate popoarele (Exodul 19:6). De multe ori Dumnezeu i-a amintit poporului Israel că a fost ales nu pentru că era cel mai mare dintre popoare (de exemplu, în Deuteronomul 7), ci pentru că Dumnezeu l-a iubit. Israel a fost ales să fie mijlocul prin care celelalte națiuni aveau să Îl cunoască pe Dumnezeu și să I se închine. Israel trebuia să fie o lumină pentru restul popoarelor. În Ieremia 2:3, se face referire la Israel ca la cele dintâi roade ale secerișului lui Dumnezeu, însemnând că era un seceriș mai mare în afara lui Israel. Încă de când l-a chemat pe Avraam să fie purtătorul stindardului Său, planul lui Dumnezeu a fost să ducă mântuirea atât evreilor, cât și neevreilor. Prin urmare, Israel ca națiune a fost ales nu în direcția excluderii oricărei alte națiuni. Vechiul Testament este plin de relatări despre oameni dintre neamuri care L-au primit pe Dumnezeul lui Israel ca Dumnezeu personal. Printre aceștia se numără: Rahav, Rut, hititul Urie și împărăteasa din Seba.

Deși l-a ales pe Israel ca popor pentru a fi reprezentantul Lui, Dumnezeu nu a lăsat doar în seama lui Israel intermedierea planului Său de răscumpărare. În multe alte moduri, Dumnezeu S-a descoperit fără încetare oamenilor din alte popoare. Ellen G. White face următoarea observație importantă: „În afara națiunii iudaice au existat oameni care au prevestit ivirea unui învățător dumnezeiesc. Oamenii aceștia cercetau adevărul și lor le-a fost împărtășit Duhul Inspirației. Unul după altul, ca stelele pe cerul întunecat, se ridicaseră învățători de acest fel. Cuvintele lor profetice aprinseseră speranța în inima miilor de oameni dintre neamuri” (*Hristos, Lumina lumii/Viața lui Iisus*, p. 33).

Melhisedec, un rege-preot canaanit, este un astfel de neisraelit căruia Dumnezeu i S-a descoperit fără a Se folosi de alți oameni. Melhisedec era preot al Celui Preaînalt (El Elyon). Relatarea întâlnirii lui Melhisedec cu Avraam, din Geneza 14:14-24, este încărcată de lecții. În trei moduri Îl identifică Avraam pe Dumnezeul Său, pe Iahve, cu El Elyon. **În primul rând**, el unește cele două nume divine – Iahve și El Elyon – într-un gest care sugerează că fac trimitere la același Dumnezeu (Geneza 14:22). **În al doilea rând**, Avraam folosește în dreptul lui Iahve descrierea făcută de Melhisedec lui El Elyon: „Ziditorul cerului și al pământului” (Geneza

14:22). **În al treilea rând**, faptul că Avraam a acceptat binecuvântările de la Melhisedec și că i-a dat zecime acestui preot canaanit denotă că Avraam a legitimizat preoția lui Melhisedec (Geneza 14:19,20). Dumnezeu îl alesese pe Melhisedec „să fie reprezentantul Lui printre popoarele din vremea aceea, deși acesta făcea parte din comunitatea canaanită” (Jacques B. Doukhan, *Genesis*, 2016, p. 214).

Este important de notat că demersurile misionare neobosite ale lui Dumnezeu, făcute în diferite moduri pentru faptele Sale, nu fac ca implicarea credincioșilor în misiune să fie irelevantă. Matei 28:18-20 și 1 Petru 2:9 indică faptul că facerea de ucenici pentru Hristos este rațiunea fundamentală a existenței noastre atât ca biserică, cât și ca indivizi credincioși. Este un privilegiu să fim colaboratori cu Dumnezeu la ceea ce El ar putea realiza foarte bine fără participarea noastră. De asemenea, faptul că știm că Dumnezeu merge înaintea noastră, pregătind terenul pentru plantarea seminței Evangheliei, este un alt stimulente pentru a accepta privilegiul de a face parte din echipa Sa, pe care ni-l oferă în bunătatea Sa.

Preocuparea misionară a lui Dumnezeu pentru neevrei, în Noul Testament

După cum am notat anterior, deși cea mai mare parte din lucrarea publică a lui Isus s-a desfășurat pe teritoriul iudaic, este remarcabil numărul întâlnirilor Lui personale cu cei dintre neamuri. Isus merge până într-acolo încât declară că are alte oi în afara comunității iudaice (Ioan 10:16). Din viața și lucrarea lui Isus și din sarcina dată ucenicilor Săi de a face ucenici din toate neamurile (Matei 28:18-20; Faptele 1:8), primii creștini au înțeles treptat că promisiunea legământului lui Dumnezeu – aceea de a-i primi ca moștenitori ai Săi nu numai pe urmașii lui Avraam, ci pe oamenii din toate celelalte națiuni – avea să fie pusă în aplicare prin mărturia bisericii. Odată cu convertirea lui Corneliu și a familiei lui (Faptele 10), ceva nou a intrat în viața comunității creștine aflate în curs de formare. Acest eveniment și îndelungata deliberare care a urmat cu privire la semnificația acestui lucru nou pe care îl făcea Dumnezeu (Faptele 15) au convins biserica primară că primirea neevreilor în comunitatea de credincioși, ca beneficiari deplini ai lucrării răscumpărătoare a lui Dumnezeu în Hristos, era rânduită de Dumnezeu. Prin urmare, primii creștini nu puteau face nimic pentru a invalida această hotărâre divină. În schimb, acum era responsabilitatea lor să nu treacă pe nimeni cu vederea când răspândeau Evanghelia.

În calitate de comunitate incluzivă a lui Dumnezeu, chemată dintre toate popoarele să constituie o singură entitate spirituală (1 Petru 2:9), biserica a fost formată, înzestrată de Duhul Sfânt și însărcinată să îndeplinească îndatorirea misionară de a fi lumină pentru întreaga lume, lucru pe care Israel ca popor nu reușise să îl facă. Prin urmare, 1 Petru 2:9 arată clar că întreaga comunitate creștină este moștenirea specială a lui Dumnezeu din toate popoarele de pe pământ. Acest verset combină afirmarea identității credincioșilor ca popor ales și sfânt al legământului cu responsabilitatea lor de a proclama faptele minunate ale lui Dumnezeu tuturor celor care nu și-au predat încă viața stăpânirii lui Isus Hristos.

Convins de misiunea sa de apostol pentru neamuri (Romani 11:13; 15:16; Galateni 2:7) și încurajat de acțiunile Conciliului de la Ierusalim (Faptele 15), Pavel le-a dedicat neevreilor cea mai mare parte a lucrării sale. Devotamentul lui total pentru această misiune a propulsat Evanghelia în afara granițelor naționale. Scopul lui Dumnezeu cu trimiteră lui Pavel la neamurile neevangelizate a fost acela de a arăta că oferta Lui de salvare era pentru toți oamenii.

Aplicație

Conștienți de intenția lui Dumnezeu ca fiecare grup etnic să aibă parte de mântuirea Lui, suntem chemați să acceptăm misiunea Lui. La fel cum Israel, ca popor, a fost însărcinat să fie o lumină pentru neamuri, noi, în calitate de creștini – sau Israel spiritual – suntem de asemenea instruiți să fim ambasadori ai lui Dumnezeu pentru oamenii care nu L-au acceptat încă pe Isus ca Domn și Mântuitor (Matei 28:18-20; 2 Corinteni 5:20). În mod clar, ucenicii lui Isus au o obligație față de cei neevangelizați. Vestea bună este că nu trebuie să mergem neapărat la marginile pământului pentru a-i găsi pe cei neabordați încă. În fiecare context al vieții găsim oameni care nu au răspuns încă chemării Evangheliei. S-ar putea ca aceștia să fie vecinii, colegii, clienții, pacienții sau elevii noștri. S-ar putea să îi întâlnim ca imigranți, ca refugiați, ca studenți internaționali, ca diplomați sau ca oameni de afaceri în multinaționale. Oricare ar fi proveniența socială, culturală și religioasă a oamenilor neevangelizați pe care îi întâlnim și cărora le slujim, trebuie să recunoaștem că nu putem sluji eficient niciunei categorii de oameni fără a ne debarasa mai întâi de stereotipuri, de prejudecăți și de discriminare în ceea ce îi privește. Prin urmare, trebuie să ne rugăm ca Dumnezeu să ne elibereze de oricare astfel de prejudecăți.

Estera și Mardoheu

Sabat după-amiază

De memorat: „Te pun să fii _____, ca să duci _____ până la _____ pământului” (Isaia 49:6).

Una dintre cele mai impresionante relatări din Biblie, o relatare despre „misiunea interculturală”, se poate găsi în cartea Estera. De-a lungul secolelor s-au scris multe despre această carte și până astăzi mulți evrei țin sărbătoarea Purim, pe baza textelor din Estera 9:26-31.

Estera și vărul ei Mardoheu erau evrei care locuiau în capitala Imperiului Persan, Susa. Dintr-un oarecare motiv, spre deosebire de ceilalți evrei care se întorseseră în Iuda, ei, împreună cu alții, au rămas în țara prizonieratului lor.

Apoi, printr-o serie de providențe, Estera ajunge împărăteasă. „Împăratul a iubit pe Estera mai mult decât pe toate celelalte femei și ea a căpătat trecere și iubire înaintea lui mai mult decât toate celelalte fete. I-a pus cununa împărătească pe cap și a făcut-o împărăteasă în locul lui Vasti” (Estera 2:17).

Cu acest statut, Estera, chiar dacă oarecum reținută, a reușit să joace un rol major în istoria biblică. În modul său unic, acest fragment de istorie arată cum poporul lui Dumnezeu, chiar și printre străini, poate da mărturie despre adevăr.

Încearcă să citești cartea Estera pentru studiul din această săptămână.

Nu este niciodată ușor să fii expatriat, să fii nevoit să trăiești într-o țară străină. S-ar putea ca în zilele noastre să fie greu de înțeles cu ce s-au confruntat evreii, mai întâi sub stăpânirea babiloniană, apoi sub cea persană.

Foarte puțini dintre noi trăiesc într-o țară în care principiile credinței noastre adventiste să fie, într-o oarecare măsură, cuprinse în legile statului. Dar înainte de a fi deportați, evreii trăiseră în propria țară, unde principiile credinței lor erau încorporate în legile țării.

Pe de o parte, gândește-te cât de ușor era să îți fii credincios lui Dumnezeu în aceste condiții. La urma urmei, cu cât mai ușoară ar fi păzirea Sabatului în ziua a șaptea dacă, de fapt, păzirea Sabatului în ziua a șaptea ar fi prevăzută în legislația statului?

Pe de altă parte, istoria sacră ne-a arătat că oricare ar fi decretul țării, chiar dacă sunt favorabile credinței, devotamentul trebuie să izvorască din inimă, din interior, altfel păcatul, apostazia și ruina vor urma cu siguranță. „Domnul zice: «Când se apropie de Mine poporul acesta, Mă cinstește cu gura și cu buzele, dar inima lui este departe de Mine și frica pe care o are de Mine nu este decât o învățătură de datină omenească»” (Isaia 29:13).

În schimb, pe cei hotărâți să fie credincioși nici mediul cel mai nefavorabil nu îi poate împiedica să fie ascultători.

1 Citește Daniel 1:1-12; 3:1-12; 6:1-9. Deși unice într-o bună măsură, ce ne învață aceste situații despre dificultățile cu care se confruntă poporul lui Dumnezeu pentru că trăiește într-o cultură străină?

Indiferent cine suntem sau unde locuim, facem parte până peste cap dintr-un mediu care – într-o măsură sau alta, fie prin legi sau cultură, fie prin ambele – poate ridica mari piedici credinței și mărturiei noastre. Aceste relatări din Daniel, cu tot cu finalul lor invariabil fericit, transmit că până și în împrejurări dificile oamenii își pot rămâne credincioși lui Dumnezeu. Și dacă aceste episoade nu s-ar fi încheiat bine, acești oameni au acționat fără îndoială în mod corect.

Care sunt lucrurile pe care le are de înfruntat credința ta în cultura țării tale? Cum le răspunzi?

În cele din urmă, după căderea Babilonului și ridicarea Medo-Persiei, mulți iudei s-au întors pe meleagurile lor ancestrale. Însă nu toți. Unii au rămas acolo unde locuiseră vreme de o generație sau mai multe.

Având în minte aceste informații, avem un oarecare context pentru istoria Esterei. „Împăratul Ahașveros ședea atunci pe scaunul lui împăratesc la Susa, în capitală” (Estera 1:2). Aici se desfășoară narațiunea biblică, în Imperiul Persan sub acest împărat.

În capitolul 1, împărăteasa Vasti iese din grațiile împăratului, ceea ce îl face să caute o altă împărăteasă, care să o înlocuiască pe Vasti. În acest context intră în scenă Estera și vărul ei Mardoheu.

2 Citește Estera 2:1-9. Ce ne spun aceste versete despre situația lui Mardoheu și a Esterei?

Se pare că Mardoheu, un angajat imperial, stătea la poarta palatului și locuia în cetatea Susa, cu fiica lui adoptivă, care era și verișoara lui, Estera. Datorită poziției lor și a faptului că locuiau acolo unde locuiau, erau afundați în cultura persană. Acesta trebuie să fi fost cel puțin în parte motivul pentru care Estera a fost aleasă pentru a fi prezentată împăratului. „Odată cu ele a fost luată și Estera și adusă la casa împăratului, sub privegherea lui Hegai, păzitorul femeilor” (Estera 2:8).

3 Citește Estera 2:10,20. Despre ce este vorba aici și de ce i-ar fi dat Mardoheu o astfel de poruncă?

Deși textul nu spune întocmai de ce, nu este greu de ghicit. Ca străini într-o cultură și religie străină – care, după cum vom vedea, poate fi ostilă –, au acționat înțelept prin păstrarea tăcerii cu privire la familia și poporul lor.

Care sunt împrejurările în care consideri că ar fi prudent să nu fim transparenți cu privire la credința noastră? Sau ar trebui ca întotdeauna să fim deschiși cu privire la credința noastră? Dacă da, de ce da? Dacă nu, de ce nu?

Trăind într-o țară străină, Mardoheu și Estera ar fi putut avea necazuri, mai devreme sau mai târziu, dacă ar fi fost să rămână credincioși lui Dumnezeu. Acest lucru i s-a întâmplat cu siguranță lui Mardoheu.

4 Citește Estera 3:1-15. Ce s-a întâmplat aici și de ce?

Din Estera 3 aflăm că împăratul Xerxes (Ahașveroș) l-a onorat pe Haman și i-a oferit o poziție înaltă, cu autoritate și putere. Tuturor li s-a spus că trebuiau să se închine înaintea lui Haman. Citim însă că „Mardoheu nu-și pleca genunchiul și nu se închina” (Estera 3:2). Biblia nu ne spune motivul pentru care Mardoheu nu îngenunchea înaintea acestui om. Dar noi știm de ce. Mardoheu era un iudeu credincios. El nu era dispus să aducă omagii unui urmaș al lui Agag, un amalecit, care se număra printre vrăjmașii poporului său de la exod încoace (Deuteronomul 25:19). Cum ar fi putut un iudeu credincios să îngenuncheze înaintea unui amalecit? Sau, de fapt, să se închine oricui altcuiva în afară de Domnul?

„Și slujitorii împăratului care stăteau la poarta împăratului au zis lui Mardoheu: «Pentru ce calci porunca împăratului?»” (Estera 3:3). Deși nu cunoaștem în detaliu răspunsul lui, versetul următor spune că „el spusese că este iudeu” (Estera 3:4). Cu siguranță că, în răspunsul lui, Mardoheu a avut ocazia să explice că, în calitate de închinător al Dumnezeului care a creat cerurile și pământul, el nu se putea închina niciunei ființe umane păcătoase. Fără îndoială, Mardoheu și-a putut mărturisii într-o anumită măsură credința, o credință la care aderase atât de puternic încât se punea pe sine și, din nefericire, și pe alții în pericol.

„De la Daniel și prietenii săi [...] strălucea o lumină puternică în întinericul moral al curților imperiale ale Babilonului” (Ellen G. White, în *Advent Review and Sabbath Herald*, 13 mai 1884).

Când a vrut să distrugă poporul evreu, Haman l-a descris astfel: „În toate ținuturile împărăției tale este risipit un popor deosebit între popoare, care are legi deosebite de ale tuturor popoarelor și nu ține legile împăratului” (Estera 3:8). Un popor ale cărui obiceiuri sunt diferite și care nu ține legile împăratului? Rețeta perfectă pentru persecuție.

Care sunt modurile în care, chiar și acum, s-ar putea să fim încercați cum a fost Mardoheu? Cum ar trebui să reacționăm?

5 Citește Estera 4:1-14. De ce poate fi considerat acesta un moment potrivit ca Estera să se identifice ca evreică?

Când Mardoheu s-a dus la Estera pentru ajutor, ea era căsătorită cu Ahașveroș de câțiva ani, însă în Persia era o lege că nimeni nu putea veni la tronul împăratului fără o invitație specială din partea acestuia. Oricine nu respecta această regulă risca pedeapsa cu moartea. Estera, cunoscând riscurile, s-a dus în sala tronului neinvitată.

Credința lui Mardoheu căuta să trezească credința Esterei. În centrul cărții Estera se găsesc cuvintele lui Mardoheu adresate Esterei: „Să nu-ți închipi că numai tu vei scăpa dintre toți iudeii pentru că ești în casa împăratului. Căci, dacă vei tăcea acum, ajutorul și izbăvirea vor veni din altă parte pentru iudei, și tu și casa tatălui tău veți pieri. Și cine știe dacă nu pentru o vreme ca aceasta ai ajuns la împărăție?» (Estera 4:13,14).

Credința Esterei a fost pusă la încercare când Mardoheu a făcut apel la atașamentul ei pentru poporul din care făcea parte. Nimeni nu știa că ea era de origine iudaică, cu excepția lui Mardoheu. Apoi, odată luată decizia de a se implica, ea nu a ezitat să își pună la bătaie propria viață.

Credința Esterei în Dumnezeu era puternică și ea știa că fără ajutorul lui Dumnezeu nu putea reuși. Răspunsul adresat lui Mardoheu transmite credința ei: „Du-te, strânge pe toți iudeii care se află în Susa și poștiți pentru mine, fără să mâncați, nici să beți trei zile, nici noaptea, nici ziua. Și eu voi posti odată cu slujnicele mele, apoi voi intra la împărat în ciuda legii și, dacă va fi să pier, voi pieri” (Estera 4:16). Mardoheu a transmis această informație întregii comunități de evrei din Susa și, în timp ce aceștia posteau și se rugau, Estera se pregătea pentru momentul periculos. „A treia zi, Estera s-a îmbrăcat cu hainele împărătești și a venit în curtea dinăuntru a casei împăratului, înaintea casei împăratului. Împăratul ședea pe scaunul lui împărătesc, în casa împărătească, în fața ușii casei. Când a văzut împăratul pe împărăteasa Estera în picioare în curte, ea a căpătat trecere înaintea lui. Și împăratul a întins Esterei toiagul împărătesc pe care-l ținea în mână. Estera s-a apropiat și a atins vârful toiagului” (Estera 5:1,2).

În cazul evreilor aflați într-o situație ca cea de mai sus, cu siguranță rugăciunea avea să însoțească postul. Adică, deși acționau pe cont propriu, rugăciunea avea un loc central în cadrul reacției lor. Ce lecție clară putem extrage de aici?

Comentatorii din toate secolele au observat că numele lui Dumnezeu nu apare în cartea Estera. Aceasta este singura carte biblică în care apare acest fenomen. Cu toate acestea, iudeii au putut recunoaște acțiunile lui Dumnezeu în marea eliberare care s-a produs în favoarea lor, iar această carte a fost aleasă de poporul lui Dumnezeu pentru a fi inclusă în canoanul Bibliei.

Putem descoperi prezența lui Dumnezeu dincolo de fațada vieții noastre de zi cu zi? Acțiunile lui Dumnezeu pot părea evenimente normale, naturale și, dacă nu le acordăm o atenție deosebită, nu vom observa prezența lui Dumnezeu.

6 Citește Estera 9:1-12. Care a fost rezultatul eforturilor Esterei?

Minunea de Purim are o formă foarte neobișnuită. Este ascunsă, deghizată în evenimente aparent naturale. Legea de a-i extermina pe iudei nu a fost anulată, ci s-a scris o nouă lege, care le permitea iudeilor să se apere.

De asemenea, observăm și celelalte lucruri care s-au întâmplat și modul în care Dumnezeu a putut lucra prin intermediul lor. Perșii au observat acțiunile lui Dumnezeu în favoarea iudeilor.

Și rezultatul?

„Și mulți oameni dintre popoarele țării s-au făcut iudei” (Estera 8:17). Acesta este un exemplu extraordinar de modalitate în care Dumnezeu poate să Se facă cunoscut sufletelor pierdute.

Conducătorii poporului iudeu au recunoscut lucrarea lui Dumnezeu. După ce au ieșit victorioși în lupta lor de apărare, iudeii au decretat o sărbătoare anuală (numită Purim) de amintire și celebrare a biruinței lor. Aceste zile sunt și în prezent petrecute în recunoștință la adresa lui Dumnezeu și în amintirea eliberării oferite de El.

Implică-te!

Roagă-te ca Dumnezeu să îți dea curajul să îi împărtășești unei persoane de pe lista ta de rugăciune ceva ce a făcut El pentru tine.

Implică-te și mai mult!

Începe să îți notezi într-o agendă sau într-un jurnal lucrurile mici (sau mari) pe care Dumnezeu le face pentru tine. Recitește-le și roagă-te ca Dumnezeu să ți le readucă în minte la vremea potrivită pentru a le împărtăși cuiva.

Vineri, 22 decembrie

„Fiecărei familii și fiecărei școli, fiecărui părinte, profesor și copil asupra căruia a strălucit lumina Evangheliei i se pune întrebarea care i-a fost pusă și împărătesei Estera atunci când poporul evreu trecea printr-o criză gravă: «Cine știe dacă nu pentru o vreme ca aceasta ai ajuns la împărăție?» (Estera 4:14)” (Ellen G. White, *Educație*, p. 263).

„În vechime, Domnul a lucrat în mod minunat prin femeile consacrate care s-au implicat în lucrarea Sa alături de bărbați pe care El îi alesese să fie reprezentanții Săi. El S-a folosit de femeile pentru a câștiga biruințe mari și decisive. De mai multe ori în vremuri de criză, El le-a adus în față și a lucrat prin ele pentru salvarea multor vieți. Prin împărăteasa Estera, Domnul Și-a eliberat în mod minunat poporul. Într-o vreme când părea că nicio putere nu putea să-i salveze pe iudei, Estera și femeile din preajma ei au înfruntat situația cu post, rugăciune și acțiune promptă și au salvat poporul. [...] Din studierea contribuției femeilor la lucrarea lui Dumnezeu din timpurile Vechiului Testament vom învăța lecții care ne vor face în stare să înfruntăm situațiile de criză din lucrarea care se face în zilele noastre. Poate că nu suntem puși în situații la fel de critice și de importante ca acelea în care s-a aflat poporul lui Dumnezeu din timpul Esterei, dar adesea femeile convertite pot să îndeplinească un rol important chiar din poziții mai umile. Multe au făcut lucrul acesta și sunt gata să-l facă din nou” (Ellen G. White, *Fiește ale lui Dumnezeu*, p. 45, 46).

Studiu zilnic: Isaia 17 – 23; Ellen G. White, *Divina vindecare*, capitolul „Să lucrăm pentru cei necumpătați”.

1. Câte roade rămân la scuturatul măslinului?

---

2. Cine va fi ca o femeie, va tremura și se va teme?

---

3. Cine și ce a strigat ca un leu?

---

4. Cât ține viața unui împărat?

---

5. Cum este obiceiul de a invita bărbați și femei să-și spună în public experiența vieții lor de păcat?

Material pentru instructori

Privire generală

Cartea Estera este unică, din mai multe motive. Unul dintre acestea este lipsa referirii explicite la Dumnezeu. Nicăieri în parcursul narativ nu este menționat Dumnezeu – nici de către personajele iudaice, eroii povestirii, nici de către cei care nu sunt iudei. Totuși, în ciuda acestei ciudățenii, cartea constituie o valoroasă sursă de înțelepciune pentru cei care Îl urmează pe Isus și doresc să le împărtășească altora experiențele lor cu Dumnezeu, într-o lume în care nu mulți sunt deschiși la exprimări explicite ale credinței.

Adeseori când se gândesc la misiune sau discută despre aceasta, oamenii din biserică se gândesc la acțiuni religioase în mod explicit, fie că este vorba de întâlniri de evanghelizare, de distribuirea de cărți religioase, de organizarea de studii biblice sau de alte modalități de evanghelizare. Aceste lucruri necesită un oarecare nivel de libertate și de legătură cu comunitatea pentru a genera o transformare semnificativă. Cum rămâne însă cu locurile în care statul nu permite activități religioase? Cum rămâne cu zonele în care oamenii sunt complet dezinteresați de astfel de activități? Adeseori, biserica ignoră acest gen de medii. Dar locurile care intră în această categorie găzduiesc o mare parte din populația lumii. În această săptămână, din perspectiva Esterei și a lui Mardoheu, vom vedea că Dumnezeu dorește să fim creativi în mărturia noastră, chiar și în locuri și spații care se opun lucrării misionare deschise.

Comentariu

Istoria de viață a Esterei și a lui Mardoheu, foarte asemănătoare cu cea a lui Daniel și a lui Iosif, le aduce aminte urmașilor lui Dumnezeu că nu trebuie să fie pastori sau lideri religioși pentru a sluji misiunii lui Dumnezeu. Aceste relatări sunt în Scriptură pentru a demonstra că, prin intermediul serviciului public, al oficialilor guvernamentali și al altor agenții de stat, poporul lui Dumnezeu poate sluji și avea un impact asupra societății astfel încât să îi atragă pe oameni la iubirea lui Dumnezeu.

În cazul Esterei și al lui Mardoheu, ei au putut să salveze viața a mii de oameni, fiind fideli valorilor și înțelepciunii transmise de strămoșii lor evrei. Adeseori când citim povestiri biblice, trecem peste detalii, nerecunoscând întotdeauna tensiunea care caracterizează unele situații,

cum ar fi cazul Esterei și al lui Mardoheu. Ei se confruntau cu o situație extraordinar de stresantă și de precară. În contextul lor, predicarea sau implicarea în activități misionare directe nu ar fi slujit misiunii generale a lui Dumnezeu, care era aceea de a atrage oamenii în relații caracterizate de iubire. Ei nu aveau nevoie decât de curajul de a lua poziție de partea vieții în fața morții. S-au situat de această parte într-un context în care erau membrii unui grup minoritar, subapreciat în imperiu. Cu toate acestea, prin influența lui Dumnezeu și dispoziția Esterei și a lui Mardoheu de a lua decizii înțelepte în raport cu planul general al lui Dumnezeu pentru omenire, împărăteasa și tatăl ei adoptiv au putut lua parte la un moment istoric recunoscut și azi prin paginile Bibliei și prin tradiția sărbătorii evreiești Purim (Eстера 9:18-32).

Mulți dintre cei care citesc acest ghid de studii biblice trăiesc în locuri unde se bucură de o mare libertate religioasă și unde nu trebuie să își facă griji că viața le-ar fi amenințată dacă și-ar face cunoscută credința. Alții, de pretutindeni din lume, nu se bucură de acest lux. Mulți urmași ai lui Isus trăiesc în prezent în situații unde o credință deschisă față de Dumnezeu i-ar face să ajungă în închisoare sau ar pune în pericol viața lor și a familiilor lor. În ciuda acestui pericol, unii dintre acești oameni lucrează în mod activ în locuri unde au o oarecare influență. Dumnezeu îi cheamă să își trăiască credința în moduri care multora dintre noi nu ni s-ar părea activități misionare. Este posibil ca cea mai bună cale prin care acești oameni îi pot sluji lui Dumnezeu să fie evitarea exprimării deschise a credinței lor. În schimb, lucrarea lor tăcută, din umbră, influențează modul în care oamenii sunt tratați, ajutându-i să se dezvolte. Această misiune nu este mai puțin importantă decât prezentările explicite ale Evangheliei pe care alții le fac în situații în care au mai multă libertate. Curajul necesar pentru a dovedi credință în situații în care nu o poți dovedi în mod deschis este adeseori remarcabil. Numai pe noul pământ vom cunoaște impactul pe care astfel de oameni l-au avut asupra a nenumărate vieți din întreaga lume.

Mai există o altă lecție misionară de însușit din istoria Esterei și a lui Mardoheu. Eстера și Mardoheu nu erau teologi sau pastori titrați. Erau oameni de rând care ajunseseră în poziții importante în imperiul din acea perioadă (Eстера 2:7). Nu aveau nici cea mai vagă idee cu privire la importanța rolurilor lor. Din text reiese clar că atât Eстера, cât și Mardoheu acționau și trăiau cu integritate (Eстера 2:19-23; 4:15-16). În ciuda provocărilor pe care viața li le-a scos în cale, au rămas lucrători dedicați ai lui Dumnezeu și și-au creat o reputație prin sârguința și ones-

titatea lor (Estera 6). Drept rezultat, când activitățile oamenilor din jurul lor (în mod special ale lui Haman și ale slujitorilor săi) s-au concretizat într-o conspirație la adresa lor, reputația lor a devenit crucială pentru supraviețuire.

Dacă Estera sau Mardoheu nu ar fi fost în mod constant oameni responsabili care să le slujească celor din jurul lor cu integritate, acest fragment de istorie ar fi fost foarte diferit. Integritatea lor le-a oferit postura din care să poată cere favoruri și să vorbească deschis într-o chestiune de viață și de moarte (Estera 5:8; 7:3,4). Și la momentul acela nu au fost doar auziți, ci și ascultați (Estera 8).

În aceasta constă lecția pentru noi astăzi. Majoritatea urmașilor lui Isus Hristos nu sunt angajații Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea. Chiar și mai puțini ocupă posturi precum cel de pastor, de profesor sau de capelan. Cu toate acestea, potrivit istoriei Esterei și a lui Mardoheu, adeseori nu lucrătorii oficiali sunt cei care au cea mai mare influență într-o comunitate. De obicei, un membru obișnuit al bisericii, care poate lucra în companii seculare sau în administrația publică, are cel mai mare potențial misionar. Nu trebuie să subestimăm niciodată rolul pe care relațiile noastre cu oamenii îl pot avea pe termen lung. Istoria misiunii lui Dumnezeu este plină de episoade, multe nespuse, care amintesc de situația Esterei și a lui Mardoheu. Deși s-ar putea să nu se afle în posturi cu atât de multă influență ca acela al Esterei și al lui Mardoheu, majoritatea urmașilor lui Isus se află în continuare în spații în care pastori și alți angajați ai bisericii nu au acces.

În acele locuri, reputația de a dovedi un nivel înalt de integritate și minuțiozitate în îndeplinirea sarcinilor îi va atrage pe oameni în relații marcate de respect, care creează multe oportunități de influență. Uneori nu este nevoie de referiri explicite la Dumnezeu pentru a-i atrage pe oameni la viața pe care El o dorește pentru întreaga omenire. Este esențial să ne amintim de această realitate și să le amintim de ea și celor din jurul nostru.

Dacă s-ar aduna toate pasajele din Biblie despre urmașii credincioși ai lui Dumnezeu, s-ar descoperi cât de multe dintre acele povești de viață sunt despre oameni obișnuiți care își trăiesc viața în condiții normale. Biblia demonstrează că misiunea lui Dumnezeu este pentru toți oamenii și că fiecare poate lua parte la această misiune. Nu este neapărată nevoie ca cineva să își lase în urmă cariera într-un domeniu care nu este lucrare bisericească. De fapt, în majoritatea cazurilor, este nevoie ca oamenii

să își perceapă locul de muncă drept câmpul lor misionar. Această perspectivă nu necesită întotdeauna evanghelizarea explicită a colegilor de serviciu. Adeseori înseamnă ca angajații credincioși să lucreze cinstit, să fie integri, lăsând ca relațiile care se formează dintr-o astfel de abordare să se dezvolte natural. Există marea posibilitate ca aceia care implementează o astfel de abordare să se găsească periodic în situații care necesită curaj și decizii cu un impact nu doar asupra lor înșiși. Viața trăită într-o relație cu Dumnezeu îi va pregăti pentru astfel de situații.

Aplicație

Biserica trebuie să se roage în mod regulat pentru cei care trăiesc în locuri unde o aderare deschisă la credință este periculoasă. Biserica ar trebui să se roage ca Dumnezeu să le ofere celor aflați în astfel de locuri curajul de a-și trăi credința prin exprimări corespunzătoare cadrului în care se află. Biserica ar trebui să mijlocească în mod regulat la tronul harului pentru cei care sunt lipsiți de libertate, rugându-se ca, oarecum prin influența lor, cei din jur să aibă parte de un crâmpeli din iubirea lui Dumnezeu și viața pe care El o dorește pentru întreaga omenire. De mare folos ar fi punerea deoparte în biserică a unei săptămâni din fiecare lună pentru rugăciune care să fie mai clar dedicată acestor scopuri.

Împreună trebuie să îi încurajăm în mod inovativ pe toți urmașii lui Dumnezeu care nu sunt angajați oficiali ai bisericii. Trebuie să le recunoaștem slujirea prin diferitele căi de influență pe care le au. Biserica ar trebui să investească și în pregătire care să se concentreze pe ajutarea membrilor bisericii să vadă cum lucrarea lor poate fi misionară fără a necesita neapărat mărturie explicită. Conferința Generală are resurse și angajați care concep și apoi implementează abordarea de tipul „facerii de corturi”, putând asigura instruire în această direcție. Căutarea de moduri elaborate în care membrii, la locul lor de muncă de zi cu zi, pot fi orientați spre misiune ar schimba drastic modul de răspândire a Evangheliei în jurul lumii.

23 – 29 decembrie

Sfârșitul misiunii lui Dumnezeu

Sabat după-amiază

De memorat: „Deci, fiindcă toate aceste lucruri _____, ce fel de oameni ar trebui să fiți voi, printr-o purtare _____ și _____, așteptând și _____ venirea zilei lui Dumnezeu [...]?” (2 Petru 3:11,12).

Cartea Apocalipsa umple mintea oricui cu scenele sfârșitului. Epicentrul cărții tratează conflictul cosmic dintre Hristos și Satana. Satana și-a pierdut stăpânirea legală asupra pământului, iar acum este pe urmele celor care Îi sunt loiali lui Dumnezeu. Cartea atinge punctul culminant cu întoarcerea Domnului Isus pentru a-Și elibera copiii, atât viii neprihăniți, cât și cei credincioși care au murit de la căderea lui Adam și a Evei. Cartea ne arată și distrugerea lui Satana și a celor răi prin foc și întemeierea veșnică a împărăției lui Isus pe pământul înnoit.

Cei care studiază Apocalipsa explorează cu entuziasm și caută să identifice semnele și evenimentele prezise care marchează istoria bisericii din secolul I d.Hr. până în zilele noastre și până la sfârșitul timpului. Și bine fac!

Cu toate acestea, în studiul final din acest trimestru, vom vedea că Apocalipsa este o carte misionară care se concentrează pe un Dumnezeu misionar care ne cheamă să fim o biserică misionară. Chemarea noastră de a-i proclama lumii „adevărul prezent” va exista până când toți vor fi ales pentru sau împotriva lui Dumnezeu.

Primele versete din Apocalipsa îi arată cititorului că această carte se concentrează asupra misiunii lui Dumnezeu.

1 Citește Apocalipsa 1:1-7. Ce dovezi găsești că Apocalipsa se concentrează pe misiunea lui Dumnezeu din zilele finale?

După ce dezvăluie în primele versete că Domnul Isus stă la originea și în centrul Apocalipsei, versetele 4 și 5 din Apocalipsa 1 sugerează că toți cei trei membri ai Dumnezeirii colaborează în vederea salvării ființelor umane. Tatăl este Cel veșnic, Cel care a fost și Cel care va veni. Duhul Sfânt, care lucrează cu putere printre bisericile primului secol, este menționat pe nume. Apoi Ioan amintește statutul lui Isus Hristos – „Martorul credincios”, „Cel Întâi Născut din morți” (Apocalipsa 1:5) care are stăpânirea legală asupra acestei planete. Încercarea lui Satana de a folosi acest pământ pentru a-și întemeia împărăția este spulberată. Pe lângă dobândirea victoriei lui Dumnezeu asupra lui Satana, sângele vărsat al Creatorului nostru ne șterge vina și rușinea.

2 Citește Apocalipsa 1:6 și 1 Petru 2:9. Ce înseamnă titlurile primite de cei răscumparați?

Obiectivul principal al misiunii lui Dumnezeu nu este doar acela de a-i duce la un loc sigur pe oamenii care pier. Salvarea realizată de Dumnezeu ne oferă un statut nou și onorabil, întrucât chipul lui Dumnezeu este refăcut în noi. Cei răscumparați devin membri ai familiei regale (regi) pentru că avem legături de sânge cu Regele universului prin sângele vărsat al lui Isus. Acum, ca membri ai familiei regale, ne alăturăm misiunii familiei regale de salvare a altor ființe umane. Acest fapt ne face preoți!

Hristos a făcut din biserica Sa o „împărăție” și din membrii acesteia „preoți”. A fi cetățean al împărăției înseamnă a fi preot.

În Apocalipsa 1:7, descoperim caracterul urgent al misiunii: Domnul Isus vine, iar popoarele vor boci, pentru că sunt pierdute. Lui Dumnezeu Îi e dor de cei care sunt departe de El. Cartea Apocalipsa se deschide, așadar, cu misiunea lui Dumnezeu pentru ființele umane.

Nu doar că am fost creați de Dumnezeu, dar am fost și răscumparați de El și cu un cost incredibil. De ce ar trebui ca acest adevăr să ne ofere multă speranță, indiferent de situația noastră prezentă?

Cartea Apocalipsa ne oferă o vie reprezentare grafică a temei mării lupte, poate cel mai dramatic descrisă în Apocalipsa 12:12 – „De aceea bucurați-vă, ceruri și voi care locuiți în ceruri! Vai de voi, pământ și mare! Căci diavolul s-a coborât la voi cuprins de o mânie mare, fiindcă știe că are puțină vreme.” Este greu să ne imaginăm pe cineva înțelegând ceva din Scriptură fără a ține cont de motivul mării lupte, care va atinge punctul culminant în zilele din urmă.

3 Citește Apocalipsa 14:6-12. Ce se descrie aici și ce legătură au aceste versete cu misiunea și mesajul nostru?

În centrul lucrării, lucrarea lui Dumnezeu, se află mesajul, mesajul lui Dumnezeu: Evanghelia. Mesajul, într-un sens real, este lucrarea. Lumea are nevoie să fie avertizată cu privire la ce se îndreaptă asupra ei și fiecare persoană va fi forțată să facă o alegere, o alegere fie pentru viață, fie pentru moarte.

4 „Cine nu este cu Mine este împotriva Mea și cine nu adună cu Mine risipește” (Luca 11:23). Ce anume din ce spune Isus aici are legătură directă cu lucrarea, misiunea noastră?

Mesajele celor trei îngeri din Apocalipsa 14 alcătuiesc miezul a ceea ce noi ca adventiști de ziua a șaptea am fost chemați să proclamăm lumii. Fundamentale, capitale, sunt două teme: „Evanghelia veșnică” (Apocalipsa 14:6) și închinarea la Creator. Aceste două teme apar în această descriere a sfinților: „Aici este răbdarea sfinților, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus” (Apocalipsa 14:12). Indiferent ce altceva am face – tot binele pe care îl săvârșim pentru a-i ajuta pe oameni –, nu trebuie să pierdem niciodată din vedere chemarea și misiunea noastră specială, care este proclamarea în fața lumii căzute a speranței găsite în „Evanghelia veșnică” și avertizarea lumii cu privire la ceea ce se va abate într-o zi asupra ei.

„Cine nu este cu Mine este împotriva Mea” (Luca 11:23). De ce ar trebui ca aceste cuvinte să ne facă să ne analizăm bine inima?

Isus le-a spus ucenicilor și nouă: „Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit. Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului” (Matei 28:19,20). Aceasta este Marea Însărcinare/Trimitere. În multe privințe, solia celor trei îngeri, care fac apel la orice neam, orice seminție, orice limbă și orice norod (Apocalipsa 14:6), constituie pur și simplu Marea Trimitere exprimată în forma „adevărului prezent” (2 Petru 1:12).

5 Citește 1 Ioan 4:8; 2 Petru 3:9; 1 Timotei 2:4 și Geneza 12:3. De ce la Dumnezeu contează fiecare categorie de oameni?

Iubirea lui Hristos cuprinde întreaga omenire, fără a exclude nicio categorie de oameni. Contrar teologiei care susține că Hristos ar fi murit doar pentru o elită predestinată, Biblia spune clar că moartea lui Hristos a fost pentru toți oamenii, indiferent de rasă, etnie sau oricare alt factor. Dacă ești om, Hristos a murit pentru tine. Punct. Singura întrebare care rămâne în dreptul fiecăruia este: *Cum vei răspunde la moartea Lui?*

La revenirea lui Isus, vor fi doar două tabere vizibile: cei care s-au supus autorității lui Satana prin instituțiile politice și religioase, așa cum se arată în Apocalipsa 13 și 17, și cei care s-au supus întru totul lui Isus Hristos, a căror credință se manifestă prin păzirea poruncilor lui Dumnezeu (Apocalipsa 14:12).

De la început, ființele umane au avut dovezi cu privire la identitatea lui Dumnezeu și dovezi ale căii neprihănită și iubirii Sale (Romani 1:18-21). Prin urmare, toate ființele umane din veacurile trecute vor fi judecate pe baza modului în care au cooperat cu Dumnezeu și și-au trăit viața – chiar dacă unii au cunoscut legea mai mult, iar alții mai puțin (Romani 2:11-16). Însă în această vreme a sfârșitului va exista o polarizare tot mai mare, iar libertatea de conștiință nu va mai fi respectată. Oamenii vor fi presați să intre în rândurile lui Satana. Este urgent ca Evanghelia să fie proclamată, iar vestea importantă despre strategiile lui Satana să fie făcută cunoscută. Exact în aceasta constau mesajele celor trei îngeri și misiunea noastră.

Meditează la faptul că Hristos a murit pentru tine personal. Ce te-ar putea face să crezi că orice ai fi făcut, indiferent cât de grav, nu ar fi pe deplin plătit de moartea lui Hristos pe cruce?

În ce constă succesul în misiune, sau în lucrare? S-ar putea să fim ispitiți să credem că înseamnă multe botezuri, biserici mari și rate rapide de creștere. S-ar putea să avem impresia că succesul constă în pătrunderea adevărului până la fiecare populație și categorie de oameni de pe pământ și că putem grăbi acest proces prin folosirea radioului, a internetului și a televiziunii. Deși toate acestea pot fi lucruri bune, trebuie să ne amintim ce i-a scris Pavel comunității de credință din Corint: „Eu am sădit, Apolo a udat, dar Dumnezeu a făcut să crească” (1 Corinteni 3:6). Cu alte cuvinte, noi ar trebui să ne concentrăm pe proces, iar Dumnezeu Se va ocupa de creștere.

Am văzut deja că obiectul misiunii lui Dumnezeu este salvarea celor pierduți din fiecare categorie de oameni de pe pământ prin faptul de a-i face ucenici loiali ai lui Isus, implicați în misiunea Lui.

6 Ce ne spun următoarele texte despre caracterul celor care devin urmași ai Domnului Isus?

2 Corinteni 11:2 _____

Isaia 30:21; Ioan 10:27; 16:12,13 _____

2 Tesaloniceni 2:9-11; Evrei 3:12,13; 1 Ioan 1:8 _____

1 Ioan 1:9; Apocalipsa 7:14; 19:8 _____

Ucenicii lui Isus sunt neprihăniți, puri, rămânându-I loiali la fel cum o mireasă se păstrează pură pentru logodnicul ei. Ucenicii lui Isus Îl urmează în timp ce El îi conduce prin vocea șoptită a Duhului Sfânt. În acest fel ne conduce în lucrarea misionară pentru alții. Nu este nicio urmă de înșelăciune la acești ucenici. Nu sunt conduși în rătăcire de îndoieli istovitoare, de învățături false sau de imoralitate. Și ei nici nu se simt superiori altora din punct de vedere moral. Recunosc că sunt imperfecti, cerând harul curățitor al lui Dumnezeu și mila Lui. Pentru că înțeleg lucrul acesta, ei sunt în același timp deschiși la disciplinare și instruire din partea altor credincioși. Succesul în misiune înseamnă a face acest gen de ucenici.

Ce înseamnă să fii „o fecioară curată” pentru Hristos (2 Corinteni 11:2)? Cum putem noi, ca păcătoși, să fim astfel înaintea lui Dumnezeu și să îi îndrumăm și pe alții să fie fecioare curate pentru Hristos?

7 Citește Apocalipsa 21:1-4 și 21:22 – 22:5. Ce reprezintă scena descrisă aici?

Comitetul pentru Misiune al Conferinței Generale a aprobat indicatori ai Misiunii Globale care pot fi folosiți pentru a determina dacă un grup etnic este evanghelizat sau nu. Un „grup etnic evanghelizat” este unul al cărui număr de credincioși este suficient de mare și ale cărui resurse sunt suficiente pentru ca grupul: (1) să poată da o mărturie eficientă, fără a avea nevoie de ajutor din exterior; (2) să aibă servicii de închinare, Biblii și alte cărți în limba maternă, precum și (3) să aibă lideri religioși locali care pot da mărturie celorlalți oameni fără a avea nevoie de un translator.

Un „grup etnic neevanghelizat” este unul care nu are nicio comunitate locală de adventiști credincioși în care să existe: (1) un număr suficient de credincioși și (2) resurse suficiente pentru a da o mărturie eficientă în fața grupului din care face parte, fără a avea nevoie de ajutor din afară.

Fiecare biserică și conferință locală trebuie să constate care sunt grupurile etnice din interiorul ei care au nevoie de evanghelizare. Acum este timpul să investim în misiunea lui Dumnezeu de a face ucenici din toate popoarele, grăbind revenirea Mântuitorului nostru și, la sfârșit, trăind cu toții în cerul cel nou și pe pământul cel nou care ne sunt promise aici.

Implică-te!

Cum grăbești revenirea lui Isus? Plantezi semințele speranței în inima celor care trebuie să audă Vestea Bună? „Uzi” credincioșii cei noi ajutându-i să învețe ce înseamnă să trăiești o viață de ascultare loială față de Hristos? Roagă-te pentru oportunități de a transmite făgăduința unui nou pământ oamenilor din lista ta zilnică de rugăciune.

Implică-te și mai mult!

Unii dintre „ucenicii” tăi s-ar putea să fie pregătiți să Îl accepte pe Hristos, adică să se alăture unei biserici sau unui grup de credincioși. Pune-te în locul lor și imaginează-ți că vii la biserică pentru prima dată. Ce fel de experiență ar avea? Cât de pregătită este biserica ta să primească și să îndrume nou-veniți? Sunteți pregătiți să creați o grupă nouă de credincioși, nu doar să întăriți biserica deja existentă? Creează o strategie pentru rezolvarea aspectelor deficitare. Împărtășește-ți gândurile cu conducerea bisericii și lucrează împreună cu aceasta la implementarea unui nou plan de a deveni o biserică mai hotărâtă în misiunea de a face ucenici în zone albe.

Vineri, 29 decembrie

„Doresc cu ardoare să văd mulți lucrători implicați în lucrarea pentru cei care nu cunosc dovezile credinței noastre. Mulți au primit o mare lumină prin auzirea soliilor celor trei îngeri, iar acum ar trebui să proclame aceste mesaje în toate părțile lumii. Doresc să îmi fac partea și să deschid altora calea pentru a duce lumina adevărului. Fie ca Dumnezeu să ne ajute să ne îmbrăcăm cu armura Lui! Credincioșii trebuie să se unească în lucrarea solemnă de a transmite lumii o ultimă avertizare” (Ellen G. White, Scrisoarea 390, 1907, nepublicată).

În acest trimestru am studiat diferite aspecte și probleme legate de misiunea lui Dumnezeu. În această săptămână ne-am încheiat studiul explorând cheile Apocalipsei pentru a înțelege cum arată o relație restaurată cu Dumnezeu. Punctul culminant l-a constituit viziunea asupra lucrării împlinite – crearea din nou a pământului. Deși este adevărat că distrugerea păcatului și a suferinței vor fi cele mai îngrozitoare zile din istoria pământului, Dumnezeu ne îndreaptă privirea spre un timp dincolo de distrugere și ne oferă alinare și încurajare în perspectiva unui pământ refăcut.

Studiu zilnic: Isaia 24 – 30; Ellen G. White, *Divina vindecare*, capitolul „Ajutor pentru cei fără ocupație și pentru cei fără adăpost”.

1. Cine șterge lacrimile de pe toate fețele?

---

2. Ce se întâmplă când Dumnezeu iartă pe cel rău?

---

3. Împotriva cui va merge Domnul la luptă și-i va arde?

---

4. Cum va lovi Domnul iarăși pe poporul acesta?

---

5. Care sunt cele mai bune lucruri din viață, care nu pot fi cumpărate sau vândute?

Material pentru instructori

Privire generală

A doua venire a Domnului Isus, care duce la crearea din nou a acestui pământ, este punctul culminant al istoriei biblice. Capitolele 21 și 22 din Apocalipsa ar putea fi descrise ca supremul final „fericit”. Într-un oarecare sens, chiar este un final fericit. Din această perspectivă, a doua venire și noul pământ sunt încheierea misiunii lui Dumnezeu. Sfârșitul este o viață veșnică de fericire și bucurie cu Dumnezeu. În alt sens, acest sfârșit nu este „sfârșitul”, ci începutul sau continuarea a ceea ce Dumnezeu a avut în minte pentru omenire și pentru pământ, un început în care cei răscumpărați aprofundează înțelegerea lui Dumnezeu și a caracterului Său de-a lungul veșniciei.

Ar putea fi util să ne gândim la revelația lui Dumnezeu cu privire la Sine în trei etape, fiecare etapă necesitând definiții diferite ale „misiunii”. **(1)** Prima etapă cuprinde crearea lumii și interacțiunea lui Dumnezeu cu ființele Sale create în Eden. Chiar și în Eden, misiunea lui Dumnezeu era aceea de a dezvălui, prin intermediul relațiilor de iubire, cine era El. Dar păcatul a schimbat această realitate, ducând la lumea în care trăim, o lume plină de chin, durere și moarte. **(2)** Această mare schimbare a făcut ca misiunea lui Dumnezeu să adopte noi elemente, mai precis, nevoia întrupării, care a dus la viața, moartea și învierea Domnului Isus. Întruparea face posibilă realitatea viitoare a noului pământ. **(3)** Faza finală a misiunii lui Dumnezeu atinge punctul culminant la a doua venire.

Dar a doua venire nu este finalul istoriei omenirii sau al istoriei lui Dumnezeu. Viața veșnică nu ar avea niciun sens dacă a doua venire ar fi vestit doar finalul istoriei acestui pământ. În schimb, veșnicia este un nou început de posibilități infinite.

Comentariu

Ca adventiști de ziua a șaptea, în bisericile și evanghelizările noastre punem accentul pe a doua venire. Lumea are nevoie disperată de mesajul plin de speranță pe care îl oferă a doua venire. La fel de importantă este descrierea biblică a noului pământ, care nu este vreun tărâm cersesc în nori, ci un pământ creat din nou, care se aseamănă în multe privințe cu lumea noastră prezentă. Diferența semnificativă dintre noul pământ și acest pământ este că nu mai există probleme din cauza păcatului și a morții.

Din momentul în care Adam și Eva au ales să urmeze o cale contrară căii iubitoare arătate de Dumnezeu, omenirea și pământul ca întreg s-au confruntat cu suferința și moartea. Dumnezeu nu intenționase o astfel de soartă pentru omenire, însă aceasta era o posibilitate într-o lume a voinței libere, care este necesară pentru existența iubirii. În prezent, noi ne găsim în această fază a misiunii lui Dumnezeu. Misiunea lui Dumnezeu a inclus faptul că El S-a descoperit în diferite moduri oamenilor de pe pământ de-a lungul istoriei, după cum declară Biblia. Manifestarea supremă s-a produs prin întruparea lui Isus, Fiul lui Dumnezeu, pe pământ (Ioan 1:1-14). O parte crucială a misiunii lui Dumnezeu a fost îndeplinită în timpul întrupării, și anume, viața, moartea și învierea Domnului Isus, care fac ca viața veșnică să fie posibilă pentru omenire.

În ciuda actului minunat de iubire și răscumpărare din urmă cu aproximativ 2.000 de ani, tot ne găsim împotmoliți în coșmarul acestei lumi. Misiunea lui Dumnezeu de a ne conduce la viața veșnică într-o lume creată din nou este în continuare undeva în viitor. Ceea ce a făcut Dumnezeu prin întrupare se va împlini la modul suprem când cei credincioși vor învia și vor fi transformați – metamorfozați – împreună cu cei care vor fi în viață și într-o relație cu Dumnezeu la revenirea lui Isus (1 Corinteni 15:12-34). Dar nici acest rezultat nu este împlinirea finală a răscumpărării lui Dumnezeu. Aceasta va avea loc când pământul va fi creat din nou așa cum este descris în Apocalipsa 21 și 22.

Misiunea lui Dumnezeu are în centru relațiile, iar în Apocalipsa 21 și 22 noi ca cititori vedem un crâmpei din dorința lui Dumnezeu de a fi cu noi într-o formă mai tangibilă, pentru totdeauna. Capitolele 21 și 22 din Apocalipsa vorbesc despre Dumnezeu care locuiește în mod direct, față în față cu oamenii pe pământ (Apocalipsa 21:3; 22:4). Această coabitare a divinului cu umanul este scopul final al misiunii prezente a lui Dumnezeu în raport cu noi. Să simțim și să înțelegem cum va fi să locuim față în față cu Dumnezeu ne depășește imaginația, dar, din descrierea biblică, va fi ceva frumos care ar trebui să îi inspire pe cei care o citesc să dorească o relație cu Dumnezeu acum.

Din această perspectivă, s-ar putea argumenta că misiunea lui Dumnezeu se încheie pe noul pământ. Într-adevăr, planul de răscumpărare a devenit deja realitate în această etapă. Totuși, la un anumit nivel, misiunea lui Dumnezeu pare să continue dincolo de ceea ce noi ca oameni ne putem imagina. Este noul pământ sfârșitul sau începutul? Pe scurt, este ambele.

Ca oameni, trebuie să avem întotdeauna în minte faptul că suntem ființe create. Prin urmare, nu putem pretinde niciodată că suntem atotștiutori, așa cum este Dumnezeu. Această conștientizare înseamnă că oamenii vor învăța permanent, la infinit, progresând constant în înțelegerea a cine este Dumnezeu și cine suntem noi în relație cu Dumnezeu, unul cu altul și cu pământul. Prin urmare, dacă definim misiunea lui Dumnezeu ca dorința Lui de a-Și manifesta iubirea pentru omenire și a vedea acea iubire multiplicată în mod creativ, atunci misiunea lui Dumnezeu nu are sfârșit, ci este mai degrabă o realitate continuă, veșnică.

Această perspectivă se potrivește mai bine descrierii biblice decât ideea că noul pământ ar fi sfârșitul misiunii Sale. În schimb, noul pământ este un nou început care, pornind de la ceea ce a fost înainte, se schimbă veșnic spre o iubire mai profundă și mai împlinitoare manifestată în cadrul relațiilor. În acest sens, misiunea lui Dumnezeu este o activitate veșnică la care avem privilegiul să luăm parte. Prin urmare, la a doua venire are loc sfârșitul unei etape a misiunii lui Dumnezeu. Dar acest sfârșit duce la noua etapă a misiunii lui Dumnezeu. Așadar, noul pământ nu este doar o împlinire, ci o continuare.

Faza noului pământ în cadrul misiunii lui Dumnezeu este, de asemenea, o perioadă de belșug și de bucurie, împlinind ceea ce Ioan 10:10 susține că este scopul lui Dumnezeu pentru omenire. Descrierea acestui nou pământ este marcată de diversitate, locuitorii lui fiind oameni din diverse medii culturale (Apocalipsa 21:24). Sub inspirație divină, vizionarul Ioan îi descrie pe cei răscumparați mâncând și bând împreună cu bucurie, gustând din fructele pomului vieții și din apa vie care curge din tronul lui Dumnezeu (Apocalipsa 21:6; 22:2). Noul pământ este un loc care lasă impresia creativității care depășește cea mai bogată imaginație. Dumnezeu va fi acolo printre oameni, interacționând cu noi, creând noi idei și arătându-ne iubirea în moduri inovatoare alături de noi. Nu este de mirare atunci că reacția lui Ioan a fost o implorare ca Dumnezeu să vină curând (Apocalipsa 22:20). Aceeași dorință ne inspiră astăzi să le împărtășim altora vestea bună a planului lui Dumnezeu pentru cei răscumparați în veșnicie.

Aplicație

Advenștii de ziua a șaptea se mândresc cu faptul că mesajul despre a doua venire stă în fruntea și în centrul identității lor. Acest mesaj este un lucru pentru care ar trebui să fim recunoscători și pe care ar trebui să

îl împărtășim cu lumea din jurul nostru. Fără îndoială acest mesaj este unul pe care lumea are nevoie disperată să îl audă.

Dar adevărul despre a doua venire trece dincolo de promovarea mesajului. Oamenii trebuie să și vadă ce înseamnă să trăiești în prezent cu speranța privind a doua venire și noul pământ. Când este crezută, descrierea biblică a noului pământ trebuie să ducă la ceva mai mult decât predici de evanghelizare; trebuie să ducă la un mod radical diferit de a trăi în prezent. Cei care citesc capitolele 21 și 22 din Apocalipsa și înțeleg frumusețea relațiilor descrise acolo ar trebui atrași la acest stil de viață în prezent. Există limite din cauza impactului păcatului și al morții, însă aceste constrângeri nu împiedică posibilitatea de a împărtăși frânturi din noul pământ. Pentru cei care au simțit personal iubirea lui Dumnezeu și care cred în făgăduința Scripturii, viața veșnică începe acum.

Când speranța privind a doua venire și realitatea noului pământ devin parte din modul nostru de viață, noi, în calitate de credincioși, ne vom trăi viața de zi cu zi dintr-o perspectivă a speranței în mijlocul unei lumi care pare fără speranță. Această perspectivă îl poate ajuta pe credincios să trăiască personal și să împărtășească altora bucuria și pacea, care se vor manifesta în bunătate, răbdare și blândețe față de alții. O astfel de perspectivă poate inspira de asemenea oamenii să își folosească talanții și darurile pentru a trăi într-un mod creativ iubirea lui Dumnezeu, așa cum El a plănuit pentru omenire de la bun început. Trăirea unei astfel de vieți de iubire acum demonstrează că urmașul credincios al lui Dumnezeu este convins că această cale este calea spre o viață abundentă. Mai mult, această alegere indică faptul că urmașii lui Dumnezeu se vor bucura la superlativ de experiența noului pământ.

Mă implic în misiunea lui Dumnezeu

Listele mele

Mă implic în misiunea lui Dumnezeu

Listele mele

OCTOMBRIE

1. D. 1 Corinteni 14:20
2. L. Osea 11:8
3. M. 2 Corinteni 12:9
4. M. Efeseni 4:32
5. J. Geneza 25:28
6. V. 1 Corinteni 3:14
s. a. B 18:48, CT 18:38, IS 18:40, MS 18:52, SM 18:58, DJ 18:57, AR 19:04
7. S. Geneza 5:24
s. a. B 18:46, CT 18:36, IS 18:38, MS 18:50, SM 18:56, DJ 18:55, AR 19:02
8. D. Psalmii 40:1
9. L. Coloseni 2:6
10. M. Psalmii 85:10
11. M. Psalmii 24:3-5
12. J. Efeseni 4:24
13. V. Psalmii 139:14
s. a. B 18:35, CT 18:25, IS 18:26, MS 18:39, SM 18:44, DJ 18:44, AR 18:50
14. S. Geneza 12:2
s. a. B 18:33, CT 18:23, IS 18:24, MS 18:37, SM 18:42, DJ 18:43, AR 18:49
15. D. Proverbele 20:28
16. L. Isaia 41:10
17. M. 1 Tesaloniceni 5:16
18. M. Proverbele 17:6
19. J. 2 Corinteni 4:8
20. V. Deuteronomul 4:9
s. a. B 18:23, CT 18:13, IS 18:13, MS 18:26, SM 18:31, DJ 18:33, AR 18:38
21. S. Luca 11:1
s. a. B 18:22, CT 18:12, IS 18:12, MS 18:25, SM 18:29, DJ 18:31, AR 18:36
22. D. Luca 11:1
23. L. Evrei 13:15
24. M. 2 Corinteni 7:4
25. M. 1 Ioan 3:1
26. J. Iosua 1:7
27. V. 2 Timotei 1:5
s. a. B 18:12, CT 18:03, IS 18:01, MS 18:15, SM 18:19, DJ 18:22, AR 18:26
28. S. 2 Petru 2:9
s. a. B 18:11, CT 18:01, IS 18:00, MS 18:13, SM 18:17, DJ 18:20, AR 18:25
29. D. 1 Petru 3:7
30. L. 2 Corinteni 3:18
31. M. Matei 7:12

NOIEMBRIE

1. M. Ieremia 31:3
2. J. Evrei 13:2
3. V. Proverbele 17:6
s. a. B 17:02, CT 16:53, IS 16:50, MS 17:04, SM 17:08, DJ 17:12, AR 17:16
4. S. Efeseni 4:24
s. a. B 17:01, CT 16:51, IS 16:49, MS 17:02, SM 17:06, DJ 17:10, AR 17:14
5. D. Psalmii 91:4
6. L. Coloseni 3:16
7. M. 1 Corinteni 13:5
8. M. Galateni 2:20
9. J. 1 Samuel 1:27
10. V. Psalmii 139:16
s. a. B 16:54, CT 16:44, IS 16:41:00, MS 16:54, SM 16:58, DJ 17:03, AR 17:06
11. S. Psalmii 13:5,6
s. a. B 16:52, CT 16:43, IS 16:39, MS 16:53, SM 16:56, DJ 17:02, AR 17:05
12. D. 1 Corinteni 13:5
13. L. Coloseni 3:23
14. M. Proverbele 27:23
15. M. 1 Ioan 3:1
16. J. Luca 2:52
17. V. Isaia 14:14
s. a. B 16:46, CT 16:37, IS 16:32, MS 16:46, SM 16:49, DJ 16:56, AR 16:58
18. S. Deuteronomul 28:13
s. a. B 16:45, CT 16:36, IS 16:31, MS 16:45, SM 16:48, DJ 16:55, AR 16:57
19. D. Luca 2:40
20. L. Matei 5:43-45
21. M. Galateni 6:7
22. M. 2 Petru 1:5,6
23. J. Proverbele 3:13-14
24. V. Romani 8:38,39
s. a. B 16:41, CT 16:31, IS 16:26, MS 16:40, SM 16:43, DJ 16:50, AR 16:52
25. S. Filipeni 4:6,7
s. a. B 16:40, CT 16:31, IS 16:25, MS 16:39, SM 16:42, DJ 16:50, AR 16:51
26. D. Iov 22:22
27. L. Iov 1:5
28. M. Geneza 3:8
29. M. Geneza 12:2-3
30. J. Psalmii 4:7

DECEMBRIE

1. V. Psalmii 139:13,14
s. a. B 16:37, CT 16:28, IS 16:22, MS 16:36, SM 16:38, DJ 16:47, AR 16:48
2. S. Galateni 6:1,2
s. a. B 16:37, CT 16:27, IS 16:21, MS 16:36, SM 16:38, DJ 16:46, AR 16:48
3. D. Luca 2:19
4. L. Matei 25:21
5. M. 1 Petru 5:7
6. M. 2 Corinteni 5:17
7. J. Proverbele 20:22
8. V. Proverbele 3:12
s. a. B 16:35, CT 16:26, IS 16:19, MS 16:34, SM 16:36, DJ 16:45, AR 16:46
9. S. Luca 9:13
s. a. B 16:35, CT 16:26, IS 16:19, MS 16:34, SM 16:36, DJ 16:45, AR 16:46
10. D. 1 Petru 4:8-9
11. L. Ioan 3:16
12. M. Zaharia 12:10
13. M. 1 Corinteni 10:11,12
14. J. Evrei 13:2
15. V. Luca 18:27
s. a. B 16:36, CT 16:27, IS 16:20, MS 16:34, SM 16:36, DJ 16:46, AR 16:46
16. S. Proverbele 22:6
s. a. B 16:36, CT 16:27, IS 16:20, MS 16:34, SM 16:36, DJ 16:46, AR 16:47
17. D. Geneza 33:13-14
18. L. Ioan 14:12
19. M. Exodul 20:2,3
20. M. Exodul 20:4-6
21. J. Exodul 20:7
22. V. Exodul 20:8-11
s. a. B 16:39, CT 16:29, IS 16:22, MS 16:37, SM 16:38, DJ 16:48, AR 16:49
23. S. Matei 5:16
s. a. B 16:39, CT 16:30, IS 16:23, MS 16:37, SM 16:39, DJ 16:49, AR 16:49
24. D. Exodul 20:12
25. L. Exodul 20:13
26. M. Exodul 20:14
27. M. Exodul 20:15
28. J. Exodul 20:16
29. V. Exodul 20:17
s. a. B 16:43, CT 16:34, IS 16:27, MS 16:41, SM 16:43, DJ 16:53, AR 16:53
30. S. Matei 11:28,29
s. a. B 16:44, CT 16:35, IS 16:28, MS 16:42, SM 16:44, DJ 16:54, AR 16:54
31. D. 1 Ioan 3:17